

சிவபுரத்து கைவர்கள்

சௌ. ராமேஸ்வரன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சிவபுரத்து சௌவர்கள்

ஒரு சமகால வரலாற்று நாவல்

சோ. ராமேஸ்வரன்

செல்வி ராமேஸ்வரனின் வெளியீடு - டிசம்பர் 1998

SIVAPURATHU
SAIVARKAL

A Contemporary Historical Novel

---

by S. Rameswaran

A Publication by Selvi Rameswaran - December 1998

முதலாம் பதிப்பு 1998
© சோ. ராமேஸ்வரன்
விலை : ரூபா 120/-

First Edition 1998
© S. Rameswaran
Price : 120/-

Printed by : Tharanjee Prints
Navinna
Maharagama

ஆசிரியர்களை

பொதுவாக இலங்கையின், குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்களின் சமகாலப் பிரச்சனைகளில் ஒன்று அகதிகளின் வாழ்வாதாரப் பிரச்சனையாகும். மோதல்களின் போது, அல்லது அரசாங்கம் அறிவிக் கும் போது உயிருக்கு அஞ்சி பாதுகாப்புக்காக உறைவிடங்களை விட்டு வெளியேறி அடைக்கலம் தேடி கோயில் கள், தேவாலயங்கள், பள்ளிவாசல்கள், பாடசாலைகள் ஆகியவற்றுக்குப் படை எடுப்பது என்பது 1983 நூல் ஆண்டில் இருந்து இடம் பெறும் ஒரு பொது நிகழ்வாகிவிட்டது.

இந் நிகழ்வு அகதிகளின் மனங்களில் பல சோதனைகளையும், வேதனைகளையும், வடுக்களையும் ஆழப் பதித்து விடுகின்றது. ‘உயிரற்றி’ நிலையில், பிச்சைக்காரர்களை விட மிகவும் மோசமான, கேவலமான நிலையில் அகது முகாம்களில் வாழும், வாழ்ந்துள்ள மக்கள் தம் வாழ் நாட்களில் அனுபவித்திராத அனுபவங்களுக்கு முகம் கொடுக்கிறார்கள். பசியால், பட்டினியால் உடல் ரீதியாகவும், பாதுகாப்பின்மை, நெருக்கடி ஆகிய காரணங்களால் உளவியல் ரீதியாகவும் பாதிக்கப்படும் இம் மக்கள் தமது மானம், மரியாதை, கௌரவம் என்பன போன்றவற்றையும் இழக்கிறார்கள். அதே வேளை, அரசியல், சமூக, பொருளாதார, மத, சாதி ரீதியாகவும் பழிவாங்கப்படுவதுடன், அவற்றுக்கும் பலியாகிறார்கள்.

இந் நாவலில் எனது ஆணித்தரமான கருத்தை முக்கிய கதாபாத்திரமான நாதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். எனது சிந்தனையில் பல வருடங்களாகப் படிமமாக விளங்கிய கருப்பொருளைக் கதாமாந்தர்கள் மூலம் உலாவிட்டிருக்கிறேன். எனது எண்ணத்தில் கசப்பு இருக்கலாம். அதை ஏற்றுக்கொள்ள ஒரு சாரார் தயங்கலாம். எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கலாம். ஆனால், எனது எண்ணத்தில் கற்பனை இல்லை. கதாபாத்திரங்கள் தான் கற்பனை. எனது கதாபாத்திரங்கள் கூறுபவை உண்மை. அது பலரின் அனுபவம். நான் கண்டிருக்கிறேன். கேட்டிருக்கிறேன். துன்பப்பட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறான ஒரு ‘கபட்’ நிலைக்குள் இழுபட்டிருக்கிறேன். ஆனால், தப்பி விட்டேன்.

மதத்தை ஆயுதமாகப் பாவிக்கிறார்கள். அதன் கூரிய முனைகள் நலிவுற்றோரை உயிருடன் குத்திக் குதறுகின்றது. அவர்களை நடைப்பினமாக்குகின்றது. அவர்கள் காலாதிகாலம் கடைப்பிடித்த ஆசாரங்களைப் பலி கொள்கிறது. மெலிந்த மக்களின் உடம்பில் மதம் களிநடனம் புரிகின்றது. பரம்பரையாக ஒரு மதத்தைத் தழுவியவன் இன்னொரு மதத்திற்குள் இழுத்து விடப்படுகிறான். எல்லாமே ‘சகலவற்றுடனும்’ வாழ வேண்டுமே என்ற நியதிக்குள் சிக்கி விடுவதனால் ஏற்படுகின்ற அல்லல் நிலைமை.

இது பின்னனி. இதை முன்னணிக்கு கொண்டு வர கிளிநோச்சியின் ‘வனாந்தரப்’ பகுதிகள் என் மனதில் நிழலாடின. இங்கு சிவபுரம் என்று ஓர் ஊர் இருப்பதாக அறிகிறேன். அது எங்கு இருக்கிறது, அதில் எவ்வளவு மக்கள் வாழ்கிறார்கள், அது எவ்வகையான குழல் அமைப்பைக் கொண்டது, அதில் வாழும் மக்களின் மத விவகாரங்கள் என்பன போன்ற விபரங்களையிட்டு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடாது, சிவபுரம் என்ற ஊரையும், அதன் அண்டை அயலில் சில கற்பனையான ஊர்களையும் சிருஷ்டித்து, கதாமாந்தர்களையும் உருவாக்கி இந் நாவலை எழுதியுள்ளேன்.

நிறைய எழுத நான் விரும்பவில்லை. நிறுத்திவிடுகிறேன். வாசியுங்கள்.

அன்புடன்,

சோ. ராமேஸ்வரன்

41/2 சித்திரா ஏழங்கை

கொழும்பு - 5

(1)

தலையைச் சொரிந்தபடியே, கண்களால் வான்த்தை துழாவிய நாதன், இதழ்களைச் சுழித்தான்.

வானம் அசிங்கமாக இருக்கவில்லை. மெல்லிய நீலத்தையும், வெள்ளையையும் மட்டும் தன்னுள் தக்க வைத்துபடி 'நீலவசந்தத்தை' வெளிப்படுத்தி இருந்தது.

மீண்டும் கண்களைச் சுழற்ற, "அண்ணா, என்ன பார்க்கிறாய்" என்று கேட்டபடி சுகந்தி அவன் அருகில் வந்தாள்.

நாதன் பார்வையைத் தாழ்த்தவில்லை. "சத்தம் கேட்டுது. 'பொம்பரோ' தெரிய இல்லை."

சுகந்தி மேலே விழிகளை உயர்த்தி, வான்த்தை பார்வையினால் கடாவினாள். அவன் பார்வையில் வித்தியாசமாக எதுவும் சிக்கவில்லை. "ஓ.....ஓ.....ஒண்டையும் காண இல்லை."

"சத்தம் கேட்டுதே....."

"ஆரும் தண்ணிப் 'பம்பை' போட்டு வேலை செய்கினமோ தெரிய இல்லை....."

"தண்ணி 'பம்ப்' சத்தம் இல்லை. 'பொம்பர்' சத்தம் தான்."

சுகந்தி ஆறுதலாக பார்வையை வான்த்தில் பதித்து, தேடவில் சபுகேரிராள். விமானம் ஒன்று பார்வைக்குள் சிக்க, மனத்தினுள் ஒரு வகை உற்சாகம் கிளம்புகிறது."ஓ.....ஓ..... இப்ப தெரியுது. அங்கை பார்.....அங்கை.....அங்கை....." அங்கை....."

நாதனின் பிடரியில் கை வைத்து, அவன் முகத்தை விமானத்தின் திசையை நோக்கி திருப்புகிறாள் சுகந்தி.

"இப்ப தெரியுதோ?"

மெல்லிய நீலத்தின் பின்னணியில் சிறு குருவியாட்டம் 'பொம்பரின்' தோற்றும் தென்படுகிறது. "ஓ.....தெரியுது. எனக்கு சத்தத்திலேயே 'பொம்பர்' வந்திருக்குது எண்டு தெரிஞ்சிட்டுது."

"இப்ப ஜஞ்சு வயகப் பிள்ளைக்கு கூட இந்த சங்கதி எல்லாம் தெரியும். உனக்கு தெரியுறுது பெரிய விசயம் இல்லை."

சுகந்தி கூறியதை நாதன் பொருட்படுத்தாமல், "நேத்தைக்கு இடைக்கிடை 'லி பிளேன்' சற்றக்கிள்ளை இண்டைக்கு ஏதோ தொந்தரவு வரப் போகுது எண்டு நினைச்சனான். அது சரிவரப் போகுது போல...." என்று இழுந்தான்.

"கன நாளைக்கு பிறகு இந்தப் பக்கம் குண்டு போடப் போறாங்கள் போல....."

"ஓ....." என்றவனின் கண்கள் சுகந்தியை கேள்விக்குறியிடன் நோக்கின. "அம்மா எங்கை?"

சுகந்தி பதில் அளிக்காமல் வான்த்தையே பார்த்துபடி இருந்தாள்.

"சொல்லன்....."

"கிளிநோக்கிக்கு போயிடா"

"என்னத்துக்கு?"

"ஞானத்தை பார்க்கவாக்கும்."

"ஞானம்?"

"ஓமோம், சிவபாக்கியத்தின்ற மேன். கொழும்பிலை 'பாஸ்போர்ட்' கந்தோரிலை வேலை செய்யறார்."

"வேதக்காரியை கலியாணம் கட்டின ஞானமோ?"

"ஓமோம்."

"அவரை அம்மா ஏன் பார்க்கப் போனவாம்?"

"'லெட்டர்' குடுத்து விட."

"ஆருக்கு 'லெட்டர்'?"

"அக்காவுக்கு."

"அக்காவுக்கோ? அவவுக்கு 'லெட்டர்' எழுதி, அதை கிளிநோச்சிக்கு போய் குடுக்கிற அளவுக்கு அப்படி என்ன அவசரம்?"

"எல்லாம் காசுக்குத் தான்."

"போனகிழமை தானே நெல்லு எல்லாம் வித்து காக கிடைச்சுது? அது முடிஞ்சு விட்டுதோ?"

"நாளாந்த செலவுக்கில்லை காக."

"அப்ப என்னத்துக்காம்?"

ககந்தியின் முகத்தில் நாணத்தின் நிழல் ஒன்று தங்க பிரயத்தனம் எடுத்து. "என்ற கலியாணத்துக்குத் தான் காக."

"அக்காட்டை இருந்தோ அம்மா காசை எதிர்பார்க்கிறா?"

"ஓமாக்கும்."

"எவ்வளவு காக?"

"மூண்டு ஸ்ட்சமாக்கும்."

"மூண்டு ஸ்ட்சமோ? அவ்வளவு காக அக்காட்டை இருக்குமோ? அத்தானுக்கு வேலை இல்லை. அக்கான்ற சம்பளத்தில் தான் சீவியம் நடக்குது. கொழும்பில் வாழ்க்கைச் செலவு எக்கச்செக்கம். அப்படி நிலைமை இருக்கக்கின்னள் அக்கா காக சேர்த்து வைச்சிருப்பாவோ?"

"அன்னா, நீ சரியான புத்தகப் பூச்சியாகத் தான் இருக்கிறாய். உன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்குது என்டு உனக்கு தெரிய இல்லைப் போல."

"நீ என்ன சொல்லுறாய்?"

"அக்காவுக்கு உதவி இருக்குது."

"என்ன மாதிரி?"

"அத்தான்ற தமையன் கனடாவில். ஆன் தனிக்கட்டை. எக்கச்சக்கமான உழைப்பு. காசை எல்லாம் அத்தானுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார். அந்த திமிலில் தான் அத்தானும் வேலையை விட்டுட்டு வீட்டில் இருக்கிறார். அக்கா வாற காசை அத்தானுக்கு தெரியாமல் 'பாங்கில்' போட்டு சேர்த்து வைச்சிருக்கிறா."

"ஓ! அப்படியோ சங்கதி?..... காக கடனாகத் தானே எடுக்கிறம்?"

"ஓமோம். 'பாங்க்' வட்டியோட குடுக்க வேணும் என்டு அம்மா சொன்னவே."

"அப்படி எண்டால் சரி."

நாதன் விழிகளை வானத்தில் மீண்டும் பரப்பினான். இப்போது இரு விமானங்கள் பறப்பது தெரிந்தது.

"இடியே, ரண்டு 'பொம்பர்' பறக்குது."

சுகந்தியும் மேலே பார்க்கிறாள். "ஓ! ரண்டு பொம்பர்..... அப்ப இண்டைக்கு 'பங்கருக்குள்ளை' தான் கிடக்கப் போறம் போல."

"நேத்தைக்கு இரவு முழுதும் அங்கை, இங்கை எண்டு குண்டு போட்டிருக்கிறாங்கள் போல. இடைக்கிடை சத்தம் கேட்டுது."

"எனக்கும் கேட்டுது. கிளிநொச்சிப் பக்கம் தான் குண்டு போட்டிருக்கிறாங்கள்."

"கிளிநொச்சி எண்டு என்னெண்டு நினைக்கிறாய்?"

"போன்றுமை கிளிநொச்சிப் பக்கம் குண்டு போடக்கிள்ளையும் நேத்தைய மாதிரித் தான் சத்தம் கேட்டுது."

"அப்ப என்னத்துக்கு அம்மா கிளிநொச்சிக்கு போனவ?" நாதன் சீரினான்.

"எல்லாம் 'லெட்டரை' குடுத்து விடத்தான்."

"அதுக்கு அவ போக வேணுமோ? கிளிநொச்சிக்கு போற ஆரிட்டையும் குடுத்திருந்தால் ஞானத்திட்டை சேர்த்திருப்பினம் தானே?"

"சேர்த்திருப்பினம் தான். ஆனால், அதுக்கு ஒரு ஆளும் கிடைக்க இல்லை. காலமை கிளிநொச்சிக்கு போக இருந்த ராசனும் போக இல்லை. அம்மாவும் அங்கை, இங்கை எண்டு கேட்டுப் பார்த்தா. ஒருத்தரும் போக இல்லை எண்டாப் போலை தான் அவ வெளிக்கிட்டுப் போனவ."

"ந் தடுத்திருக்கலாமே."

"அவ கேட்பா எண்டு நினைக்கிறியளோ?"

"அம்மாவுக்கு எல்லாத்திலையும் அவசரம் தான்."

"என் செய்யறது? எல்லாம் காக்குத் தான்."

திடீரென பூமி அதிர்ந்தது போல ஓர் அதிர்வு! தன் நெஞ்சில் ஏதோ மோதியது போன்ற உணர்வை நாதன் பெற்றான். "ஜேயோ அம்மா" என சுகந்தி அலறியே விட்டாள்.

சில வினாடிகள் இருவரும் பேச்சு மூச்சு காட்டவில்லை.

"அண்ணா, கிட்டடியில் தான் போடுவாங்கள் போல."

"இண்டைக்கு இந்த சிவபுரம் 'பிளா' தான்."

"ஓ....."

"இனியும் இஞ்ச நின்டால் நாங்கள் சரி. வா 'பங்கரு'க்குள்ளை, போய் கிடப்பம்" என்ற நாதன் 'விறுவிறு' என நடந்து சென்று,

வீட்டின் முன் புறத்தில்-கிணற்றின் அருகில் அமைந்திருந்த 'பங்கருக்குள்' இறங்கினான். சுகந்தியும் இறங்கினான்.

இரு விமானங்களும் தாழப் பறப்பது தெரிந்தது.

"அண்ணா, கீழ் கீழ் வாறாங்கள். எங்கடை வீட்டுக்கு மேலை போடப் போறாங்கள் போல."

மீண்டும் அந்தக் கிராமம் அதிர்ந்தது.

"எங்கட ஊருக்குள்ளை தான் போடுறாங்கள்."

சுகந்தியின் முழு உடலும் நடுங்கியது. வார்த்தைகளிலும் நடுக்கம் தழுவி இருந்தது.

நாதனுக்கு நெற்றியில் வியர்த்தது.

"இந்த நேரம் பார்த்து அம்மாவும் போயிட்டா." நாதன் எரிச்சலுடன் கத்தினான்.

"அம்மாவைப் பற்றி பயப்படாதேங்கோ. அவ சுழியோடி. வீட்டை வந்து விடுவா."

"ஓ வருவா, வருவா... இந்த மாதிரியான நேரத்திலை தான் எல்லாரும் ஒண்டாக இருக்க வேணும்."

சிறிது தூரத்தில் புகை வெளிப்படுவது, இருவரின் கண்களைத் தட்டிச் சென்றது.

"சின்னப்பிள்ளையார் கோயில் பக்கம் இருந்து தான் புகை வருது. அங்கை தான் குண்டு விழுந்திருக்க வேணும்."

"ச! அங்கை விழுந்திருக்காது. அதுக்கு கிட்ட விழுந்திருக்கும். தம்பிராசாவின்றை 'மில்'லில் விழுந்திருக்கலாம்."

"இருக்கும்."

ஒன்று மாறி இன்னொன்றாக குண்டுகள் பொழியப்பட்டன. நாதன் பற்களைக் கடித்தவண்ணம், காதுகளைப் பொத்தியபடி நின்றான். சுகந்தி காதுகளைப் பொத்தியபடி நிழுத்தில் சுருண்டு படுத்துவிட்டான். ஒரு கட்டத்தில் அவள் அலறியே விட்டாள்.

சில நிமிடங்களில் குண்டுச் சத்தங்கள் ஓய்ந்தன.

"எல்லாமாக பதினெட்டு குண்டுகள்....." நாதன் அறிவித்தான்.

"அண்ணா, எனக்கெண்டால் பயமாக இருக்குது....."

"பயப்படாதை." நாதன் 'பங்கானின்' வாசல் பக்கம் வந்து மேலை பார்த்தான்.

ஒரு விமானம் தலைக்கு மேலை பறப்பது தெரிந்தது.

"அடுத்த குண்டு எங்கடை தலையில் தான்" என்ற நாதன் 'பங்கானின்' மூலைக்குள் பாய்ந்தான்.

வெயில் வெட்கை அகோரமடைந்தது. காற்றோட்டம் தணிந்திருந்தது. இருவரின் உடல்களில் இருந்தும் வியர்வை வழிந்து ஓடியது. சுகந்தியின் கண்ணங்கள் சிவந்து..... கண்களில் பயப்பிராந்தி ஓட்டி.....

"தாகமாக இருக்குது. வரக்கிள்ளை தண்ணி கொண்டு வந்திருக்கலாம்." ககந்தி சொல்ல, நாதன் அதை ஆமோதித்தான்.

மீண்டும் குண்டுகள் போடப்பட்டன. சுற்றும் குழ ஒரே புகை மண்டலமாக விளங்கியது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புகை அடங்க வாகனங்களும், சைக்கிள்களும் ஓடும் சத்தம் கேட்டது.

சுகந்தி எழுந்தான். "அண்ணா, எல்லாரும் ஊரை விட்டு ஒடினம் போலத் தெரியுது."

"இந்த நேரத்திலே எங்கை ஒடினமாம்? எல்லாம் ஒய்ஞ்ச பிறகு போறது தான் புத்திசாலித்தனம். இப்ப ஒடக்கிள்ளை தான் 'டேஞ்சர்'. 'பங்கருக்குள்ளை' கிடந்தால் தான் தப்பலாம்."

நாதன் 'எங்கேயோ' பார்த்தபடி கூற, சுகந்தி மௌனம் சாதித்தபடி நின்றான்.

நிமிடங்கள் கடக்க நாதனுக்கு எசிச்சலாகவும், கோபமாகவும் இருந்தது. "தமிழனாகப் பிறந்து நாங்கள் படுற பாடு..... அதுவும் இந்த கிராமத்திலே வீட்டைக் கட்டி.....என்ற கணக்குப்படி இந்த 'பங்கருக்குள்ளை' பத்து தரமாவது கிடந்திருப்பன்" என நாதன் ஆத்திரத்துடன் முன்னுமுனுத்தான்.

"நான்? இருவது தரத்துக்கு மேலை. நீ லீவுக்கு வரக்கிள்ளை தானே? நான் இஞ்ச தானே எந்த நேரமும் அடுகிடையாகக் கிடக்கிறேன்."

"பருத்துறையில் இருந்த வீட்டை எல்லாம் வித்துப் போட்டு அப்பா இஞ்ச ஏன் தான் நிலுபலன்களை வாங்கி வீட்டை கட்டினவரோ தெரிய இல்லை. கமம் செய்து காச உழைக்கலாம் என்டு மனிசன் செய்த வேலையால் நாங்க தானே அவதிப்படுறோம்?"

"இப்படி எல்லாம் நடக்கும் என்டு அப்பா கனவில் கூட நிலைச்சிருக்கமாட்டார். இருவது வருசத்திற்கு முந்தி இந்த இடம் பச்சைப் பசேலெண்ட இடமாம். நாகரீகம் எண்டால் என்னெண்டு தெரியாத ஊராம். எல்லாரும் கமக்காரராம். பக்ஷைப் புரட்சி நடந்த காலம் அது. எல்லாரும் நல்லா பிரயாசைப்பட விளைச்சலுக்கும் குறை இல்லையாம். நெல்லு, மிளகாய், வெங்காயம், மரக்கறி என்டு விதம் விதமான பயிர்ச்செய்கை..... கை நிறைய காச தேறிச்கதாம். கொழும்பிலை முப்பது வருசமாக கிடந்து, அரைகுறை வாழ்க்கை நடத்தின அப்பாவுக்கு இந்த இடம் சொர்க்கபுரியாக தெரிஞ்சுதாம். அதாலை தான் எல்லாத்தையும் வித்துப் போட்டு இஞ்ச வந்து குடியேறி விட்டார். அதோட ஊரையும், இனம் சனத்தையும் மறந்திட்டாராம்."

சுகந்தி சொல்லி முடிக்கவும், நாதன் பெருமுச்செறிந்தான்.

"இப்ப சொந்த ஊரும் இல்லை. இன, சனமும் இல்லை. நல்ல விளைச்சலும் இல்லை. அப்பாவும் போயிட்டார்"

நாதன் 'பங்கரின்' வாசலுக்கு வந்து எட்டி வெளியே பார்த்தான். வீதியில் பெருவாரியான சனம் ஓட்டமும், நடையுமாகச் செல்வதை

அவதானித்தான்.

யாவரினதும் முகங்களிலும் மரணபீதி, களைப்பு கோபம் ஆத்திரம் .....

"எல்லாரும் வீட்டை விட்டு போகினம் போல. என்ன செய்வம்?"

"எங்கை போகினமாம்?"

"தெரிய இல்லை. நீ இதில் கிட. நான் போய் கேட்டிட்டு வாறன்."

நாதன் 'பங்கரில்' இருந்து வெளியேறி, வீதிக்கு வந்தான். வீதியெல்லாம் புழுதி பறந்தது. வழியில் சென்ற ஒரு கிழவனை நிறுத்திய நாதன், "எல்லாரும் எங்கை அள்ளுப்பட்டுப் போறியள்" என விணவினான்.

நாதனைக் கிழவன் கேலியாக நோக்கினான். "ஆலடிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு."

"என்னத்துக்கு?"

"தம்பிக்கு விசயமே தொயாதோ?"

"இ.....இ.....இல்லை."

"இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தித்தான் 'பிளேனிலை' இருந்து 'நோட்டீஸ்' போட்டவங்கள். எல்லாரையும் ஆலடிப் பிள்ளையார் கோயிலிலையும், அந் தோனியார் கோயிலிலையும், மகாவித்தியாலயத்திலையும் போய் நிக்கட்டுமாம்."

"ஏன், ஏதும் 'உபரேசன்' செய்யப் போறாங்களோ?"

"ஓமாக்கும்..... கண்டறியாத 'உபரேசன்'."

நாதனுக்கு நெஞ்சு பக்கேரன்றது. சுகந்தியிடம் விரைந்தான். "சுகந்தி, வெளியிலை வா. ஆலடி பிள்ளையார் கோயிலுக்கு போக வேணும்."

"என்னத்துக்கு?"

சுகந்தி வெளியே வருவதற்கு நாதன் ஒத்தாசை புரிந்தான்.

"'உபரேசன்' செய்யப் போகினமாம். எல்லாரையும் கோயிலிலையும், 'சேர்ச்'சிலையும், மகா வித்தியாலயத்திலையும் போய் நிக்கட்டுமாம். மேல் இருந்து 'நோட்டீஸ்' போட்டிருக்கினமாம்."

"என்ற ஜூனே. போன முறை மாதிரி இந்த முறையும் நரக வேதனை தான்" என்ற சுகந்தி நிலத்தில் குந்தினாள். அவள் கண்கள் கலங்கின.

(2)

நீகாக்த்தின் செழுமையை சற்றேனும் உணராத ஒரு கிராமமாக விளங்கியது சிவபுரம். நாலாபுறமும் காடுகள் அடர்ந்த பிரதேசத்தின் நடுவே வயல்களையும், ஒரு சிறிய குளத்தையும்

அடக்கிய நிலையில் ஒரு சின்னஞ் சிறு கிராமம் அது. மொத்தம் முன்னாறு குடும்பங்கள் செறிந்து வாழ்ந்தன. பெரும்பாலும் எல்லோருமே கமக்காரர்கள். மண்ணை, மழையை, வானத்தை நம்பும் மக்கள். 'இந்த ஊலில் நாங்கள் தான் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்றும்' என்று பெரும்பாலானோர் கையை உயர்த்த முடியாத ஒரு நிலை.....

1983 கலவரத்தின் பின்னர் தான் கிராமத்தின் சனத்தொகை அதிகரித்தது. பலரும் 'வந்தேறு குடியேறிகள்' என்ற நிலையிலேயே விளங்கினார்.

சிவபுரத்தில் இருந்து கிளிநோச்சிக்கு பதினொரு மைல். ஒரே ஒரு மண் வீதியே இக் கிராமத்தையும், கிளிநோச்சியையும் இணைத்திருந்தது.

மழைக்காலங்களில் குளத்தை வீதி நினைப்பட்டும். மாட்டு வண்டில்களும், 'ஷர்க்ட்களும்' தான் இக் காலங்களில் பிரயோகிக்கப் படுகின்றன.

கோடை காலத்தில் இவ் வீதி வழியாகச் சென்றால் இரு புறமும் பச்சைப் பசேலென்ற வயல்களும், இடையிடையே தென்படும் மாரர், தென்னாந் தோட்டங்களும் மனதுக்குள் செழுமையை ஊட்டி விடும்.

சிவபுரத்தின் பெருமையைப். பறைசாற்று அங்கு ஒன்றுமே இல்லை. ஒரு கிராமத்திற்கு அணிகலன்களாக விளங்கும் இந்துக் கோயில், கிறிஸ்தவ தேவாலயம், மகா வித்தியாலயம் என்பவையே இக் கிராமத்திலும் செறிந்திருந்தன.

பக்கமைப் புரட்சிக் காலத்தின் போது செழிப்புற்றிருந்த கமக்காரர்கள் யுத்த மேகங்கள் குழு, தமது கமச் செய்கையில் ஆர்வம் காட்டுவதை விட்டு விட்டனர். பலரும் திக்கு திக்காக போய் விடவே, கமச் செய்கையும் படுத்து விட்டது.

சிவபுரத்தின் 'ஆரவாரம்' எல்லாம் அடங்கி பல வருடங்களாகி விட்டன. இப் போது கிராமத்தைக் கட்டிப் பிடித் துக் கொண்டிருப்பவர்கள் 'ஏனோ தானோ' என்ற நிலையில் சீவியத்தை மேற்கொள்கிறார்கள்.

முன்னரெல்லாம் சிவபுரத்தில் இருந்து ஒவ்வொரு இரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு தடவை 'பஸ்' சேவை கிளிநோச்சிக்கு நடந்தது. ஆனால், இப்போது 'பஸ்' ஒட்டம் அறவே இல்லை. 'சைக்கிள், 'ஷர்க்ட்' தான் தூர் இடப் பிரயாணங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டன. 'ஷர்க்ட்' என்றால் அதன் சொந்தக்காரருக்கு கிளிநோச்சியில் வேலை இருந்தால் தான் 'ஷர்க்ட்' ஒட்டம் இடம் பெறும்.

காலையில் ரகுபதியின் 'ஷர்க்ட்' கிளிநோச்சிக்கு போவதை அன்னம்மா முதல் நாளே அறிந்து விட்டாள்.

'ஆச்சி, பிரச்சனை இல்லாட்டால் காலமை வெள்ளன வெளிக்கிடுவன். மத்தியாம் திரும்பி விடுவன். வாறுதெண்டால்

வா. மெனக்கிடக் கூடாது. ஆறு மணிக்கு வந்திடனும்' என்று முதல் நாள் மாலை ரகுபதி கூறிய போது, 'கட்டாயம் வருவன்றா மேனை. எனக்கு இடம் வைச்சிரு' என்று அன்னம்மா சொல்லி இருந்தாள்.

விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கு அன்னம்மா எழும்பிய போது சிவபுரம் அமைதியில் மூங்கி இருந்தது. இரவு மட்டும் இடைக்கிடை குண்டுச் சத்தத்தை அன்னம்மா உணர்ந்த போதும், சட்டுப் புட்டென்று காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு படுக்கையில் கிடந்த சுகந்தியிடம் சென்றாள்.

"பிள்ளை, நான் கிளிநொச்சிக்கு போய் ஞானத்திட்டை கடதாசியை குடுத்திட்டு வாறன். கொண்ணர் ஒழும்பின உடன் கோப்பியை குடு. அவன் ஒழும்ப முந்தி போயிடனும். இல்லாட்டி கத்திக் கொண்டிருப்பான்" என்ற அன்னம்மா, ரகுபதியின் வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

'ழர்க்டர்' பெட்டி நிறைய ஆட்கள். எல்லோரது முகங்களிலும் பல்வகை உணர்ச்சிகள். கவலையில் கலந்திருந்தவர்கள் பல பேர். வீதியின் பள்ளம், திட்டிகளில் 'ழர்க்டர்' ஏறி இறங்க, பெட்டிக்குள் ஒரே குலுக்கல். அன்னம்மாவுக்கு வயிறு முழுவதும் வலித்தது.

"பேய் ரகுபதி, பார்த்து ஒட்டன்றா" என்று அன்னம்மா ஒரு முறை சொல்ல, "நான் என்னை செய்யுறது. 'ரோட்'டை பார், எப்படி இருக்குது எண்டு" என்று ரகுபதி எரிந்தான்.

"என்ற பிள்ளையாரே, எண்டைக்குத்தான் இந்தப் பிரச்சனை தீர்ப்போகுதோ?"

ரகுபதி வாய் விட்டுச் சிரித்தான். "உன்ற காலத்தில் இது தீராது. உன்ற பூட்டனர் காலத்தில் தான் தீரும்."

அன்னம்மா நெடுமூச்செறிந்தானே தவிர, ஒன்றும் கூறவில்லை.

"நேத் தைக்கு கிளிநொச்சிப் பக்கம் குண்டு போட்டவங்களாம்."யாரோ ஒருவன் சொன்னான்.

"நேத்தைக்கு மட்டுமில்லை. மூண்டு நாளா போடுறாங்களாம்." ரகுபதி சொன்னான்.

"ரகுபதி, ஏதும் சேதமோ?" அன்னம்மா கேட்டாள்.

"ஒண்டிரண்டு பேர் செத்திருக்கினம் போல. வீடுகளுக்குத் தான் நல்ல சேதமாம். எல்லாமாக ஒரு முப்பது வீடு அளவில் தரைமட்டமாம்."

"எந்த பக்கம் குண்டு போட்டவங்களாம்?"

"ரவுனுக்குள்ளை."

"கணேசபுரத்தில்?"

"அங்கை இல்லை."

அன்னம்மா நிம்மதியாக மூச்ச விட்டாள்.

"உன்றை மேன் 'மெழுக்கல்' முடிச்சிட்டானோ?" ரகுபதி கேட்டான்.

"கடைசி சோதினை எடுத்துப் போட்டு வந்திருக்கிறான். 'பாஸ்' எண்டால் டாக்குத்தர் தான்."

"சிவபுரத்தில் இருந்து முதலாவது டாக்குத்தர் உன்ற மேன்தான். சிவபுரத்துக்கே பெருமை சேர்க்கிறாய் போல." ரகுபதி நக்கலாகச் சிரித்தான்.

"அந்தப் பெருமையைப் பார்க்க மனிசன் இல்லாமல் போயிட்டாரே. டாக்குத்தராக அவனைப் பார்க்க வேணும் எண்டு எவ்வளவு துடிச்சார்."

"அந்தப் பலன் அவரை விட்டு போச்கது. உனக்கு இருக்குது."

"அவனிட்டை மருந்து குடிச்சுத் தான் என்ற சீவியம் முடிய வேணும் எண்டு என்ற தலையில் ஏழுதி இருக்குதாக்கும்."

"உன்றர மேனை படிப்பிச் மாதிரி மேனையும் படிப்பிச்சிருக்க வேணும். அதை விட்டுட்டாய்."

"அதுக்கு படிக்க கள்ளம். கதைப்புத்தகம் வாசிக்க, படம் பார்க்கத் தான் அதுக்கு விருப்பம். முந்தி 'டெக்'கில் எவ்வளவு படம் பார்த்திருப்பாள்."

"கணபதிப்பிள்ளை ஜயா இந்த ஊருக்கு ஒரு தெய்வம் மாதிரி. எத்தனை நல்ல காரியங்களை செய்திருக்கிறார். அவர் கடைசிக் காலத்தில் ஒரு சைவப் பள்ளிக்கூடம் கட்ட வேணும் எண்டு எவ்வளவு துடிச்சார். என்னிட்டை இதைப் பற்றி எவ்வளவு கதைச்சிருப்பார். காச கூட சேர்க்கிறதுக்கு திட்டம் எல்லாம் போட்டார். அதுக்குள்ளை....."

ரகுபதி பேச்சை நிறுத்த, கணவனின் நினைப்பில் அன்னம்மா மனதை ஊறவைத்தாள்.

கணேசபுரத்தை அடைந்த போது ஒன்பது மணியாகிவிட்டது.

கிளிநோச்சியில் 'ஷர்க்டர்' நின்றபோது, "எனே, அலுவலை கெதியில் முடிச்சிட்டு வா" என்று ரகுபதி சொல்ல, "சரியடா, சரியடா" என்றபடி அன்னம்மா விரைந்தாள். வெறிச்சோடிப் போயிருந்த நகரைக் கடந்து சென்று கணேசபுரத்தை அடைந்த போது அவள் களைத்து விட்டாள்.

ஞானம் ஒரு இடமும் போகாமல் நின்றான்.

"முண்டு நாளா ஒரு இடமும் போக இல்லை. வீட்டுக்குள்ளை அடைஞ்சு கிடந்தன்" என்றான் ஞானம்.

"நான் கெதிப்பண்ணி போக வேணும். நீ எப்ப கொழும்புக்கு போறாய்" என்று அன்னம்மா கேட்க, "இன்டைக்கு பின்னேரம்" என்றான் அவன்.

"ஹத்தவளைக்கு ஒரு கடதாசி தாறன். நேரில் கொண்டு போய் குடுப்பியோ?"

"எங்கை இருக்கிறா?"

"தெகிவளையில்."

"அப்ப கிட்டத்தான். ஆனால், உடன குடுக்க மாட்டன். ரண்டு, மூன்று நாள் கழிய குடுத்தால் பரவாயில்லை தானே?"

"ஓ..... அவசரம் இல்லை. நேரில குடுத்தால் போதும். அதை விட ஒரு முக்கிய விசயத்தை அவளிட்டை ரகசியமாக சொல்ல வேணும். அது உன்றை கெட்டித்தனத்தில் தான் இருக்குது."

"அவளினர் மனிசனுக்கும் தெரியக்கூடாதோ?"

"ஓமோம். அதால் தான் உண்ணட்டை கடதாசியை தாறன். நீ தான் இதுக்கு சரியான ஆள். கடதாசி குடுக்கிற சாட்டில் நான் சொல்லப் போற சங்கதியை அவளினர் காதில் ஊதி விடு."

"என்னை விசயம்?"

"ககந்தியின்றை கலியாண விசயம்."

"ககந்தி? ஓ.....அவளுக்கும் கலியாண வயச வந்திட்டுது போல."

"ஓமாப்பு, அவளை அல்லோ எங்கடை 'சப்போஸ்ட் மாஸ்ட்ரினர்' மேன் விரும்புறார். தேப்பனுக்கு முதல்ல அவ்வளவு விருப்பம் இல்லை. தட்டிக் கழிக்கப் பார்த்தார். நான் இறுக்கிப் பிடிக்க, இளகிட்டார். ஆனால், எக்கச்சக்கமான சீதனம் கேட்கிறார்."

"எவ்வளவு?"

"வீட்டோட ஜஞ்சு லட்சம்."

"உச்சக்க, ஜஞ்சு லட்சம்..... மாப்பிள்ளை என்ன வேலை செய்யுறார்?"

"தேப்பனர் 'சப்போஸ்ட் ஓ.பி.இஸ்' அவர் தான் நடத்தப் போறாராம். எண்டபடியால் அவரும் 'சப்போஸ்ட் மாஸ்டர்' தானே?"

"ஓ, ஓ ..... உந்த வேலைக்கு சீதனம் மெத்திப் போச்சுது."

"உண்மைதான் ராசா . ஆனால், என்ன செய்யுறது. பிள்ளை விரும்புறாள். அவர் இல்லை எண்டால் தனக்கு கலியாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லுறாள். சீதனத்தை குடுத்து துலைப்பம்."

"ஓ! இந்தக் காலத்தில் மாப்பிள்ளை எங்கை இருக்குது?"

"மாப்பிள்ளையோ?..... எண்டபடியால் என்ற ராசா முத்தவளை சந்திச்ச மூன்று லட்சத்தையாவது அனுப்புறதுக்கு வழி பார்க்கச் சொல்லு. நான் இந்த விசயத்தை கடதாசியில் எழுத இல்லை. பேந்து மருமோன் கண்டால் நெருப்பு எடுப்பார்."

அன்னம்மா வீட்டை விட்டு புறப்படும் போது ரீட்டா தண்ணிக் குடத்துடன் வந்தாள்.

"ஆச்சி, உங்கடை ஊரில குண்டு போடுறாங்களாம்."

ரீட்டா கறியதைக் கேட்டு அன்னம்மா திகைத்து விட்டாள்.

"ஆர் சொன்னது?"

"வழியில ஆக்கள் கதைச்சுக் கொண்டு போயினம்."

"என்ற பிள்ளையாரே."

அன்னம்மா கிளிநொச்சிக்கு விரைந்தாள்.

ஒரு மணி போல் தான் ரகுபதி வந்தான்.

"ரகுபதி, விசயம் கேள்விப்பட்டனியோ?"

"ஒமோம், ஊர் ஆக்கள் எல்லாம் அன்றூப்பட்டு ஒடுகினமாம்."

"வா கெதியில் போவம்."

அன்னம்மா 'ஈரக்டர்' பெட்டியில் ஏறி அமர்ந்தாள். மற்றவர்களும் ஏற, 'ஈரக்டர்' புறப்பட்டது.

"சேத விபரம் தெரியுமோ?" ரகுபதியிடம் அன்னம்மா கேட்டாள்.

"தெரிய இல்லை. வழக்கம் போல வீடுகள் தான் தரைமட்டமாகி விட்டுதோம். நெல் வயலெல்லாம் எரியுதாம்."

"ஆக்கள்.....?"

"காய்யாம். ஒருத்தரும் சாக இல்லைப் போல."

அன்னம்மாவை கவலை குழந்து விட்டது. "என்ற பெடி, பெட்டைக்கு என்ன நடந்துதோ தெரிய இல்லை."

அரசடிச் சந்தி வந்தவுடன் 'ஈரக்டரை' யாரோ நிறுத்தினார்கள்.

"என்ன விசயம்?" அன்னம்மா கேட்டாள்.

"பொறு, கேட்டுச் சொல்றன்."

ரகுபதி கீழே இறங்கினான். 'ஈரக்டரின்' முன்பாக பதினைந்து பேரவையில் நின்றார்கள்.

"சிவபுரத்தில் குண்டு போடுறாங்களாம். நின்டிட்டு போங்கோ."

ஒருத்தன் சொன்னான்.

"அப்பு, என்னவாம்?"

"நின்டிட்டு போகப்படாம். ஊரில் குண்டு போடுறாங்களாம்."

"என்ற பிள்ளையாரே....." அன்னம்மா தலையில் கைகளை வைத்தாள்.

ரகுபதி அங்கும், இங்கும் நடந்தபடி யோசனையில் மூழ்கி இருந்தான்.

அன்னம்மாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இறங்க முற்பட்டாள்.

"இரணை, எங்கை போகப் போறாய்?"

"என்னால் இதுக்குள்ளை இருக்க ஏலாது. நான் இறங்கப் போறன். ஆராவது இறக்கி விடுங்கோ."

ஒருவருமே முன்வரவில்லை. எல்லோரும் அவளை வேடிக்கை பார்த்தனர்.

நிலைமையை விளங்கிய ரகுபதி வந்தான். "என்னணை இரன்..... ஏன் இறங்கப் போறாய்?"

"அப்பு, டேய், மனம் இடம் குடுக்குது இல்லை. பெடி, பெட்டை அந்தரப்படுங்கள். ஆடு, மாடு, கோழி என்டு எத்தானை வாயில்லாத சீவன்கள்.....நான் இறங்கி நடக்கப் போறன். இஞ்சு இருந்து ஏழு மைல் தானே?"

"வழியில் சாகப் போறியோ?"

"ஏன் நான் சாக வேணும்?"

"குண்டு போடுறாங்களாம்."

"குண்டு என்னை ஒண்டும் செய்யாது.....என்னை இறக்கி விடு."

"எனே, தொன்னதொண்க்காமல் வாயைப் பொத்திக் கொண்டிரு." ரகுபதி குரலை உயர்த்த, அன்னம்மா வாயைப் பொத்திலிட்டாள்.

IIIலை மங்கும் வேளை 'ஈரக்டர்' பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. சிவபுரத்தை நெருங்கும் போது இருட்டிவிட்டது. ரகுபதி தனது வீட்டின் முன் 'ஈரக்டரை' நிற்பாட்டி விட்டு, எல்லோரையும் அனுப்பி வைத்தான்.

எல்லோரும் திக்கு திக்காக நடந்தனர்.

அன்னம்மா தனியாக வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

சிவபுரம் பொது வாசிக்காலை தரைமட்டமாகி இருந்தது.

சின்னத்தம்பி 'கிளார்க்' கரின் வீடு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் இன்னொரு வீட்டில் இருந்து புகை வெளிப்பட்டது.

அன்னம்மாவுக்கு தலை சழுந்றது.

(3)

நேரம் தன்பாட்டில் கரைந்தது.

நாதன் ஒரு நிமிடத்தையும் தாமதிக்க விரும்பவில்லை. வீட்டை நோக்கி ஒடியவன், தனது சைக்கிளை எடுத்தான். அதற்கிடையில் 'பங்கரில்' இருந்து ககந்தி வெளியேறி, அவனிடம் வந்தாள்.

"அண்ணா, நாங்களும் இஞ்சு இருந்து போறதோ" என சுகந்தி கேட்டாள்.

"ஓமோம். இனியும் இஞ்சு நின்டால் எங்கடை உயிருக்கு உத்தரவாதம் இல்லை. போன 'பொம்பர்' ரண்டும் குண்டுகளை நிரப்பிக் கொண்டு வர முந்தி நாங்கள் இஞ்சு இருந்து போயிடனும்."

"அம்மா?"

"அம்மாவோ?" என்ற நாதனின் முகத்தில் கோபம் மையமிட்டது. "இந்த நேரம் பார்த்து கிளிநொச்சிக்கு போயிருக்கிறா. கண்டறியாத 'லெட்டர்'. வரட்டும், செய்யறன்..... நீ சைக்கிள் ஏறு. நாங்கள் போவம்."

"எங்கை மகா வித்தியாலயத்திற் கோ, இல்லாட்டி கோயிலுக்கோ?"

"கோயிலுக்குத்தான்."

"கோயிலுக்கோ? போன முறை கோயிலுக்கு போய் நாங்கள் பட்டபாட்டை மறந்திட்டியோ?"

"மறக்க இல்லை. ஆனால், மகாவித்தியாலத்தை விட கோயில்

பாதுகாப்பான இடத்தில் இருக்குது. கோயில் எண்டால் குண்டு போட மாட்டாங்கள். அதோட் நாங்கள் கோயிலுக்குத் தான் போக வேணும்."

நாதன் இறுதியாக வெளியிட்ட வார்த்தைகளையிட்டு சுகந்தி விளக்கம் கேட்க முற்பட்ட போதும், அங்கு தரித்திருந்த அவசரம் அவளை மௌனியாக்கியது.

நாதன் முன்கதவை மூடமுற்பட்டான்.

"அண்ணா, மாட்டையும், ஆட்டையும், கோழியையும் என்ன செய்வும்?"

அந்த உண்மை அவன் மனதை தடுமாற வைத்து விட்டது. தங்கையை யோசனையுடன் நோக்கினான். "அவசரத்திலை எல்லாத்தையும் மறந்திட்டன. இருநூறு வாயில்லா சீவன்கள் இஞ்ச இருக்குது அல்லோ."

"ஓமோர்" என தலையாட்டிய சுகந்தி, "ஆடுகளையும், மாடுகளையும் அவிழ்த்து விடுவோம். அதுகள் எங்கையாவது போய் மேயுங்கள். கோழியளை என்ன செய்வும்?" எனக் கேட்டாள்.

"கூடுகளைத் திறந்து விடுவோம். அப்படியே விட்டிட்டு போனால் அதுகள் தீன் இல்லாமல் செத்து .....

"ஓ! அது சரி தான்."

நாதன் சைக்கிளை மாமரத்துடன் சாத்திவிட்டு, வீட்டின் பின்புறத்தை நோக்கி விரைந்தான். 'மளை' வென்று கோழிக் கூடுகளின் கதவுகளைத் திறந்து விட்டான். ஆடுகளையும், மாடுகளையும் சுகந்தி அவிழ்த்து விட்டாள். 'ம்மே' என்று கத்தியபடி ஆடுகள் அங்கிருந்து எகிரி, விழுந்து ஓடன.

"ஏய், ஆழேழு முட்டையள் இருக்குது. என்ன செய்வும்?"

"கொண்டு வாங்கோவன்."

"உக்கு விசரோ? கோயிலுக்கு அல்லோ போறம்?"

"மறந்திட்டன. அப்படி எண்டால் அப்படியே விட்டுட்டு வாங்கோ." நாதனும், சுகந்தியும் முன்புறத்திற்குச் சென்றனர்.

வீதிபில் சனம் அன்றாண்பட்டு போவதைக் கண்டனர்.

"தமில் நாதன், கெதிப்பண்ணு. திரும்பவும் வந்து குண்டு போடப் போறாங்கள்." முன் வீட்டு கந்தப்பு எச்சரிக்கை செய்தபடி வீட்டில் இருந்து வெளியேறினார்.

"நீங்கள் போங்கோ. நாங்கள் வாறும்."

நாதன் சொல்லி விட்டு முன்கதவை பூட்ட ஓடனான்.

"அண்ணா, நகை நட்டை என்ன செய்வும்? விட்டுட்டு போறதோ, இல்லாட்டி....."

சுகந்தி நினையுட்ட, நாதன் மீண்டும் திகைத்துப் போய் நின்றான். சினத்துடன் தங்கையை நோக்கினான். "ஆட்டையும், மாட்டையும் பற்றி சொன்னனி. இதை இப்பத்தான் சொல்லுறாய். நீ சரியான மொக்கு. எடு அதுகளையும் கொண்டு போவும். இஞ்ச விப்பிட்டு போனால் ஆராவது கொசப்புகள் இன்டைக்கு ராவைக்கே வீட்டை

உடைச்கக் களவெடுத்துக் கொண்டு போயிடுங்கள்."

ககந்தி நடு அறைக்கு ஓடினாள். அலுமாரிகளைத் திறந்து லாச்சியை இழுத்தாள். சீலை ஒன்றினால் நகை எல்லாம் பொட்டலமாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு முன் விறாந்தைக்கு வந்தாள்.

"இதை எங்கை வைக்கிறது?"

"நீ தான் கையில் பொத்தி வைச்கக் கொண்டிரு." "

"ஆக்கள் எல்லாருக்கும் தெரியவரும். நான் ஒரு ஒலை பையைக் கொண்டு வாறன். அதுக்குள்ளை வைப்பம்" என்றவள் குசினிக்குச் சென்று, ஒலைப் பை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அதனுள் நகைப் பொட்டலத்தைச் செருகினாள்.

"அப்ப போவமே?"

"அண்ணா....."

"என்ன?"

"எங்கட 'சேர்ஷிப்கட்கள். அதுகளையும் கொண்டு போறதோ?"

"சனியனீ! இவ்வளவு நேரமும் அதை ஏன்றி சொல்ல இல்லை? கடைசி நேரத்திலை தான் எல்லாத்தையும் சொல்வுறாய்."

சகந்தி ஒன்றும் கூறாமல், முகம் கறுக்க தலை கவிழ்த்தாள்.

"அதுகளையும் கொண்டு போவம். அதுகளுக்கு என்னவும் நடந்தால் பேந்து அதுகளை எடுக்க நாயாகத் தான் அலைய வேணும். எல்லாம் எங்கை இருக்குது?"

"அலுமாரிக்குள்ளை தான். நான் எடுத்துக் கொண்டு வாறன்." ககந்தி மீண்டும் நடு அறைக்கு ஓடினாள். போன வேகத்தில் திரும்பி வந்தாள்.

"அண்ணா, இந்தா."

"நீயே வைச்சிரு..... எல்லாம் சரி தானே' கதவைப் பூட்டப்போ?"

"ஓமோம் பூட்டு."

இருவரும் சைக்கினில் ஏறினார்கள். நாதன் பெடலை' வேகத்துடன் மிதித்தான்.

வீதி அடங்கி விட்டது.

சைக்கினைச் செலுத்த நாதனுக்கு இலகுவாக இருந்தது. வீச்கடன் சில்லுகள் உருண்டன.

சகந்தி வானத்தில் பார்வையைப் பதித்து கண்மணிகளைச் சுழற்றினாள். பார்வைக்குள் விமானம் ஒன்று சிக்கியது.

"அண்ணா, 'போம்பர்' வருது. கெதியில மிதி."

நாதன் மேலே பார்த்தான். இரு விமானங்களைக் கண்டான். இதயத்தின் வேகம் அதிகரித்த நிலையில் அவன் 'பெடல்களை' மிதித்தான்.

"ஹாண்டிலை' இறுக்கிப் பிடி." நாதன் ஆசனத்தில் இருந்து

எழுந்த நிலையில் சைக்கிளைச் செலுத்தினான்.

கோயிலை இருவரும் அடையும் போது குண்டுச் சத்தம் காதைப் பிளந்தது.

சைக்கிளை கீழே போட்டு விட்டு இருவரும் கோயிலுக்குள் பாய்ந்தனர்.

சனக் கூட்டத்தினுள் ஒரு மூலையில் நின்ற கோபியைத் தான் நாதனின் கண்கள் முதலில் சந்தித்தன.

"கோ.....கோ.....கோபி....." என்று நாதன் தட்டுத்துமாற், "மச்சான் வா" என்று கோபி பற்களை வெதுவாகக் காட்டினான்.

"நீயும் இஞ்ச வந்திட்டாய் போல...." மேல் மூச்சம், கீழ் மூச்சம் வாங்கிய நிலையில் நாதன் சொன்னான்.

"ஓமடா. எல்லாரும் வந்திட்டம்."

"எல்லாரும் எண்டால்.....?"

"முழுக் குடும்பமும்.....மனுசி, பிள்ளையள், மனுசியினர் தங்கச்சி....."

"எங்கை ஆக்கள்?"

"உள்ளை நிக்கினம்."

நாதன் விழிகளைச் சுழற்றினான். கோயிலில் குழுமி நின்ற மக்கள் உருவங்கள் அவன் கண்களை வலம் வந்தன. ஆக்சரியத்தையும் மீறி வேதனை அவன் உள்ளத்தினுள் பாசியாகியது.

"ஊருப்பட்ட ஆக்கள் நிக்கினம்" என்று நாதன் சொல்ல "சிவபூரத்தில் அரைவாசிப் பேர் இஞ்சை தான் நிக்கினம். வேதக்காரர் எல்லாரும் 'சேர்ச்சுக்கு போயிட்டினம். வேம்படி, தரவைக்குள ஆக்கள் மகா விந்தியாலயத்தில....." என்ற தகவலை கோபி வெளியிட்டான்.

கோயில் வெளிமண்டபத்தில் இருந்து சில ஊர் பிரமுகர்கள் நாதனிடம் வந்து பேச்க கொடுத்தனர். அங்கு வரும் வரை தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைப் பகிர்ந்தனர். சில நிமிஷங்களுக்குள்ளேயே அவர்கள் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

"தங்கச்சி, நீ உள்ளை போ. கோபியினர் மனுசி, மச்சாள் உள்ளை இருக்கின்மாம். நீ போய் அவையளோட இரு....." என்றான் நாதன்.

ககந்தி அங்கிருந்து அகன்றாள்.

நாதனும், கோபியும் வெளிமண்டப படிக்கட்டில் அமர்ந்தனர்.

ஒரு கிழவி முற்றத்தில் குந்தியிருந்தபடி ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"கிழவி என்னவாம்?" நாதன் கேட்டான்.

"அதின்ற வீட்டில குண்டு விழுந்து, வீடு தரை மட்டமாகி விட்டுதாம்."

"ஓ....."

சுமார் நூறு பேர்களை அடக்கிய நிலையில் சனக் கூட்டம்

ஒன்று கோயிலை முற்றுகையிட்டது.

"எல்லாரும் இஞ்சை தான் வருகினம் போலை. | எல்லாரும் தங்க இஞ்சை எங்கை இடம் இருக்குது" என்று கேட்டபடி கோயில் தர்மகர்த்தா செல்லத்துரை வந்தார்.

ஒருவரும் அதைச் சட்டை செய்யவில்லை.

"கோயிலை விட மகாவித்தியாலயத்திலை இடவசதி இருக்குது. ஏன் தான் இஞ்சை வருகினமோ தெரிய இல்லை."

செல்லத்துரை புறப்பட்ட வண்ணம் எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்தார்.

"அதுகள் வந்தால் என்ன? எங்களை நாடி வந்திருக்குதுகள். நாங்கள் அடைக்கலம் குடுக்கவேணும் தானே?" 'யாரோ' ஒருவர் சொன்னார்.

செல்லத்துரை அந்த 'யாரோவை' முறைத்தபடி சென்றுவிட்டார்.

பசை ஆரம்பிப்பதற்கான முதலாவது மணி ஒலித்தது.

"ஜயர் இண்டைக்கும் பின்னேரப் பூசையை நடத்துறார் போல....."கோபி இழுத்தான்.

நாதன் எழுந்தான். "எந்தக் கல்தத்துக்குள்ளையும் பூசையை மட்டும் ஜயர் நடத்திப் போடுவார். அப்படி ஒரு கண்டிப்பான உத்தரவை செல்லத்துரையர் போட்டிருக்கிறாராம்."

"இந்த நேரத்தில் எப்படி பூசையை நடத்துறது?"

"ஏன் நடத்த ஏலாது? இப்ப நிக்கிற ஆக்கள் எல்லாரும் கும்பிடலாம் தானே?"

"கும்பிடுற நிலையில் சனங்கள் இருக்குதோ? மனதில் அமைதி இருந்தால் தானே கும்பிடலாம்?"

"மன அமைதி இல்லாத நேரத்திலையும் ஆக்கள் கோயிலுக்கு கும்பிடப் போறவையள் தானே?"

சில வினாடி மௌனத்தின் பின் கோபி பேசினான். "ஒவ்வொரு நாளும் பூசை நடக்குது. ஆனால், எங்கட பிள்ளையார் கண்ணைத் திறந்து எங்களைப் பார்க்கிறார் இல்லை..... ஒவ்வொரு நாளும் சீர்கெட்ட சீவியம் தான்."

"எங்கட பிள்ளையார் கண்ணைத் திறந்து எங்களுக்கு அருள்புரிவார்."

"கிரி, பவான் மாதிரி நானும் கண்டாவுக்கு போயிருக்கலாம் என்டு இப்பத் தான் நினைக்கிறன். அங்கை போயிருந்தால் இந்த மாதிரி அகதி வாழ்க்கையை நினைக்கப் பார்க்கத் தேவை இல்லை. நிம்மதியாக அரசாங்கம் தாற காசை வேண்டிக் கொண்டு இருக்கலாம். உயிருக்கும், உடைமைக்கும் பயந்து வாழ்றதை விட செத்து விடலாம் என்டு கூட நினைக்கிறனான்."

நாதன் மெல்லியதொரு புன்னைகையை உதிர்த்து, "அப்படி செத்துப் போடாதை. உனக்கு ஒரு பெஞ்சாதி, ரண்டு பிள்ளையள்

"இருக்குது" என்றான்.

"சே!..... எனக்கு ஜேர்மணி போறதுக்கு 'சான்ஸ்' கிடைச்சும்..... அந்த நேரம் பார்த்து கலியாணம் கட்ட வேண்டி விட்டது. சரஸ் மட்டும் கொஞ்சம் விட்டுத் தந்திருந்தால்..... நான் அங்கை போய் பேந்து அவளை அங்கை எடுப்பிச் சொலியைக் கட்டி இருப்பன்."

"சரஸ்.....'அது' கூகந்தியோடையோ படிச்சது?"

"ஓமாக்கும்..... அது எங்கை படிச்சது? பள்ளிக்கூடம் நடக்கிற நாளில் வீட்டில் தான் கிடந்தது. 'ஓ.எல்' சோதினை எடுத்துதோ எண்டது ஜமிச்சம் தான்."

"நீ படிக்கவிட்டால் தானே? அது 'ரோட்' டிலை போகக்கிள்ளை என்ன மாதிரி எல்லாம் கரைச்சல் குடுத்தனி? எத்தனை தரம் சைக்கிளால் அதை முட்டினானி? உன்னால் தான் அது பள்ளிக்கூடத்திற்கு போறதையே விட்டிருக்க வேணும்."

"அது எல்லாம் பழைய கதை." கோபி பெருமுச்செறிந்தான். "நேத்தைக்கு கலியாணம் முடிச்ச மாதிரி இருக்குது..... கலியாணம் கட்டி ஆறு வருசம். ரண்டு பிள்ளையள்."

"சீவியத்திற்கு உன்ற வரும்படி காணுமோ?"

"எங்கை காணும்? சாமான்களின் விலை தானே உனக்குத் தெரியும்? யானை விலை..... குதிரை விலை."

"அப்ப எப்படி சமாளிக்கிறாய்?"

"கமத்திலை கொஞ்சம் காச கிடைக்குது. சரஸின்ற சீதனக் காசை வட்டிக்கு குடுத்திருக்கிறன். விறகும், அரிசியும் கம்மா கிடைக்கிறதால் கடனுக்கு கை நீட்டாமல் ஏதோ வாழ்றம்."

"உன்ற மச்சாள்காரிக்கு என்ன பெயர்?"

கோபி ஒருவித ஆச்சரியத்துடன் நாதனை நோக்கினான். "தெரியாமல் கேட்கிறியோ? இல்லாபடி தெரிந்து தான் கேட்கிறியோ?"

"தெரியாமல் தான் கேட்கிறன்."

"ஏன்றா கேட்கிறாய்?"

"கம்மா தான்."

"சொல்லன்றா உன்மையை."

"ஆள் நல்ல வடிவு. ஒருக்கால் யாற்பானை 'ரவுணிலை' கண்டனான். கதைச்சப் போட்டு போனது. முந்தா நாள் வாசிக்கசாலையடியில் கண்டனான். கதைப்புத்தகம் இருக்குதோ எண்டு கள்ளைச் சிமிட்டிச் சிமிட்டி கேட்டுது."

கோபி வெகுளியாகச் சிரித்தான். "அது வடிவு தான். என்ற சரஸ் தான் அந்தக் குடும்பத்தில் அவ்வளவு வடிவு இல்லை. சரஸாக்கு ஒரு அக்கா இருக்குது. சினிமா நடிகைகள் மாதிரி நல்ல வடிவு. எத்தனை பேர் அதை கொத்த இருந்தவங்கள் தெரியுமோ? கடைசியில் பூத்தமியில் விதானையினர் மேன் அடாத்தாக அதைக் கடத்திக் கொண்டு போய் கலியாணம் கட்டிப் போட்டான்."

"பெரிய மச்சாளின்ற கதையை விட்டுப் போட்டு சின்ன மச்சாளின்ற கதையைச் சொல்லு. அதுக்கு என்ன பெயர்? அதை

முதல்ல சொல்லு."-

"மங்கையர்க்கரசி. நாங்கள் மங்கை எண்டு தான் கூப்பிடுறனாங்கள்."

"மங்கை...." நாதன் முன்னுமுனுத்தான்.

பூசையை தொடங்குவதற்கான மனியை ஜயர் அடித்தார்.

(4)

ரீவபுரத்தின் மேற்குப்புறத்தில் அந்த ஊரின் ஒரே ஒரு தேவாலயமாக விளங்கிய அந்தோனியார் தேவாலயம் கம்பீரமாகக் காட்சி அளித்தது. சுற்றுச் சூழ தென்னை மரங்களின் மத்தியில் தேவாலயமும், அதை ஓட்டினாற் போல மண்டபம் ஒன்றும், சுவாமியின் விடுதியும் அமைந்திருந்தன.

எமர்சன் சுவாமி கிணற்றியில் முகம் கழுவிக் கொண்டிருந்தார். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் மாலை நேர ஆராதனையை அவர் ஆரம்பிக்கவிருந்தார்.

அப்போது தேவாலய ஊழியக்காரரான டேவிட் அவரைத் தேடி வந்தான்.

"பாதர்'....." டேவிட் தயக்கத்துடன் நின்றான்.

சுவாமி தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார்.

டேவிட்டின் முகத்தில் ஒரு சிறு தலிப்பு தென்பட்டது.

"பாதர்'....."

சுவாமியின் அருகில் டேவிட் சென்றான்.

"என்ன டேவிட்?"

"எல்லாமாக ஜநாற்று அறுவது அகதியள் 'சேர்ச்'சக்குள்ளை இருக்கினம், இருவது குழந்தைகள். ஜநாற்றி நாற்பது பேருக்கு இரவுச் சாப்பாட்டை ஒழுங்கு செய்ய வேணும். பின்னையளுக்கு பால்....." என்று டேவிட் தயவாகச் சொன்னான்.

"இரவைக்கு என்ன சாப்பாடு குடுக்கப் போறீ?"

டேவிட் தனது நரைத்த தாഴியைத் தடவியபடி, "சோறும், கறியும் குடுக்கலாம்" என்றான்.

"அரிசி இருக்குதோ?"

"இண்டைக்கு காணும்."

"காய், பிஞ்ச?"

"வெண்டிக்காயும், பூசனியும் இருக்குது."

"கருவாடு?"

"இல்லை ஆனால் மான் வத்தல் இருக்குது."

"அப்ப மான் வத்தல் குழம்போட சாப்பாடு குடுக்கலாம்."

"குடுக்கலாம் தான். ஆனால், தேங்காய் காணாது."

"சேர்ச்" வளவில் இருக்கிற தென்னை மரத்தில் பிடுங்க

ஏலாதோ?"

"இருட்டிட்டுது. ஏறுறதுக்கு செபஸ்தியன் தான் இருக்கிறான். அவன் ஏறப் பயப்படுவான்."

"அப்ப இருக்கிறதை வைச்ச சமாளியும், நாளைக்கு தேங்காய் பிடுங்கிறதுக்கு ஏதாவது வழி பார்ப்பம்."

"பிள்ளையனுக்கு 'ஃபாதர்'.....?"

"பால் மா தானே? நான் தாறன். இஞ்ச ஆறு, ஏழு 'பக்கெட்' இருக்குது. இப்போதைக்கு ரண்டு 'பக்கெட்டை' கொண்டு போய் குடும..... டேவிட், சமைக்கிறதுக்கு ஆக்கள் இருக்கினம் தானே?"

"ஓமோம், தாராளமாக இருக்கினம். திரேசம்மா இருக்கிறா. அவ ஐஞ்ச பேருக்கு சமன்." டேவிட் மெல்லச் சிரித்தான்.

"ஐஞ்ச இல்லை பத்து." கவாமியின் சிரிப்பு, டேவிட்டின் சிரிப்பை மிஞ்சியது.

கவாமி தனது வீட்டை அடைந்தார். டேவிட்டும் கூடவே சென்றான்.

"நீர் இரும். நான் பால் மாவைக் கொண்டு வந்து தாறன்."

விறாந்தையில் இருந்த நாற்காலியில் டேவிட் அமர்ந்தான். மேலே கொஞ்சு இருந்த அரிக்கேன் விளக்கு மெல்லிய ஓளியை உழிழ்ந்தது. டேவிட் எழுந்து, விளக்கின் திரியை உயர்த்தி விட்டான்.

கவாமி வந்தார். பால்மா 'பக்கெட்'களை டேவிட்டுப் பீட்டினார். "அப்ப நீர் இரவுச் சாப்பாட்டை கவனியும். நான் கொஞ்ச நேரத்தில் வாறன். பின்னேரப் பூசை நடத்த நேரம் வந்திட்டுது."

டேவிட் அங்கிருந்து அகல முற்பட, "டேவிட்" என கவாமி அழைத்தார்.

டேவிட் நின்றான். கவாமி அவனை நெருங்கினார்.

"இன்னும் ஆக்கள் வருவினம் தானே?"

"ஓமோம் 'ஃபாதர்'."

"அப்ப 'சேர்ச்'சிலை அழும்பினை ஆக்கனும், மண்டபத்தில் பொம்பனை ஆக்கனும் தங்குறதுக்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்யும். மற்றது இருக்கிற ஆக்களின்றை பெயர் விபரத்தையும் எழுதி வையும்."

"சரி 'ஃபாதர்'."

"சிவசேகரம் குடும்பம் வந்திருக்குதோ?"

"இல்லை 'ஃபாதர்'."

"போனமுறை 'சேர்ச்'சிலை தான் வந்து நின்டவையென்."

"இந்த முறை கோயிலுக்கு போயிட்டினமாம்."

"ஓ.....அப்ப கிருஷ்ணபிள்ளை குடும்பம்?"

"ஊகும், அவையனும் கோயில்லையாம்."

"இப்ப ஆக்கனும் நேரத்துக்கு ஏற்ற மாதிரி மனம் மாறுகினம் போல. போன முறை வந்த ஆக்கனுக்கு ஏன் இந்த முறை வர ஏலாமல் போயிட்டுதாம்? எவ்வளவு வசதி செய்து குடுத்திருந்தம்."

டேவிட் பதில் கூறவில்லை. கவாமி தொடர்ந்தும் பேசினார்.

"எல்லாமாக எத்தனை சைவக் குடும்பம் வந்திருக்குது?"

"நாலு குடும்பம் தான்."

"நாலோ? போன முறை இருவது குடும்பமாவது வந்திருக்கும்."

"சரியாக இருவது. அதில் இப்ப கந்தசாமி குடும்பமும், ஏரம்பு குடும்பமும் அடிக்கடி 'சேர்ச்கக்கு வந்து போகுது'."

"தெரியும். கந்தசாமி தன்ற கடைசிப் பின்னைக்கு இஞ்ச தான் ஞானஸ்தானம் செய்தவன்."

"என்ன பெயர் வைச்சீங்க 'ஃபாதர்'?"

"பொமினிக.....என்ற பாட்டாவின்ற பெயரை அப்படியே பின்னைக்கு வைச்சீட்டன்" என்ற கவாமி பெருமிதத்துடன் சிரித்தார்.

"சரி 'ஃபாதர்', போயிட்டு வாறன்."

"நில்லுமான்..... சைவ ஆக்கள் எந்தப் பக்கம்?"

"கோயில்குளம்..... வந்தேறு குடியேறிகளாம். என்பத்தி மூண்டு கலவரத்துக்கு பிறகு இஞ்ச வந்து குடியேறின ஆக்கள் எண்டு கதைச்சினம்."

"எந்த பக்கமாம்?"

"தெரிய இல்லை. பண்டாரவளை, பதுளை, நுவரெலியா பக்கம் இருந்து வந்த ஆக்கள் கோவில் குளத்தில் இருக்கினம். அவையளிலை ஒரு பகுதி தான் இவையள்."

"சரி, நீர் போயிற்று வாரும். நான் பேந்து வாறன்."

டேவிட் அங்கிருந்து அகன்றான்.

கவாமி யோசனையுடன் தனது அலுவலக அறைக்குச் சென்றார். சில அலுவல்களைக் கவனித்து விட்டு படுக்கை அறைக்குச் சென்று தனது அங்கியை எடுத்து அணிந்தார். தலைமயிரை வாரினார். மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டும் போது, 'சாமி.....' என்று ஒரு குரல் வெளிப்புறத்தில் இருந்து கேட்டது.

கவாமி வெளியில் வந்தார்.

இருளில் ஒரு மெல்லிய, கரிய உருவம் 'கேட்டின் அருகில் நிற்பது தெரிந்தது.

"சாமி....."

"ஆர்.....?"

"நான் தான் சாமி..... முனுசாமி."

"முனுசாமி?"

"ஆமாங்க."

"என்ன விசயம்?"

"சாமி, நேத்தைக்கு ராத்திரியில் இருந்து நானும், ஏங் குடும்பமும் பட்டினி. ஏதாச்சும் சாப்பிட இருந்தால் தாங்க சாமி."

கவாமி அவனை நுனுக்கமாக ஆராய்ந்தார்.

ஒட்டிய உடம்பு. ஊத்தையான சாரம் அவன் அரை உருவத்தை போர்த்தி இருந்தது. கண்கள் உட்குழிந்து..... அவற்றில் நிறைய வேதனை.....

"எங்கை இருந்து இந்த நேரத்தில் வாறாய?"

"பூவரசங்குளத்தில் இருந்து....."

"எங்கை உன்ற குடும்பம்?"

"வெளியில் நிக்கிறாங்க சாமி."

"எத்தனை பேர்?"

"நான், ஏங் பொண்டாட்டி, மவள், மவன்."

"முன்னுடைய பேரா? கூட்டிக் கொண்டு வா."

முனுசாமியின் முகத்தில் ஓர் ஒளி பிறந்தது.

"மேயே வள்ளி, இஞ்சை வா. சாமி உன்னையும், பிள்ளையளையும் பார்க்க வேணுமாம்" என்று முனுசாமி உரக்கக் குரல் கொடுத்தான்.

கவாமிக்கு காது அடைக்குமாப் போல இருந்தது.

வள்ளியும், அவள் இரு பிள்ளைகளும் வந்தனர்.

முவரின் தோற்றங்களையும் கண்ணுற்ற கவாமியின் உள்ளம் நெகிழிந்து விட்டது. வள்ளியின் இடுப்பில் இருந்த கைக்குழந்தையையும், அவளின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த மூன்று வயதான பிள்ளையையும் காணக் காண..... கவாமியினால் மேலும் அவர்களை பார்க்க முடியவில்லை. உடனே அங்கிருந்து உள்ளே விரைந்தார்.

"எங்கட சாமி மாதிரி இல்லை. இந்த சாமி நல்ல சாமி. ஏதாச்கம் சாப்பிடத் தருவார்." வள்ளியிடம் முனுசாமி சொல்லும் போது, கவாமி 'பிஸ்கட்' பெட்டி ஒன்றை வள்ளியிடம் நீட்டினார்.

"இதுகளை பிள்ளையனுக்கு குடுங்கோ. உங்களுக்கெல்லாம் 'சேர்ச்சில் சாப்பாடு தருவினம். அங்கை சாப்பிடிட்டு மண்டபத்தில் போய் இருங்கோ."

முனுசாமி நெகிழிந்து விட்டான். "சாமி, நீங்க சாமி தான்" என்றவன் அவர் கால்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தான்.

"உம், ஒழும்பு, ஒழும்பு."

முனுசாமி எழுந்தான். கவாமியின் கைகளைப் பற்றி, அவரை அழுவாரப் போல பார்த்தான். "சாமி, கொழந்தைங்களுக்கு பால் இருக்குதா?"

கவாமி புன்னகைத்தார். "இருக்குது. தாறன். வாங்க குசினிக்கு. நீங்களே ஊத்திக் குடிங்க."

கவாமியுடன் வள்ளி சென்றாள்.

முனுசாமியின் விழிகளின் அசைவு நீண்ட நேரம் விடைபெற்றிருந்தது.

(5)

சிவபுரம் சுடுகாடு நிலையில் விளங்கியது.

இருளடைந்த வேளை ரகுபதியின் வீட்டில் இறங்கிய அன்னம்மா, அங்கிருந்து அகல முற்பட்ட போது, "எணை, தனிய போவியோ?" என ரகுபதி கேட்டான். "ஓமடா, ஓமடா" என்ற அன்னம்மா நடையைக் கட்டினாள்.

அவள் மனதினுள் பின்னொக்களைப் பார்த்து விட. வேண்டும் என்ற ஏக்கமே நிறைந்திருந்தது. வீட்டை எப்பொழுது அடைவோம் என்ற துடிப்பு விஞ்ச கால்களை எட்ட வைத்து நடந்தாள்.

வானத்தில் பிரகாசித்த நிலவை ஒளித்துணைக்கு அழைத்தபடி அன்னம்மா நடந்தாள்.

வழியில் இரு வீடுகள் நொருங்கிக்கிடந்தன.

'ஏகாம்பரம் எவ்வளவு கவுட்பப்பட்டு வீட்டைக் கட்டினான். ஒரு நாள்ல முழு வீடும் தரைமட்டம்.....'

அன்னம்மாவுக்கு பின்னொக்கின் யோசனை அளவுக்கு மீறியது.

'என்ற பின்னொயாரே, அதுகளுக்கு என்ன நடந்துதோ. எங்கை இருக்குதுகளோ?'.

அன்னம்மாவின் வீட்டு ஒழுங்கை தெரிந்தது.

காற்றின் வேகத்தினால் வீதியின் இரு புறங்களிலும் வளர்ந்திருந்த பூவரசம், கிளிசிரியா மரங்களின் ஆட்டத்தினால் ஏற்பட்ட ஒலியைத் தவிர, அந்தப் பிரதேசம் அழைத்தியில் மூங்கி இருந்தது.

மூன்றாவதாக தென்பட்ட சிவகடாட்சத்தின் வீடு அரைவாசி இடிந்த நிலையில் கிடக்க 'யாரோ' ஒருவன் 'எதையோ' தேடுவது தெரிந்தது.

"ஆர் உங்கை?" அன்னம்மா குரலை உயர்த்தி, துணிச்சலுடன் கேட்டாள்.

"நான் தான்....."

"நான் எண்டால், சிவகடாட்சமோ?"

ஒரு பதிலும் வரவில்லை.

"சொல்லன்றா....."

மீண்டும் மௌனம்.

அன்னம்மாவுக்கு விளங்கி விட்டது. "பேய் கள்ளா, களவு எடுக்கிறியோ? வாறுஞ்" என்ற அன்னம்மா முன்னேற, வீட்டு வளவில் நின்றவன் அங்கிருந்து ஒடிவிட்டான்.

"கள்ளன், கள்ளன்" என்று அன்னம்மா கத்தினாள். ஒருவர் கூட குரல் கேட்டு அங்கு வரவில்லை.

'ஒருத்தரையும் காண இல்லை'. அன்னம்மா முன்முனுத்தபடி நடையைத் தொடர்ந்தாள்.

அவளுக்கு வியர்த்தது. இளைத்தது. தாகமெடுத்தது. முழங்கால்களில் வலி பற்றிக்கொண்டது. உள்ளம் பதைபதைத்தது.

தனது வீட்டை நெருங்கினாள்.

வீடு முழுமையாக இருக்க, அவள் கண்களில் பிரமிப்பு பளிச்சிட்டது. முச்ச ஆறுதல்தனத்தை வெளிப்படுத்தியது. அக்கம்,

பக்கத்தைப் பார்த்தாள். எல்லா வீடுகளும் குண்டுத் தாக்குதலுக்கு இரையாகாமல் கம்பிரமாக நிமிர்ந்து நின்றன.

'பிள்ளையாரே காப்பாத்திட்டாய்.....' இதயத்தின் தழிப்பு அகன்று, குளிர்மை அரவனைத்தது.

'கேட்டை திறந்து கொண்டு உள்ளே போனாள்.

முன் கதவு மூடியிருந்தது.

"நாதன்.....நாதன்....." அன்னம்மா குரல் கொடுத்தாள்.

ஒரு சிலமனும் கேட்கவில்லை.

"பிள்ளை..... பிள்ளை..... சுகந்தி....."

ஒருவருமே முன் கதவைத் திறக்கவில்லை.

'எங்கை போயிட்டுதுகள்?' அன்னம்மாவை கவலை பீழ்த்தது.

வீட்டை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்தாள். எல்லா ஜன்னல்களும், கதவுகளும் மூடப்பட்டிருந்தன.

ஆட்டுக்கொட்டிலுக்கு அருகில் நின்ற ஆடுகளில் ஒன்று 'ம்மே' என்று கத்தியது. மற்ற ஆடுகள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அன்னம்மா மாட்டுக் கொட்டிலுக்குச் சென்றாள். மாடுகள் எல்லாம் படுத்திருந்தன.

கோழிக் கூட்டை எட்டிப் பார்த்தாள். கூடு திறந்திருந்தது. கோழிகளும் படுத்திருந்தன.

அன்னம்மா முன்பக்கம் வந்தாள். கிணற்றிக்குச் சென்றாள். கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள். பின் நீர் இறைத்து, முகத்தை கழுவி விட்டு, சிறிது குடித்தாள்.

'இனி எங்கை போறது? இதுகள் எங்கை போயிருக்கும்?'

அன்னம்மா வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள். ஒழுங்கையில் கால்களைப் பதித்தாள். அதில் நின்றவாரே எங்கு போவது என யோசித்தாள்.

'போனமுறை எல்லாரும் 'சேர்ச்'க்கும், கோயிலுக்கும் போனவையள். அப்ப இந்த முறை இதுகள் கோயிலுக்குத் தான் போயிருக்குங்கள்' என்று எண்ணியவள், ஒழுங்கையில் நடந்தாள்.

அந்தோனியார் தேவாலய வீதியில் நடந்த போது, வானத்தில் 'ஹெலிக்கொப்டரின்' சத்தம் கேட்டது.

அன்னம்மா மேலே பார்த்தாள். 'ஹெலிக்கொப்டர்' கீழே, கீழே வந்தது.

அவள் ஒரு கணத்தையும் தாமதிக்கவில்லை. வீதியின் ஓரத்தில் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த ஆஸ்ரமத்தின் கீழே போய் பதுங்கினாள்.

'ஹெலிக்கொப்டர்' ஜந்து நிமிடமளவில் அப்பிரதேசத்தைச் சுற்றி விட்டு மறைந்து விட்டது.

அன்னம்மா வீதிக்கு வந்தாள். மீண்டும் 'ஹெலிக்கொப்டர்' வந்தது. மேலே இருந்து அவள் இருந்த பக்கமாக வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டன.

அவளுக்குப் பயம் வந்து விட்டது. நெஞ்சு எரிந்தது. அங்கிருந்து நடையை விரைவு படுத்தி தேவாலயத்திற்குள் புகுந்தவள், அதன்

தாழ்வாரத்தின் அடியில் நின்றாள்.

வாசலில் எமர்சன் கவாமி நின்றார். அன்னம்மாவை ஆவலுடன் நோக்கினார்.

"வாங்கோ உள்ளொ..... பயப்படாமல் வாங்கோ. வாங்கோ ....." கவாமி அழைப்பு விடுத்தார்.

அன்னம்மா அசையவில்லை. கவாமியை தெளிவாகப் பார்த்தாள். பின் பார்வையை திருப்ப முயன்றாள். தூரத்தில் நீண்டிருந்த தேவாலயத்தின் நடுவே இருந்த கிறிஸ்துவின் திருச் சொரூபம் அவள் கண்களை ஈர்த்தது.

"இல்லை..... நான் போகப் போறன். நான் போகப் ....."

"எங்கை போகப் போறியள்? 'ஹெலிக்கொப்டர்' மேல் கத்தது. இஞ்சு இரவைக்கு தங்கிட்டு நாளைக்கு போங்கோ."

"இல்லை, போக வேணும். பின்னையள் எங்கை எண்டு தெரிய இல்லை."

"பெரிய பின்னையளோ?"

"ஓமோம், வளர்ந்ததுகள். மேன் பாக்குத்தருக்கு படிச்சப் போட்டு முடிவுக்கு காத்திருக்கிறான். மேல் 'ஏ.எல்' படிச்சிட்டு வீட்டை இருக்கிறான்."

"ஓ!" என்ற கவாமி கண்மணிகளை உருட்டிவிட்டு, "நீங்கள் கணபதிப்பின்னை ஜயாவின்ற வைப்.போ?" எனக் கேட்டார்.

"ஓமோம்."

"எனக்கு அவரைத் தெரியும். நானும் அவரும் அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பானத்தில் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படிச்சனாங்கள். அவர் எனக்கு 'சீனியர்'. அவர் தவறிப் போகக்கின்னை நான் ரோமாபுரியில் இருந்தனான். அதால் செத்த வீட்டுக்கு கூட வர ஏலாமல் போயிட்டுது. இந்த ஊரை முன்னேற்றுறத்துக்கு எவ்வளவு பாடுப்படார்....."

கவாமி சொல்லிக் கொண்டே போக, அன்னம்மாவின் உச்சி குளிர்ந்தது.

"உங்கட மூத்த மேள் கொழும்பிலையோ?" கவாமி கேட்க, அன்னம்மா வெறுமனே ஒமென்று தலையை ஆட்டினாள்.

"ஒரு நாள் 'ரோட்டிலை கண்டு கதைச்சனான். பின்னை இல்லாதது தனக்கு ஒரு பெரியகுறை எண்டு சொல்லி துக்கய்ட்டா."

"அப்படியோ? அவரும் ஒரு பேரப்பின்னையை தூக்கி கொஞ்ச வேணும் எண்டு எவ்வளவு துடிச்சார். பேரப்பின்னைக்காக தோட்டத்தில் நின்ட வேப்பமரத்தை தறிச்ச, அநில் தொட்டிலும் செய்து வைச்சார். பாவம் மனிசன், ஆசைகளை மனதில் அடக்கிக் கொண்டு போயிட்டார்" என்ற அன்னம்மா, மூக்கை ஒரு முறை உறிஞ்சினாள்.

"உங்கட மேனுக்கு பெயர் என்ன?"

"நாதன்."

"நாதன் தான் முழுப் பெயரோ? இல்லாட்டி....."

"சிவநாதன். ஆனால், எல்லாரும் நாதன் என்டு தான் கூப்பிடுறையெயள். கிட்டின சொந்தக்காரருக்குக் கூட அவன்ற முழுப் பெயர் சிவநாதன் என்டு தெரியாது."

"சரி, வெளியில் நின்டு கதைக்கிறது பயங்கரம். உள்ளுக்கை வாங்கோ. ஆக்கள் எல்லாரும் சாப்பிட்டு முடியப் போகுது. நீங்களும் சாப்பிடலாம்."

அன்னம்மாவின் முகத்தில் ஒருதவிப்பு. "வேண்டாம். பிள்ளையளை பார்க்க வேணும். அதுகள் எங்கை இருக்குதுகளோ."

"அதுகள் எங்கையாவது பவுத்திரமாக இருக்குங்கள். கன ஆக்கள் உங்கடை கோயிலுக்கு போனவையளாம். அதுகளும் அங்கை போயிருக்குங்கள்."

"அப்ப நானும் அங்கை போகப் போறன்."

"இப் பவோ? இந்த இருட்டுக் குள்ளையோ? மேல ஹெலிக்கொப்பர் கத்துது. கண்ட படி சுறோங்கள் நின்டிட்டு நாளைக்கு காலமை போங்கோ."

"இல்ல ..... போகப் போறன்....."

டேவிட் வந்தான்.

"டேவிட், எல்லாரும் சாப்பிட்டினமோ?"

"ஓம் 'ஃபாதர்'."

"பிள்ளையள்?"

"எல்லாருக்கும் பால் கரைச்சு குடுத்திருக்கிறம்."

"பால் குடிக்கிற பிள்ளையளோட இருக்கிற தாய்மாரை மட்டும் என்ற வீட்டில் தங்குறதுக்கு வசதி செய்யும்."

"சரி."

"எல்லாருக்கும் சாப்பாட்டில் திருப்தியோ?"

"ஓம் 'ஃபாதர்'. அவசரத்தில் சமைச்சிருந்தாலும் ருசியாக இருந்துதாம்."

"இந்த ஆச்சிக்கும் சாப்பாடு குடும். இவ கணபதிப்பிள்ளை ஜயாவின்ற 'வைஃப்'."

"தெரியும் 'ஃபாதர்'. கொஞ்சம் பழக்கம் இருக்குது."

"அப்ப நல்லதாய் போச்சு. சாப்பாட்டை குடும்....."

"ஃபாதர்....." அன்னம்மா தயங்கினாள்.

"என்ன ஆச்சி?"

"நாங்கள் சைவம்....."

"அதுக்கு என்ன?"

"எங்கடை ஆசாரம் வித்தியாசம்..... உங்கடை ஆசாரம் வித்தியாசம்....."

கவாமி மெல்லச் சிரித்தார். "எல்லாருக்கும் ஒரே ரத்தம் தான் ஒடுது. எல்லாருக்கும் பசி ஒரே மாதிரித்தான் வருது. எல்லாருக்கும் கடவுள்ள நம்பிக்கை இருக்குது. ஆனால், வேறை வேறை கடவுளை கும்பிடுறம். நீங்க சைவக் கடவுளை கும்பிடுறீங்க. நாங்க இயேக கிறிஸ்துவை கும்பிடுறம். ரண்டும் ஒண்டு தான். எல்லாமே கடவுள்

வழிபாடுதான். நீங்க கடவுளிட்டை கேட்கிறதைத் தான் நானும் கேட்கிறேன். இந்த நாட்டில் சமாதானம் வேணும் என்டு தான் நானும், நீங்களும், ஏன் எல்லா ஆக்களுமே கேட்கினம்."

அன்னம்மா ஓன்றும் சொல்லாமல் நின்றாள்.

"வாங்க அச்சி." டேவிட் அழைப்பு விடுத்தான்.

"போங்கோ. சாப்பிட்டிட்டு வாங்கோ. படுக்க முந்தி ஒரு ஆராதனை நடத்த வேணும்."

மனமின்றி டேவிட்டுடன் அன்னம்மா நடந்தாள்.

ஆலடி பிள்ளையார் கோயில் மணிச் சத்தம் துல்லியமாக கேட்டது.

(6)

கோயில் பூசை பத்து நிமிடங்களுக்குள் நிறைவேறியது. அகதிகளின் 'அரோகரா' ஒசை வழைமையை விட உச்ச நிலையில் கேட்டது.

ஐயர் தனித்து எல்லோருக்கும் திருநீறும், சந்தனமும் வழங்கினார்.

கோயிலில் எல்லாமாக ஆயிரம் பேரளவில் அடைக்கலம் நாடி வந்திருந்தனர்.

உள் மண்டபம், வெளிமண்டபம் யாவும் அகதிகளினால் நிரம்பி வழிந்தது.

பூசை முடிந்த பின் நாதனும், கோபியும் வெளிமண்டப படிக்கடில் அமர்ந்தனர்.

"இண்டைக்கு ரவைக்கு இஞ்ச தான் போல....." நாதன் வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

"ஓமோம்..... நாளைக்கு காலமை வீட்டை போயிடலாம். இனி குண்டு போடமாட்டாங்கள் போல." கோபி இழுத்தான்.

"சொல்ல ஏலாது. ஹெலிக்கொப்பர் இன்னும் சுத்தித் திரியுது. 'பொம்பர்' போயிட்டுது போல."

"பொதுவாக ரவையில் 'பொம்பர்' பறக்கிறதில்லை. நாளைக்கு காலமை வந்தாலும் வரும். எதுக்கும் பார்த்துத் தான் போக வேணும்."

"ஊம்."

"ஒப்ரேசன் ஏதும் செய்யப் போறாங்களோ?"

"அப்படி சிலமன் இல்லை. ஏதாவது 'இன்.போமேசன்' கிடைச்சிருக்கும். அது தான் குண்டுகளை கொட்டுறாங்கள். 'ரேஷனோ'வில் ஏதாவது கட்டுக் கதையை சொல்லிப் போட்டு 'ஒப்ரேசன்' முடிஞ்சுது என்டு சொல்லுவாங்கள்."

"ஓமோம்....."

நேரம் தன்பாட்டில் நகர்ந்தது.

நாதன் நேரத்தைப் பார்த்தான். பத்து மணி.

"கோபி, பசி வயித்தைக் கிள்ளுது. ஏதும் சாப்பாடு சமைக்கின்மோ?"

கோபி கேலியாகச் சிரித்தான். "இஞ்சு என்னத்தைச் சமைக்கிறது? இவ்வளவு பேருக்கும் சமைச்சைப் போடுறதெண்டால் ரண்டு, மூண்டு மூட்டை அரிசியாவது வேணும். ஐயரிட்டை ரண்டு கொத்து அரிசி தானாம் இருக்குது. அதில் பால் புக்கை செய்து பிள்ளையளுக்கும், பிள்ளைத் தாச்சிமாருக்கும் குடுத்திச்சினம். மற்றப்படி வீட்டில் இருந்து சில ஆக்கள் வரக்கிள்ளையே சாப்பாடு கொண்டு வந்தவையளாம். அவையளும் அங்கை இங்கை குடுத்து சாப்பிட்டிருக்கினம்."

"பசிக்குத்தா....."

"அதுக்கு நான் என்ன செய்யுறுது?"

சுகந்தியும், மங்கையும் சனங்களை இடித்துத் தள்ளியபடி வந்தார்கள்.

மங்கையைக் கண்டு நாதன் மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றை திருட்டுத்தனத்துடன் உதிர்த்தான். மங்கையும் புன்னகைத்தாள்.

"உள்ளுக்குள்ளை ஒரே சன வெக்கை. பிள்ளையள் எல்லாம் 'கீயா, மீயா' எண்டு கத்திக் குழந்துகள்." சுகந்தி சொன்னாள்.

"பிள்ளையள் பாவம்....." நாதன் சொன்னான்.

"அண்ணா, அம்மா பாடு தான் என்னெண்டு தெரிய இல்லை."

"எனக்கு அதை நினைச்சால் தான் விசர் வருது. அக்காவுக்கு 'லெட்டர்' அனுப்புறதுக்கு என்ன அவசரம்? பேசாமல் 'போஸ்ட்' பண்ணி இருக்கலாம். வரட்டும் ஒரு கை பார்க்கிறன்." நாதன் உரத்த குரலில் சொன்னான்.

"கம்மா கத்தாதேங்கோ. அம்மா பாவம். அவவின்ர அவசரம் உங்களுக்குத் தெரியுமோ? கம்மா பொளிப்பு காட்டவோ அங்கை போனவ?"

"என்னட்டை ஒரு சொல் சொல்லாமல்....."

"உங்களிட்டை சொன்னால் நீங்கள் அடியடா, பிடியடா எண்டு நின்றிருப்பியள். அது தான் உங்களுக்குச் சொல்லாமல் போனவ."

"அவ வருவா. எங்கை போறது? இஞ்சை வரத் தானே வேணும்? ரகுபதியோட போனவ எண்டு சொல்றாய். ரகுபதி பவுத்திரமாக கூட்டி வருவார். எத்தனையோ 'ஷெல்' அடிக்கிள்ளை போயிட்டு வாறவர்." சுகந்திக்காகப் பரிந்து பேசினான் கோபி.

"வருவா, வருவா, வரட்டும்."

"நாதனுக்கு பசி, அது தான் இப்படி கத்துறான்."

கோபி கூறி வாய் மூடவில்லை, "பசிக்குதோ" என மங்கை ஓர் இழுவையுடன் கேட்டாள்.

நாதனுக்கு வெட்கம் வந்து விட்டது. சிரித்து விட்டான்.

"பசிக்குது. காலமை சாப்பிட்ட பிறகு சாப்பிட இல்லை.

தேத்தன்னி கூட குடிக்க இல்லை" என்று நாதன் கூறும் போதே, அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

"பிஸ்கட்'டூம், வாழைப்பழமும் இருக்குது. தரட்டோ?" மங்கை வினயத்துடன் கேட்க, நாதனின் முகம் மலர்ச்சியால் பூரித்தது. அவனை நன்றி உணர்வுடன் நோக்கியவன், சில வினாடிகளுக்குள் தலையால் மறுப்புத் தெரிவித்தபடி, "வே.....வே...வேண்டாம்" என்றான்.

மங்கை சத்தத்துடன் சிரித்தான். "வெட்கப்படாதேங்கோ. வெட்கப்படாமல் சாப்பிடுங்கோ" என்றவள் தன்னிடம் இருந்த மூடல் பெட்டியில் இருந்த 'பிஸ்கட் பக்கெட்'டையும், இரண்டு வாழைப்பழங்களையும் நீட்டினான்.

நாதன் அவற்றை கைநீட்டிப் பெறவில்லை.

"எடுங்கோ....."

"மச்சான் எடு..... எனக்குப் பசி இல்லை. நான் பசி தாங்குவன். ககந்திக்கும் குடு" என்றான் கோபி.

"எடு அண்ணா, உனக்குத் தானே ஒரு நேரம் பசி இருக்க ஏலாது. நாங்கள் விரதம் எல்லாம் பிழிச்க வயித்தைக் கட்டி வைக்க பழகிட்டம். எடு.... எடன்" என்று ககந்தி வற்புறுத்தினான்.

"சரி எல்லாரும் சொல்லுவியள். எடுக்கிறன்" என்ற நாதன் 'பிஸ்கட்'டையும், வாழைப்பழங்களையும் வேண்டினான். பின் மங்கையை நோக்கிக் கண் சிமிட்டியவன், "தாங்ஸ்", இந்த உதவியை நான் எண்டெண்டைக்கும் மறக்க மாட்டன்" என்று தாழ்ந்த குரலில் கூறினான்.

இதைக் கேட்டு கோபி சிரித்தான். "மச்சான், நீ இதையும் சொல்லுவாய், இதுக்கு மேலையும் சொல்லுவாய்..... சரி, சரி, கதைச்சக்க கொண்டிரு. நான் ஒருக்கால் சரலை பார்த்திட்டு வாறன். பிள்ளையளைடை என்ன பாடுபடுதோ தெரிய இல்லை" என்றபடி அங்கிருந்து நழுவினான்.

நாதன் 'பிஸ்கட்'டை சாப்பிடாமல் ஆங்கும், இங்கும் விழிகளைச் சுழற்றியபடி நின்றான்.

"சாப்பிடுங்கோவன்." மங்கை அவசரப்படுத்தினான்.

"நீங்கள் சாப்பிட இல்லையோ?"

"இல்லை. கொஞ்சத்தை மிச்சம் வைப்பம். உங்களுக்கு பேந்தும் பசிக்கக்கிள்ளை தேவைப்படும் தானே?"

மங்கை கூறியதைக் கேட்டு நாதன் விழுமிய உணர்ச்சிகளைச் 'சட்டென அடைந்தான். அவன் பிடாரி மயிர்கள் சில்லிட்டு நின்றன.

ஒரு சில வினாடிகள் பேசும் சக்தியை இழந்து விட்டான்.

"சாப்பிடுங்கோ....."

"பரவாயில்லை, எல்லாரும் சேர்ந்து சாப்பிடுவேம். ஒரு ஆள் சாப்பிடக்கிள்ளை மற்ற ஆள் வாய் பார்க்கக்கூடாது" என்ற நாதன் 'பிஸ்கட் பக்கெட்'டை உடைத்து அதை மங்கையிடமும், ககந்தியிடமும் நீட்டினான். இருவரும் ஆளுக்கொரு 'பிஸ்கெட்'டை

எடுத்துச் சாப்பிட, நாதனும் சாப்பிட்டான்.

மூவரும் சாப்பிட்டு முடித்தனர்.

நாதன் பார்வையை நாலாபுறமும் விசிறிவிட்டு மங்கையை நோக்கினான். "இவ்வளவு சனமும் இண்டைக்கு எங்கை படுக்கப் போகுதுகளோ தெரிய இல்ல. போன்று இதில் அரைவாசிச் சனம் தான் வந்துது. அதால் ஒரு மாதிரி கோயில் மண்டபத்துக்குள்ளே படுத்திட்டுதூகள். இண்டைக்கு எங்கை படுக்கிறது?"

நாதன் சொல்ல, மங்கை 'க'ஞாக'கென்று சிரிப்பைக் கொட்டினாள். "வயிறு கொஞ்சம் நிரம்பின உடன படுக்கிற நினைப்பு வந்திட்டுத் தோல்" எனச் சிரிப்பினிடையே கூற, அவள் சிரிப்பில் சுகந்தியும் பங்கெடுத்தாள்.

நாதன் அசு வழிந்தபடி புன்னகைத்தான்.

"ஓவ்வொரு நாளும் தான் குசாலாக படுக்கிறம். இண்டைக்கு படுக்காமல் விடிய விடிய கதைப்பம்." மங்கை சொல்லி விட்டு நாதனை ஆர்வத்துடன் பார்த்தாள்.

"கதைக்கிறதோ? என்னத்தைக் கதைக்கிறது? தமிழனுக்கு வந்த வாழ்மானத்தைப் பற்றியோ, இல்லாப்டி ஒரு அங்குலத்துக்கும், ரண்டு அங்குலத்துக்கும் காணி பிடிக்க வழக்கு போட்ட எங்கடை ஆக்கள் வெளிநாட்டுக்கு போனதைப் பற்றியோ கதைக்கிறது?"

"இந்தக் கதை எல்லாம் எங்களுக்கு என்னத்துக்கு? நாங்கள் எங்களைப் பற்றிக் கதைப்பம்." மங்கை கண்களை அகல விரித்து கூற, நாதனின் மனதினுள் சுறுசுறுப்பு ததிங்கின்தோம் போட்டது.

"அது நல்லது தான். கோயிலுக்குள்ளை இருந்து கதைக்கிறது சரியில்லை. நாங்கள் வெளியில் போய் அந்த யாமரத்துக்கு கீழ் இருந்து கதைப்பம்."

"அன்னா, நீங்கள் ரண்டு பேரும் அங்கை போங்கோ. நான் போத்தலுக்குள்ளை தண்ணி கொண்டு வாறன்" என்றாள் ககந்தி.

"பிளேன் ரி' என்டால் நல்லது. இருந்தால் கொண்டு வாவன்."

"ஏன் பால் தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்" என்றபடி சுகந்தி அகன்றாள்.

நாதனும், மங்கையும் தனித்து விடப்பட்டனர். சில வினாடிகள் வரை இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தயக்கத்துடன் பார்த்தபடி நிறைனார். ஒரு சொல் கூட பேச இருவருக்கும் துணிவு வரவில்லை.

உள் மண்டபத்தில் இருந்த விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன.

"பெடியள் எல்லாரும் வெளியில் போங்கோ. பொம்பளையள் படுக்கட்டும்" என்று விதானையார் சுந்தரவிளக்கம் சத்தத்துடன் சொல்ல, உள் மண்டபத்தில் ஒரு 'சலசலப்பு' ஏற்பட்டது.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக ஆண்கள் எல்லோரும் உள் மண்டபத்தில் இருந்து வெளிமண்டபத்திற்கு வந்தனர். அங்கும் பெண்கள் நிறைய இருந்தனர்.

எல்லோரையும் அரைகுறையாக ஒரு முறை மேய்ந்த சுந்தரவிங்கம், "ஹகும், இஞ்சையும் பொம்பளையள் நிக்கினம். ஆம்பளையள் எல்லாரும் வெளியில் தான் போகவேணும். பொம்பளையள் இஞ்சையும் படுக்கட்டும்" என்றார்.

யாரோ ஒருவர் சத்தத் துடன் கொட்டாவி விட, பெரும்பாலானோர் சத்தத்துடன் சிரித்தனர். சுந்தரவிங்கத்திற்கு கோபம் வந்து விட்டது. "யாரடா அவன்?" என்று கேட்க ஒருவருமே வாய் திறக்கவில்லை.

வாலிபன் ஒருவன் சுந்தரவிங்கத்தின் முன்னால் வந்து நின்றான். "விதானையார், நாங்கள் எங்கை படுக்கிறது?"

சுந்தரவிங்கம் அவனை முறைப்படுன் நோக்கினார்.

"ஏன் பெண் கூகனுக்குள்ளை படுக்க உமக்கு ஆசை வந்திட்டுதோ?" என சுந்தரவிங்கம் அதட்ட, சுற்றி வர நின்றவர்கள் சிரித்தனர்.

"ஏன் உங்கடை மனுசியும் இஞ்சையோ நிக்கிறா?"

"என்னடா சொன்னாய். உங்கை பல்லைக் கொட்டினால் தான்....." சுந்தரவிங்கம் அவனை நெருங்கினார்.

"விதானையார்....." வாலிபன் உறுமினான். "என்னை தொட்டால்....."

"என்னடா செய்வாய்?"

"நான் ஒரு தேப்பனுக்கு பிறந்தனான்."

கந்தரவிங்கம் முன் னேறுவதை நிறுத்தினார். "உங்களுக்கெல்லாம். இப்ப வாய்க்கொழுப்பு. கரைவலை இழுத்துக் கொண்டிருந்த ஆக்களுக்கு கமம் செய்யறதுக்கு காணி குடுக்கச் சொல்லி 'ரெக்மண்ட்' பண்ணினது என்ற பின்மை....."

"விதானையார், தேவை இல்லாத கதை கதைக்காமல் அங்காலை போங்கோ. தம்பி, நீயும் வாயை மூடிக் கொண்டு வெளியில் போ. இனி ஆக்களை கோயிலுக்குள்ளை விடக்கிள்ளை கவனமாக பார்க்க வேணும்." இருவரின் மத்தியிலும் செல்ல துரை வந்து நின்றார்.

வாலிபன் தூஷணத்தை முனுமுனுத்தபடி வெளியேறினான்.

"முளைச்சு மூண்டு இலை விட முந்தி இஞ்சை வந்து நாட்டாமை காட்டுறார். 'ஏ.ஐ.ஏ.' ஐயாட்டை சொல்லி காணி குடுக்கிறதை நிப்பாட்ட வேணும். அப்பத் தான் திமிர் அடங்கும்." சுந்தரவிங்கம் அடித்தொண்டையில் கத்தினார்.

"ஆர் பெடியன்?" செல்லத்துரை கேட்க, "கரையாம் பெடியன். வேதக்காரன்" என்றார் சுந்தரவிங்கம்.

"அப்ப ஏன் இஞ்சை வந்தவன்? 'சேர்ஸ்'க்கு போயிருக்கலாம் தானே?"

"ஆரும் சைவப் பெட்டையிலை கண் வைச்சிருப்பான். அவனைத் தேடி வந்திருப்பான்."

"இவங்கட காலை முறிச்சு கையில் குடுக்க வேணும்."

இதை எல்லாம் வேடிக்கை பார்த்த நாதன், "எங்கடை ஆக்களுக்கு சாதிச் செருக்கு, அந்தஸ்து செருக்கு இன்னும் போக இல்லை. இதுகள் எல்லாம் எப்பத்தான் போகப் போகுதோ தெரிய இல்லை" என்றபடி, வெளியில் கிளை பரப்பி இருந்த மாமரத்தை நோக்கி நடந்தான்.

மங்கை அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள். "பொம்பளைப் பின்னையள் வெளியில் போகத் தேவையில்லை" என்று மங்கையிடம் செல்லத்துரை சொல்ல "தெரியும்" என்று நாதன் குரலை உயர்த்திச் சொன்னான்.

"அட நாதன், நீயோ" என்று கேட்டபடி அவனிடம் வந்த செல்லத்துரை "ஆர் பெடிச்சி" எனக் கேட்டார்.

"என்ற கூட்டாளியின்ற தங்கச்சி."

"எந்தப் பக்கம்?"

"எங்கடை பக்கம் தான்."

"அப்ப சரி."

செல்லத்துரை போய் விட்டார்.

மாமரத்தின் கீழே நீளவாக்கில் நீண்ட மரக்குற்றி ஒன்று இருந்தது. அதில் நாதன் அமர்ந்தான். "நீரும் இருமன்" என்று மங்கையிடம் சொன்னான்.

"வேண்டாம். நான் நிக்கிறன்."

"விடிய மட்டும் கதைக்கப் போறன் எண்டு சொன்னீர். அது மட்டும் நிக்கப் போறீரோ?"

"ககந்தி வரட்டும்."

"அது இப்ப வராது. நீர் இரும். வெக்கப்படாதையும். ஆரும் பார்த்தாலும் ஒண்டும் சொல்ல மாட்டினம்."

மங்கை 'மிரள், மிரள்' விழித்தாள்.

"இருமன். கையைப் பிடிச்ச இருக்கப் பண்ணுறதோ?"

நாதனிடம் இருந்து சற்று விலகி மங்கை அமர்ந்தாள்.

நாதன் உள்ளுரச் சிரித்தான். "சரி, இனி உம்மடை கதையை தொடங்கும். முதல்ல என்னத்தை கதைக்கப் போறீர்?" நாதன் அவனை ஆவலுடன் நோக்கினான்.

வெளி மண்டபத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட ஒளியில் மங்கையின் முகத்தில் தெரிந்த மெல்லிய தலிப்பை நாதன் கண்டான்.

"நீங்கள் 'மெடிக்கல்' கொலிஜ்ஜலையோ படிக்கிறியள்."

"ஏதாவது கதைக்க வேணும் எண்டதுக்காக கேட்கிறீர் போல. நான் 'மெடிக்கல் கொலிஜ்ஜல்' படிக்கிறன் எண்டு உமக்கு தெரியாதோ?"

"தெ....தெ....தெரியும்."

"அப்ப ஏன் கேட்டனீர்?"

"க.....க.....கும்மா தான்."

"சரி கேட்டிட்டார். சொல்லுன். நான் 'மெடிக்கல் கொலிஜ்ஜல்' தான் படிக்கிறன். 'ஃபைலெல்' சோதனை எடுத்திட்டு வாறன்."

"எப்ப 'ரிசல்ட்ஸ்' வரும்?"
 "மூண்டு மாசமாவது எடுக்கும்."
 "அது வரைக்கும் இஞ்சயோ இருக்கப் போறியள்?"
 "ஒமோம்."
 "அங்கை எங்கை தங்கி இருக்கிறியள்?"
 "மாமா வீட்டில்."
 "மாமா எண்டால்?"
 "அம்மான் ஒன்றைவிட்ட அண்ணன்."
 "அவையளுக்கு எத்தனை பிள்ளையள்?"
 "எனக்கு மச்சாள்மார் இருக்கின்மோ எண்டு அறியப்பார்க்கிறீர் போல். பயப்படாதையும். மாமாக்கு எல்லாம் பெடியங்கள் தான்."
 "நான் ஏன் பயப்பட வேணும்?"
 "அது தானே" என்று நாதன் சிரித்தான்.
 "உங்கட வகுப்பில் எத்தனை 'கேர்ஸ்ஸ்' படிக்கினம்?"
 "இருவது..... ஆனால், ஒருத்தரும் உம்மைப் போல வடிவ இல்லை."
 "நான் வடிவோ?"
 "உம், ரதி மாதிரி."
 வெளிமண்டபத்தில் இருந்த ஒரே யொரு விளக்கும் அணைக்கப்பட்டது. இருள் அரக்கன் நாதனையும், மங்கையையும் முழுமையாக அணைத்தது.
 "நாதன், பயமாக இருக்குது."
 "பயப்படாதையும். நான் இருக்கிறன்." மங்கையின் கரத்தை நாதன் எட்டிப் பிடித்தான்.
 "சீ, கையை எடுங்கோ."
 "சத்தம் போடாதையும்."
 "நீங்கள் கூடாதவர்."
 "எந்த விதத்தில்?"
 மங்கை பதில் அளிக்க முற்படுகையில் கூகந்தி வந்தாள்.

(7)

விடிந்து விட்டது.

காகங்கள் கரைந்தன. காலைப் பொழுது வெளுறியது. தேவாலய கூரையில் நிறைந்திருந்த புறாக்கள் குறுகுறுந்தன. அன்னம்மா கண்களைத் திறந்தாள். உடம்பை நிமிர்த்தி, சோம்பல் முறித்தாள். மெதுவாக பார்வையை படரவிட்டாள். தேவாலய மண்டபத்தில் வெறும் நிலத்தில் பலவிதமான கோணங்களில் பெண்கள் படுத்திருந்தனர். ஒரு சிலர் கவரில் சாய்ந்திருந்தனர்.

அன்னம்மா எழுந்து நேரே கிணற்றுடிக்குச் சென்றாள். அங்கே பெருவாரியான ஆட்கள் கிணற்றில் நீர் அள்ளுவதற்கு நின்றனர். அன்னம்மா தன் முறைவரும் வரை காத்திருந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் கடந்தன. இளம் பெண் ஒருத்தி 'பிளாஸ்டிக்' வாளி ஒன்றில் நீரை நிரப்பி அன்னம்மா முன் வைத்தாள்.

"இந்த தண்ணியில முகம் கழுவுங்கோ" என்றாள் அப்பெண்.

"வேண்டாம். நீர் கஷ்டப்பட்டு எடுத்தனீர். நீரே பாவியும்" என்றாள் அன்னம்மா.

"அதுக்கென்ன ஆச்சி. நான் முகம் கழுவிட்டன். நீங்கள் எடுங்கோ" என அப்பெண் சொன்னாள்.

"உமக்கு தண்ணி தேவையில்லையோ?"

"இப்போதைக்கு தேவை இல்லை."

"மெத்தப் பெரிய உபகாரம்" என்ற அன்னம்மா வாளியை ஓர் ஒதுக்குப் புறத்திற்கு கொண்டு சென்று முகம் கழுவினாள். பின் வெறும் வாளியை அப் பெண்ணிடம் நீட்டினாள்.

"இனியும் தண்ணி தேவை எண்டால் சொல்லுங்கோ" என்றபடி அவள் போய் விட்டாள்.

அன்னம்மா நேரே எமர்சன் கவாமியின் வீட்டுக்குப் போனாள். விறாந்தையில் சாய்மனைக் கதிரையில் கவாமி அமர்ந்திருந்தார். அவர் மடியில் ஒரு 'டிரான்சிஸ்டர் ரேடியோ' இருந்தது.

"வாங்கோ. வாங்கோ.....எப்படி நல்லா நித்திரை கொண்டியனோ" என கவாமி வரவேற்றார்.

"இல்லை 'பாதர்'. ஒரே கெட்ட கனவு கனவாக வந்துது. பின்னையென் எங்கையோ. நான் இஞ்சை. நித்திரை வருமோ?" அன்னம்மா பெருமுச்செறிந்தாள்.

"ஓ, நித்திரை வராது தான். இருங்கோவன்."

"இல்லை போக வேணும். பின்னையென் வீடு வந்திருக்குங்கள். ஆடு, மாடு, கோழியென் எண்டு நிறைய வாய் இல்லாத சிவன்கள் இருக்குது. கொஞ்சம் கெதிப்பண்ணிப் போய் தீண் போட வேணும். குடு அடிக்கிறதுக்கு ஆக்களை வரச் சொன்னனான். காலங் காத்தாலை போனால் தான் எல்லா வேலையளையும் 'சட்டு புட்டெண்டு' முடிக்கலாம்."

கவாமி மெலிதாகப் புன்னகைத்தார். "எல்லாம் சரி தான். ஆனால், நீங்கள் இப்போதைக்கு வீட்டை போக ஏலாது."

"ஏனாம்?"

"'கேர்.பியு'வை நீடிச்சிருக்கினமாம்."

"சா....."

"நாளைக்கு காலமை மட்டும் போட்டிருக்கினமாம். சில நேரத்தில் நாளைக்கு காலமையில் இருந்து இன்னும் ரண்டு, மூண்டு நாளைக்கு தொடருவாங்கள் போலத் தெரியுது."

"என்ற பின்னையாரே. எங்களைப் போட்டு வதைக்கிறாங்களே!"

கவாமி ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

"...பாதர், நான் ஒருக்கால் வீட்டை போயிட்டு வரட்டோ?"

"என்னத்துக்கு?"

"மேனும், மேனும் வீட்டை வந்திருக்குங்கள். அதுகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்."

"அதுகளும் இருக்கிற இடத்தில் தான் இப்ப இருக்குங்கள். நீங்கள் வீட்டை போய் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை."

"போய் பார்த்திட்டு வாறனே."

"வேண்டாம் ஆச்சி, இப்ப 'கேர்.பியு' இருக்குது. வீணாகப் போய் குடுபடப் போறியன்."

"நான் மெல்ல குச்சொழுங்கைக்குள்ளான போயிட்டு வாறன்."

"ஊரும், போக வேண்டாம். ஆச்சி, உங்கட பிள்ளையள் வளர்ந்ததுகள். அதுகள் தங்கட பாட்டை பார்க்குங்கள். 'கேர்.பியுவை' எடுத்தாப் பிறகு அதுகளை போய் பாருங்கோவன்."

கவாமியின் வார்த்தைகள் அன்னம் மாவை அமைதிப்படுத்தவில்லை.

"...பாதர், அதோடை ஆடுகளுக்கும், மாடுகளுக்கும், கோழியளுக்கும் தீன் வைக்க வேணும். அதை வைச்சிட்டு வாறன். அதுகளுக்கும் எங்களைப் போலத் தானே வயிறு இருக்குது? முட்டையும் போட்டிருக்குங்கள். அதுகளை கொண்டு வந்தன் எண்டால் இஞ்ச இருக்கிற ஆக்களுக்கு குடுக்கலாம்."

"ஆச்சி, இஞ்ச இருந்து உங்கட வீடு எவ்வளவு தூரம்?

"ஒரு கட்டையாவது வரும்."

"அந்த ஒரு கட்டையை கடக்கக்கின்னள ஏதாவது நடந்தாலும் நடக்கலாம். எண்டபடியால ஏன் வீணாக தொந்தரவில் மாட்டப் போற்கள்? பேசாமல் இருங்கோ. வாயில்லாத சீவன்கள் தங்கட பாட்டை பார்க்குங்கள்."

அன்னம்மாவின் முகம் சுருங்கி விட்டது.

"அப்ப என்னை போக விட மாட்டியன் போல....."

"ஓமோம். தேவையில்லாமல் போய் தலையைக் குடுக்கிறதில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. பிள்ளையளைப் பற்றியோ, வாயில்லா சீவன்களைப் பற்றியோ ஒண்டுக்கும் யோசியாதேங்கோ. அதுகளுக்கு ஒண்டும் நடவாது. ஒண்டு ரண்டு நாளைக்கு உங்கட உணர்ச்சியை கட்டுப்படுத்துங்கோ."

கவாமி வெகு பக்குவமாக, புத்திமதி போலக் கூற, அன்னம்மா வாயை மூடிவிட்டாள். கவாமியையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

டேவிட் வந்தான். "குட்மோர்னிங் பாதர்" என முகமலர்ச்சியுடன் சொன்னான்.

"குட்மோர்னிங் 'இரும்' என்ற கவாமி அவனின் முகத்தை ஆராய்ந்தார். கண்கள் வீங்கி, சிவந்திருப்பதைக் கண்டவர், "எத்தனை மனிக்கு நித்திரை கொண்டனீர்" எனக் கேட்டார்.

"நித்திரை கொண்டால் தானே? ஆக்கள் படுக்க விட்டுதூக்களோ? கிணத்தடியில் எத்தனை தரம் சண்டை....."

"எங்கடை ஆக்கள் எப்பத்தான் ஒழுங்காக, ஒரு கட்டுப்பாட்டோட இருக்கப் போகுதுகளோ தெரிய இல்லை. சுயநலமாக வாழப் பழகுதுகள்."

"தண்ணி சண்டையால வாளி கழன்டு கிணத்துக்குள்ளையும் விழுந்திட்டுதோ."

"விழுந்திட்டுதோ?"

"ஓமோம். ஆனால், ஒரு மாதிரி ஒருத்தனை இறக்கி எடுத்துப் போட்டன். எல்லா சண்டையளையும் சமாதானமாக்கி விட்டு படுக்கப் போகக்கின்னள் விடிஞ்சிட்டுதோ."

"இண்டைக்கு பிரசங்கத்தில இதைப் பற்றி சாடைமாடையாகச் சொல்லி ஆக்களை தெளிய வைக்க வேணும்."

டேவிட் அங்கிருந்து போக முற்பட்டான்.

"டேவிட், 'கேர்.பியு'வை நாளைக்கு காலமை மட்டும் நீடிச்சிருக்கிறாங்கள். எண்டபடியால அகதியனுக்கு சாப்பாடு குகேக்கிறதுக்கு ஒழுங்கு செய்ய வேணும்."

"சரி 'பாதர்'."

"என்ன மாதிரி குடுப்பம்?

"காலமைக்கு பானும், பருப்புக்கறியும் குடுக்கலாம். நேத்தைக்கு இரவே மாவை எல்லாம் குழைச்சு வைக்க ஏற்பாடு செய்திட்டன்."

"எல்லோருக்குமோ?"

"ஓமோம்."

"இண்டைக்கு 'கேர்.பியு'வை நீடிப்பாங்கள் எண்டதை அறிஞ்சு விட்டம் போல" என்று சுவாமி சிரித்தார்.

டேவிட்டும் சிரித்தான். "பாதர்", மத்தியானத்திற்கு நேத்தைக்கு இரவைக்கு குடுத்த மாதிரி சோறு குடுக்கலாம். இரவைக்கு தட்டு ரொட்டி குடுக்கலாம். ஆனால், மா காணாது."

"அதுக்கு என்ன செய்யப் போறீர்?"

"சிவபுரம் 'ரவுண்' கூப்பன் கடை 'மனேஜர்' அந்தனிப்பின்னள இஞ்சு தான் இருக்கிறார். அவர் இரண்டு மூடை மாவை கூப்பன் கடையிலை இருந்து 'ரிலீஸ்' பண்ணத் தயாராக இருக்கிறார். ஆனால், அங்கை போய் கொண்டு வர யோசிக்கிறார்."

சுவாமி மோவாயை சில வினாடிகள் தடவினார். "கூப்பன் கடை இப்பவும் 'சப் போஸ்ட் ஓ.பிஸாக்கு' பக்கத்திலையோ இருக்குது?"

"ஓம் 'பாதர்'."

"இஞ்சை இருந்து அங்கை போக ஏதாவது குறுக்கு வழி இருக்குதோ?"

"இருக்குது. ஆக்களின்றை காணிக்குள்ளாலை போகலாம்."

"அப்ப சரி. அதுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிப்பம். இஞ்சை ஆர் ஆர் இருக்கினம்? அதாவது இளந்தாரி பெடியங்கள். நல்ல துழினமாக இருக்க வேணும்."

"அஜித், ரொஸலேரோ, கிங்ஸ்லி, ஜீவன் என்டு துடினமான பெடியள் கன பேர் இருக்கினம்."

"இந்த நாலு பேரும் போதும். 'சைக்கிளி'லை போய் மா மூடையளை 'கரியிலி' போட்டுக் கொண்டு வந்திடலாம்" என்று கவாமி கூறும் போது கூப்பன் கடை 'மனேஜர்' அந்தோனிப்பிள்ளை வந்தார்.

"வாரும், வாரும். உம்மடை கூப்பன் கடையில் இருந்து மா எடுக்கிறதைப் பற்றித் தான் கதைக்கிறம். இப்போதைக்கு எங்களுக்கு ரண்டு மூட்டை மா போதும். நாலு பெடியளை உம்மோட அனுப்புறன். போயிட்டு வருவீரோ..... இல்லாட்டால்....."

"போற்றில் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை."

"அங்கை வேறை என்னத்தை எடுக்கலாம்?"

"கருவாடு, வெங்காயம், பருப்பு....சீனி."

"பேந்து என்ன, எல்லா சாமான்களும் உம்மட்டை இருக்குது. அப்ப இருக்கிறதை எல்லாம் 'ரிலீஸ்' பண்ணும். நான் முழுத் தொகைக்கும் காசாகவே ஒரு கிழமைக்குள்ளை 'செப்டில்' பண்றன்."

"பாதர்", ஒரு சின்ன சிக்கல் இருக்குது."

"என்ன?"

"கூப்பன் கடையைத் திறந்து சாமான்களை 'ரிலீஸ்' பண்ணக்கிள்ளை மற்ற அகதி முகாமில் இருக்கிற ஆக்கள் சாமான் கேட்டால் பிரச்சனை வந்தாலும் வரும்."

"என்ன மாதிரி?"

"பாதர்", நீங்கள் எடுக்கிற சாமான்களுக்கு நீங்கள் காக தருவியள். ஆனால், மற்ற முகாமில் இருக்கிற ஆக்கள் காசை பேந்து தாறும் எண்டு சொல்லி என்னை அலைக்கழிப்பினம். நான் மனிதாபிமான ரீதியில் நடக்கப் போய் எனக்கே படுகுழியைக் கிண்டிவிடுவன்."

"அப்ப எங்களுக்கு மா, பருப்பு, சீனி தர ஏலாதோ?"

"தரலாம், ஆனால், இந்த மாதிரி ஒரு பிரச்சனை வந்தால்....."

"வராமல் நான் பார்த்துக் கொள்றன்."

அன்னம்மா எழுந்து வந்து கவாமியின் முன் நின்றாள். "...பாதர்", கூப்பன் கடைக்கு ஆக்கள் போற மாதிரி நானும் ஒருக்கால் வீட்டை போயிட்டு வரட்டோ?"

"வேண்டாம் ஆச்சி. கூப்பன் கடைக்கு போற பெடியள் மாதிரி நீங்கள் இல்லை. அவங்கள் ஏதும் தொந்தரவு எண்டால் ஓடி, ஒளிஞ்சு காரியத்தை ஒப்பேத்தி விடுவாங்கள். உங்களால் இது எல்லாம் ஏலாது. எண்டபடியால் நீங்கள் உங்கடை மனதை கட்டிக் கொண்டு இருங்கோ. வீட்டை போறதை மறந்திடுங்கோ."

அன்னம்மாவின் முகம் வாடிவிட்டது. அங்குஞ்சு போய்விட்டாள்.

"அன்னம்மா அக்கா என்னவாம்?" அந்தோனிப்பிள்ளை பொதுப்படையாகக் கேட்டார்.

"மேனையும், மேனையும் வீட்டை போய் பார்க்க வேணும்

எண்டு துடிக்கிறா. அதுகள் வீட்டிலை இருக்குதுகளோ, இல்லாட்டி வேறை எங்கையும் இருக்குதுகளோ....." கவாமி இழுத்தார்.

"அதுகள் சைவ கோயிலுக்குத் தான் போயிருக்குங்கள். போன முறையும் அங்கைதான் போனதுகள்."

"அந்தனிப்பிள்ளை, இந்த முறை சைவ ஆக்கள் இஞ்ச குறையத் தான் வந்திருக்கினம். போனமுறை நிறையப் பேர் இஞ்ச வந்தினம். இந்த முறை நாலு குடும்பம் தான்."

"வேதக்காரரிட்டை உதவிக்கு போகக் கூடாது எண்டு ஒரு அபிப்பிராயம் சைவ ஆக்களுக்குள்ளை இப்ப நிலவுது. அதால் ஏதாவது பிரச்சனை வந்தால் பள்ளிக்கூடத்திற்கு, இல்லாட்டி கோயிலுக்கு போறதெண்டு அவையனுக்குள்ளை ஒரு பொதுவான அபிப்பிராயம் நிலவுதாம்."

"ஓ! அப்படியோ?" கவாமியின் பேச்சு இடை நடுவில் முறிந்தது.

"::பாதர்', அவையள் இஞ்ச வராட்டால், நாங்கள் அவையளிட்டை போக வேணும்." டேவிட் தன் யோசனையை முன்வைத்தான்.

கவாமியின் முகத்தில் ஒரு வெளிச்சம் படர்ந்தது. "என்ன மாதிரி?"

"இப்ப அகதியள் கோயிலிலையும், மகாவித்தியாலயத்திலையும் தானே இருக்குதுகள்? அவையனுக்கு ஒருத்தரும் சாப்பாடு குடுக்கப் போறதில்லை. அங்கை அதுகளுக்கு ஏத்த ஒழுங்குகளும் இல்லை. எல்லாருமே பட்டினியாக கிடந்து தூடியினம் எண்டபடியால் நாங்கள் அதுகளுக்கு சாப்பாடு குடுத்தால் அவையள் எங்கு பக்கம் சாய்ஞ்சு விடுவினம்" என்று டேவிட் விளக்கமளித்தான்.

"இது நல்ல யோசனை தான். ஆனால், அவ்வளவு பேருக்கும் சாப்பாடு குடுக்க ஏலுமோ?"

"எல்லோருக்கும் இல்லை. சம்பிரதாய்பூர்வமாக குடுக்கிற மாதிரி கொஞ்சப் பேரின்ற பசியை அடக்கினால் போதும் எண்டு நினைக்கிறன்."

அந்தோனிப்பிள்ளையை கவாமி நோக்கினார். "இதைப் பற்றி நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?"

"மேலோட்டமாக ஆராய்ஞ்சால் சரி போலத் தான் தெரியுது."

"ஏதும் வில்லங்கம் வருமோ?"

"ச! வராது."

"அப்ப டேவிட், அதுக்கு ஏத்த மாதிரி ஒழுங்குகளைச் செய்யும்."

"செய்யற்றில் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால், 'மனேஜர்' அதுக்கு ஒத்தாசை செய்ய வேணும்."

"என்ன மாதிரி?"

"இருக்கிற சாமான்களை எல்லாம் 'ரிலீஸ்' பண்ண வேணும்."

"அதுக்கு என்ன, சாமான்கள் எல்லா இடத்துக்கும் போறதெண்டால் நான் 'ரிலீஸ்' பண்றன். அதுகளின்ற வயிறு கொஞ்சம் நிரம்பினால் நானும் பிரச்சனைக்கு முகம் குடுக்கத்

தேவையில்லை."

கவாமி மலர்ச்சியுடன் புன்னகைத்தார். "இப்பத் தான் சந்தோஷமாக இருக்குது."

சிறிது நேரத்தில் டேவிட் குறிப்பிட்ட நான்கு வாலிபர்களும் கவாமியிடம் வந்தனர். கவாமி அவர்களுக்காக ஜெபம் செய்தார்.

அவர்கள் நால்வரும் தேவாலயத்தை விட்டு சைக்கிள்களில் வெளியேறினார்கள். ஒருவனின் சைக் கிள் 'பாரில்' அந்தோபிப்பிள்ளை அமர்ந்திருந்தார்.

(8)

III மரத்தின் கீழ், நட்சத்திரங்களின் ஒளியில் நாதனும், மங்கையும் விழிய விழிய பேசினார்கள். நிறைய விழயங்களைப் பரிமாறினார்கள்.

ஆரம்பத்தில் சரஸ்வதி, கோபி, சுகந்தி இவர்களைச் சுற்றி இருந்து அளவளாவினர். பண்ணிரண்டு மணி போல் இரண்டு, மூன்று முறைகள் கொட்டாவி விட்ட சரஸ்வதி பிள்ளைகளை கூட்டிக் கொண்டு கோபில் வெளிமண்டபத்தில் படுத்து விட்டாள்.

"எனக்கு தலையிழிக்குது. நான் படுக்கப்போறன்" என்ற கோபி, அதிலேயே தலைக்கு கைகளை வைத்துக் கொண்டு படுத்தான்.

இரண்டு மணி போல், "அண்ணா நான் படுக்கப் போறன். உன்றை மடியில் படுக்கட்டோ" எனக் கேட்ட சுகந்தி, நாதன் பறில் கூற முன் அவன் மடியில் படுத்து விட்டாள்.

அதன் பின் நாதனும், மங்கையும் சுதந்திரமாக பேசினார்கள். அக் கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்களையிட்டு அவர்கள் கவலைப்படவில்லை.

"நாதன், நீங்கள் ஒரு தலை விறைச்ச ஆள் எண்டு தான் முதல்ல நினைச்சிருந்தனான்." என மங்கை சொன்ன போது, "ஏன் அப்படி நினைச்சீர்" என்று நாதன் கேட்டான்.

"நீங்கள் அத்தானை தேடி எங்கடை வீட்டை வந்திருக்கிறியள். 'ரோட்டிலையும்' நாங்க சந்திச்சிருக்கிறும். அப்பவெல்லாம் நீங்கள் அவ்வளவு வடிவாக கதைக்கிறதில்லை. அதால் நீங்கள் ஒரு தலை விறைச்ச ஆபோ எண்டு நினைச்சன்."

"எனக்கு தலை விறைக்க இல்லை. விறைக்கவும் மாட்டாது. உம்மை கனதரம் கண்டிருக்கிறன். ஆனால், ஒரு குமர் பிள்ளையோட கண்டபடி கதைக்கக் கூடாது எண்டு நினைக்கிறதால் பட்டும், படாமலும் கதைச்சிருக்கிறன்."

"அப்ப இண்டைக்கு ஒரே கதைக்கிறியளே."

"என்ன செய்யறது, பொழுதை போக்கிறதுக்காக கதைக்கிறன்."

"அப்ப நான் குமர்பிள்ளை எண்ட நினைப்பு உங்களை விட்டு"

போயிட்டுதோ?"

நாதன் அசடு வழியுமாப் போல புன்னகைத்தான்.

"இண்டைக்கு என்ற கையையும் பிழச்சிட்டியள். ஏன் பிழச்சியள்?"

"உம்மட பயத்தை போக்காட்டத்தான்."

"அதுக்காக கையை பிழிக்கிறதோ?"

"பிழச்சது பிழையோ?"

"பிழைதானே? ஆரும் அறிஞ்சால் என்னைக் கலியாணம் கட்ட வருவின்மோ?"

"உம்மை ஆரும் கட்ட நான் விடமாட்டன்."

"அப்படி எண்டால்.....?"

"மங்கை ஒரு உண்மையை சொல்லட்டுமா?"

"ஹம், சொல்லுங்க."

"போன வருசம் தேர் திருவிழாக்கிள்ளை தான் நான் உம்மை முதல் முதல்ல கண்டனான்."

"சரி....."

"அப்பவே உம்மில மனம் வைச்சிட்டன். கண்டதும் காதல் மாதிரி."

"நீங்கள் என்னை விரும்புறீங்களா?"

"மனப்பூர்வமாக."

"ஆனால், நாதன்..... நீங்கள் பெரிய இடம். சிவபுரத்து ராசா மாதிரி. நாங்கள் ஒரு சத்ததுக்கும் வக்கு இல்லாத ஆக்கள். அந்தஸ்து எண்ட ஒண்டுமே எங்களுக்கு தெரியாது. நாளைக்கு கலியாணம் எண்டால் உங்கட அம்மா நிறைய சீதனத்தை கேப்பா. சீதனத்தை குடுக்கிற நிலையில் நாங்கள் இல்லை. எண்டபடியால் உங்கட ஆசையை மறந்திடுங்கோ."

"நான் என்ற முடிவை மாத்தமாட்டன். என்ற அம்மாவை பற்றி எனக்குத் தெரியும். மற்ற அம்மா மாதிரி அவ இல்லை. அவவுக்கு மற்ற ஆக்களின்ற காசில ஆசை இல்லை."

"ஓ, நீங்கள் இப்ப இப்படி சொல்லுவியள். பேந்து கடைசி நேரத்தில அதைக் கொண்டு வா, இதைக் கொண்டு வா எண்டு சொல்லுவியள்."

"இல்லை, இப்படிக் கதையாதையும். உமக்கு நாதனைப் பற்றி தெரியாது. வாழ்க் கையில் நான் ஒரு கொள்கையை கடைப்பிழிக்கிறேன். கடைசி வரைக்கும் கொள்கையில் இருந்து மாறுமாட்டன்."

"என்ன கொள்கை?"

"நேரமையாக இருப்பது. கொடுத்த வாக்கை காப்பாத்துறது."

"அப்படி எண்டால் எனக்கு வாக்கு தந்திட்டங்களா?"

"தந்திட்டன்."

"காப்பாத்துவீங்கள் தானே?"

"காப்பாத்துவன்!"

சிறிநு நேரம் மெளனம் தலை தூக்கியது.

"நித்திரை வர இல்லையா?" நாதன் கேட்டான்.

"இல்லை."

"ஏன்?"

"சந்தோசம் முட்டி மோதக்கிள்ளை நித்திரை வருமா? உங்களுக்கு ஏன் நித்திரை வரயில்லை?"

"உம்மை எதிர்பாராத விதமாக இஞ்ச சந்திச்சன். நானே நினைக்க முந்தி உம்மை விரும்புறதை 'டக்' கெண்டு சொல்லிட்டன். அதில உள்ளுக்குள்ளை ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டுட்டது. அதால நித்திரையும் வருது இல்லை."

"இது மட்டுமா காரணம்?"

"இப்போதைக்கு இது தான் காரணம்."

விடிவதற்கு அறிகுறியாக வானம் வென்றியது.

"விடிஞ்சதும் வீட்டை போவியளோ?" மங்கை வினவினாள்.

"வீட்டை போகாமல் இஞ்ச இருக்கச் சொல்லுறீரோ?"

"இல்லை, வீட்டை போனால் பேந்து என்னைப் பார்க்க வருவியளோ?"

"ஊகும்..... வரமாட்டன்."

"ஏன்?"

"ரண்டு நாளைக்கு உம்மை பார்க்க வந்தன் எண்டால் ஊருக்குள்ளை 'குக குக' எண்டு கதை அடிபடும். அதை நான் இப்போதைக்கு விரும்ப இல்லை."

"என்னத்துக்காக?"

"தங்கச்சியினர் கலியாணத்தை ஓப்பேத்த வேணும். நானும் 'பாஸ்'பண்ணி 'டொக்டராக' வேணும். அதுக்குப் பிறகு நான் உம்மைத் தேடி வீட்டுக்கு வருவன்."

நாதன் கூறியதைக் கேட்டு மங்கையின் உற்சாகம் தளர்ந்து விட்டது. யோசனையுடன் நாதனை நோக்கினாள். "அப்படி எண்டால் என்னை மறந்து விடுவீங்களோ?"

"உம்மட வீட்டுக்கு வரமாட்டன் எண்டால், உம்மை மறந்து விடுவன் எண்டு அர்த்தம் இல்லை."

"நாதன், உண்மையாகவே என்னைப் பார்க்க வரமாட்டங்களா?"

"ஏன், வரவேணுமா?"

"உங்களை பார்க்க எனக்கு ஆசை வராதா?"

"அப்படி எண்டால் இடைக்கிடை வாறன்."

"நீங்கள் வராட்டால் நான் உங்களைத் தேடி வருவன்."

விடிந்தது. ககந்தி கண் விழித்தாள்.

"நல்லா நித்திரை கொண்டு விட்டியள்." மங்கை சிரித்தாள்.

"ஓ! நீங்கள் ரண்டு பேரும் படுக்க இல்லை போல."

"இல்லை. வீட்டை போய் படுப்பம்."

"இரவு இரவாக என்ன கதைச்சனியள்?"

"ஒண்டும் கதைக்க இல்லை."

கொஞ்சம், கொஞ்சமாகப் பலரும் ஏழுந்தனர்.

"சரி இனி வீட்டை போவம்....." என்று யாரோ கொட்டாவி விட்டபடி அறிவித்தார்.

"இன்டைக்கும் குண்டு போடுவாங்களோ?" ஒருவர் கேட்டார்.

"கொஞ்ச நேரம் நின்டு பார்த்திட்டு போனால் நல்லது. பேந்து தலை தெரிக்க ஒடி வர வேணும்." இன் னொருவர் அபிப்பிராயப்பட்டார்.

நாதனிடம் மங்கை சென்றாள்.

"அகதியாக வந்தன். ராசாத்தி மாதிரி போறன்."

நாதன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "நான் அகதியாக வந்து பரதேசியாகப் போறன்."

மங்கை சிரித்தபடி, "இந்த வருஷத்து பகிடி இது தான்" என்றவள், அவனை அன்பு ததும்ப நோக்கினாள். "யாழ்ப்பாணத்துக்கு போக முந்தி வீட்டை வாங்கோ. எனக்காக உங்கடை வரட்டு கொள்கையைக் கொஞ்சம் தளர்த்துங்கோ."

"பார்ப்பம்."

"என்ன பார்ப்பம்? தங்கச்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ."

"பார்ப்பம்."

இப்படி இருவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில் சுந்தரவிளங்கம் அங்கு வந்தார்.

"நாதன், ஒரு நிமிஷம்....." என்று தயங்கியபடி நின்றார். நாதன் அவரிடம் சென்றான். "என்ன விதானையார்?"

"அவங் கள் 'கேர்.பி'வை" தொடர்ந்தும் போட்டிருக்கிறாங்களாம்."

"ஓ!"

"நாளைக்கு காலமை தான் முடியுமாம். எண்டபடியால் ஒருத்தரும் வீட்டை போக ஏலாது."

"என்ற பிள்ளையாரே." நாதன் திகைக்க, சுகந்தி அவனிடம் வந்தாள்.

"என்ன அண்ணா விசயம்?"

"பிள்ளை, 'கேர்.பி'வை தொடர்ந்திருக்கிறாங்களாம்."

சுந்தரவிளங்கம் போய் விட்டார்.

சுகந்தி கோயிலினுள் சென்றாள். நாதனிடம் மங்கை வந்தாள்.

"இன்னொரு நாளைக்கு இஞ்ச உங்களோட இருக்கலாம் போல"என்ற மங்கை பற்களை காட்டினாள்.

"ஓ! உமக்கு என்ன, குவியாக இருக்கிறீர். இஞ்ச சனம் படிரபாடு தெரியுமோ? எப்ப சனம் போகும், கோயிலை கழுவலாம் எண்டு செல்லத்துரையர் நிக்கிறார்" என்று நாதன் எரிந்து விழ, மங்கை நழுவி விட்டாள்.

கந்தரவிங்கத்திடம் நாதன் போனான். "நாதன், நீர் தான் இதுக்கு தோதான ஆள். வாரும் ஒருக்கால் செல்லத்துரை ஜயாவோடை ஒரு கதை கதைச்சிட்டு வருவம்" என்றபடி நாதனை இழுக்காத குறையாக கந்தரவிங்கம் நடந்தார்.

"அவரோட என்ன கதைக்கப் போறியள்?"

அங்கு நின்றவர்கள் யாவரும் இவர்களை வேடிக்கை பார்த்தனர்.

செல்லத்துரை கோயில் கிணற்றுக் கட்டில் அமர்ந்திருந்தார்.

"ஜயா....." கந்தரவிங்கம் தயங்கினார்.

"விதானையார், என்ன வருங்காலத்து டாக்குத்தரோட இந்தப் பக்கம்?"

"உங்களோட ஒரு முக்கியமான கதை கதைக்கத்தான்."

"என்ன கதை?"

"இஞ்ச இருக்கிற சனம் விரும்பினாலோ, விரும்பாட்டாலோ விட்டை போக ஏலாத நிலை."

"ஓ, தெரியும்."

"இதுகள் நேத்தைக்கு முழுக்க காலமைக்கு பிறகு சாப்பிட இல்லை. பதினொரு மணி அளவில் குண்டு பொழிய தொடங்கிட்டாங்கள். அதுக்குப் பிறகு இதுகள் சாப்பிட்டுதுகளோ இல்லையோ என்டு தெரியாது. பெரும்பாலும் சாப்பிட்டிருக்காதுகள். நாதன், நீர் சாப்பிட்டனீரோ?"

"இல்லை."

"அப்ப இது எல்லாருக்கும் பொருந்தும். சனங்கள் எல்லாம் இஞ்ச ரண்டு, மூண்டு மணிக்குள்ள வந்து சேர்ந்திட்டுதுகள். அதுக்குப் பிறகு இரவு ஒரு சாப்பாடும் சாப்பிட இல்லை. எண்டபடியால....."

"சொல்லன்....."

"இன்டைக்கு ஒரு நேரமாவது இதுகளுக்கு சாப்பாடு குடுக்கவேணும்." என்ற கந்தரவிங்கம் ஒன்றுமே புரியாத நிலையில் நின்ற நாதனைப் பார்த்து புன்னைகை புரிந்து, "நாதன், நீர் என்ன சொல்லுறீர். உம்மட அப்பா எவ்வளவோ புண்ணிய காரியங்களை இந்த ஊர் ஆக்களுக்காக செய்திருக்கிறார். நீரும் இதுகளிலை சாடைமாடையாக ஈடுபட்டிருக்கிறீர். அந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லும் பார்ப்பம்" என்றார்.

இப்பொழுது தான் கந்தரவிங்கத்தின் அடிமனதில் தங்கியிருந்த பொதுநல்த்தை நாதன் விளங்கிக் கொண்டான். தன்னை அவர் இழுத்துக் கொண்டு செல்லத்துரையிடம் வந்ததிற்கான காரணமும் அவனுக்குப் புரிந்தது.

"ஓம் செல்லத்துரை ஜயா, விதானையார் சொல்லுற மாதிரி இந்த ஆக்களுக்கு சாப்பாடு குடுத்தால் நல்லது. எத்தனை பிள்ளையள், பிள்ளைத்தாச்சியள், வயது போனதுகள், வருத்தக்காரர் இஞ்ச நிக்கினம். சாப்பாடு இல்லாமல் எவ்வளவு துடிக்குங்கள்."

நாதன் சொல்லி முடிக்க விதானையார் வெற்றியாகப் புன்னகைத்தார். "நாதன், சரியாகத்தான் சொன்னீர். எண்டபடியால் தர்மகர்த்தா ஜயா தான் இதுக்கு ஏதாவது ஒழுங்கு செய்ய வேணும்."

செல்லத்துறையின் முகத்தில் கலவரம் படிந்தது. "விதானை, நான் என்னத்தைச் செய்யுறவு?"

"ஒரு நேரச் சாப்பாடு குடுக்கிறதுக்கு வழி பார்க்க வேணும். இஞ்ச் எல்லாமாக ஆயிரம் சொச்சம் அடுக்கள் நிக்கினம். ஆறு பேருக்கு ஒரு கிலோ அரிசி எண்ட கணக்குப் படி பார்த்தால் நூற்றி அறுவது, எழுவது கிலோ தேவைப்படும். ஜம்பத்தாறு கிலோ தான் ஒரு மூட்டை. எண்டபடியால் மூன்று மூட்டை அரிசி தேவை."

"விதானை, உனக்கு கணக்கு நல்லா தெரியும் போல....." என்று சொல்லி செல்லத்துறை பார்வையை அங்கும், இங்கும் சந்தேகத்துடன் விசிறினார்.

"அரிசி எடுத்தால் ஏதாவது காய் பிஞ்சில் குழம்புக் கறி வைக்கலாம். பருப்பும் இருந்தால் ஒரு சோறும், இரண்டு கறியும் எண்டு இருக்கும். சமைக்கிறதுக்கு நிறைய பொம்பளையள் இருக்கினம். ஜயாரிட்டை தேங்காய் பத்து பதினைஞ்சு இருக்குதாம். மிளகாய்த்தூள், உப்பு, புளி எண்டு கொஞ்சம் தரலாம் எண்டவர். ஒரு மரக்கறி வியாபாரி இஞ்சை வரக்கிள்ளை ஒரு கட்டு முருங்கைக்காய் கொண்டு விந்திருக்கிறார். முருங்கைக்காய் குழம்பு வைக்கலாம். அரிசி தான் இல்லை. நீங்க தான் அரிசியை பாரம் எடுக்க வேணும்."

"விதானை, என்னட்டை எங்கடாப்பா அரிசி இருக்குது?"

"உங்கட வீட்டிலை இல்லையோ?"

"இல்லை."

"போன கிழமை தானே குடு அடிச்சு மூட்டை மூட்டையாக கட்டி வைச்சனியள்."

"கட்டி வைச்சனான் தான். ஆனால், எல்லாத்தையும் முந்தா நாள் தான் வித்தனான். வீட்டில் ஒரு ஆறு, ஏழு கொத்துத் தான் அரிசி இருக்குது. அது எங்கடை சாப்பாட்டுக்கு தேவை."

"அப்ப நீங்கள் அரிசி தரமாட்டியளாக்கும்."

"தரமாட்டன் எண்டு நான் சொல்ல இல்லை. என்னட்டை இப்ப அரிசி இல்லை. இருந்தால் கொட்டிக்கொட்டித் தருவன்."

சுந்தரவிளங்கம் அட்காசமாகச் சிரித்தார். "ஓ, கொட்டுக் கொட்டித் தருவியள்."

செல்லத்துறையை நாதன் நெருங்கினான். "ஜயா, நீங்க மனம் மாறவேணும்!"

"என்னத்துக்கு?"

"அரிசியை குடுத்து உதவ வேணும்."

"அப்பு நாதன், நான் பொய் சொல் லுறன் எண்டு நினைக்கிறோ? அரிசி இல்லை. இப்படி ஒரு தொந்தரவு வரும்

என்டு தெரிஞ்சிருந்தால் அரிசியை விக்காமல் ,வைச்சிருப்பன்."

"செல்லத்துரை ஜயா, நீங்க இந்த ஊருக்கு பெரிய மனுசன். கோயில் தர்மகர்த்தா. எண்படியால் நீங்க ஒரு வழிகாட்டியாக செயல்பட வேணும்." சுந்தரவிங்கம் பக்குவமாகச் சொன்னார்.

"நான் இந்த ஊருக்கு பெரிய மனுசன் தான். அதுக்காக இல்லாத ஒன்டை தரச் சொன்னால் நான் என்ன செய்யுறுது."

"சரி, செல்லத்துரை ஜயா அரிசி தர மறுக்கிறார். விடுவேம். அக்கம் பக்கத்தில் இருக்கிற ஆக்களிட்டை கேட்டுப் பார்ப்பம். செல்லத்துரை ஜயா கையை விரிச்சால், மற்ற ஆக்களும் கையை விரிக்குங்களோ, இல்லாட்டி....."

"விதானை, உனக்கு என்ன விசரோ? இல்லாட்டி உன்றை பரம்பரை வெறி வந்திட்டுதோ? உன்னோட கதைச்சால் எனக்கு விசர் தான் வரும்." செல்லத்துரை அங்கிருந்து நழுவி, கோயிலுக்குள் அடைக்கலம் புகுந்தார்.

சுந்தரவிங்கம் நழுட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தார். "நாதன், பார்த்தீரோ? எங்கட ஊர் பெரிய மனுசன் கதைச்ச கதையை. இப்ப அவர்ட்டை வீட்டை போய் 'ஸ்டோருக்குள்ள' கையை வைச்சால் ஆறு, ஏழு மூட்டை அரிசியாவது சிக்குடி. பரவாயில்லை. மனுசனுக்கு தர விருப்பமில்லையாக்கும். நாங்கள் தான் இதுக்கு ஒரு வழி பார்க்க வேணும்."

"என்ன மாதிரி?"

"கைய்ப்பன் கடையில் இருந்து அரிசியும், பருப்பும் எடுக்க வேணும். மனேச்சர் அந்தனிப்பிள்ளை 'சேர்ச்' அகதி முகாமில் இருப்பார். அவரைப் போய் சந்திச்ச, இந்த ரண்டையும் கடனுக்கு கேட்க வேணும்."

"கடனுக்கோ? ஆர் திருப்பி கடனை அடைக்கிறதாம்?" என்றபடி அவர்கள் சம்பாஷினையில் கோபி ஈடுபட்டான்.

"நாங்கள் தான் எல்லார்ட்டையும் காக சேர்த்து கடனை அடைப்பம்."

"விதானையார், ஆர் காக சேர்க்கிறது? இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் இஞ்ச காக சேர்க்க ஏலுமோ? அகதியாய் வந்திருக்கிறம், காக கேட்கிறியளோ என்டு ஆக்கள் கேட்பினம். நிலைமை சீர்திருந்தினாப் பிறகு வீடு வீடாகப் போய் காக கேட்கலாம். ஆனால், ஆர் காக கேட்கப் போறுது? அப்படியே போனாலும் எங்கடை ஆக்கள் என்ன சொல்லுவினம்? நாங்கள் சாப்பிட இல்லை. இல்லாட்டி ஒரு சாப்பாட்டைத் தான் நாங்கள் எல்லாரும் பங்கிட்டு சாப்பிட்டனாங்கள் என்டு சொல்லுவினம். விதானையார், ஏன் வீண் சோலி, கரட்டுக்கெல்லாம் போறியள்? உங்களுக்கு பசி எண்டால் எப்படியாவது வீட்டை போய் சமைச்ச சாப்பிட்டுட்டு வாங்கோ."

கோபி இப்படிப் பேச, நாதனின் முகம் 'ஜிவ, ஜிவ' என குடேறியது. "விதானையார்....." நாதனின் குரல்

உயர்ந்திருந்தது.

"என்ன நாதன்?"

"எங்கட வீட்டில் இருந்து முண்டு மூட்டை அரிசி கொண்டு வந்து தாறன். போதுமோ?"

நாதனின் குரல் தேய, கோபியின் திகைத்தவனாகக் காணப்பட்டான்.

சுந்தரவிங்கத்தின் முகத்தில் கபட நோக்கம் ஒன்று நிறைவேறிய பெருமிதம் தங்கியிருந்தது.

(9)

புமுதியை வாரி இறைத்தபடி 'வேன்' ஒன்று தேவாலயத்தின் முன்னால் நின்றது.

அதனுள் இருந்தவர்கள் யார் என்று கெளரியாமல் தேவாலயத்தின் முன்றவில் நின்றவர்கள் பயந்து விட்டார்கள். ஒரு சில வினாடிகளுக்கு அங்கு ஒரு சிறு 'சலசலப்பு' ஏற்பட்டது. வயதான ஒருவன் "என்ற யேகவே" எனக் கத்தியபடி தேவாலயத்தின் கதவை மூடுவதற்கும் முயன்றான். அதற்கிடையில் 'வெனுக்குள்' நின்றவர்களை அடையாளம் கண்ட எம்சன் கவாமி, "அட, எங்கடை ஆக்கள்" என்றபடி இறங்கி 'வேன்' நின்ற இடத்திற்குச் சென்றார்.

'வேனில்' இருந்து அஜித், ரொஸைரோ, கிங்ஸ்லி, ஜீவன், அந்தோனிப்பிள்ளை இறங்கினார்கள். எல்லோரது முகங்களும் கணைத்திருந்தன. அஜித் உடனடியாக 'வேனின்' மேற்புறுத்திற்கு ஏறி, அங்கிருந்த நான்கு சைக்கிள்களையும் கீழே இறக்கினான்.

"சைக்கிளில் போய், 'வேனிலே' வாறியன். ஆர்ட்டை 'வேன்'" எனப் பொதுப்படையாகக் கேட்ட கவாமி, கண்களால் 'வேனை' அலசினார்.

"என்றை தான்." அந்தோனிப்பிள்ளை சொன்னார். "கூப்பன் கடை வணைவுக்குள் நிற்பாட்டி வைச்சிருந்தனான். பேந்து ஏதும் பிரச்சனை எண்டால் 'வேனை' இழக்க வேண்டி வரும் எண்டு நினைச்சாப் போல 'ரில்க்' எடுத்து கொண்டு வந்திட்டன்."

"நீர் விசயகாரன் தான்." கவாமி மெல்லச் சிரித்தார்.

"கூப்பன் கடை மனேச்சர் எண்டால் ஆள் களியனாகத் தானே இருப்பார்." 'யாரோ' சொன்னார்கள்.

"எங்கை, அரிசி, பருப்பு?" கவாமி அவசரத்துடன் கேட்டார்.

அந்தோனிப்பிள்ளை பெருமித்துடன் புன்னைக்கத்தார். "எல்லாம் 'வெனுக்குள்' இருக்குது. ஆரையும் கூப்பிட்டு இறக்கினால் நல் லது. 'பாதர்', பெடியள் ஏத்துறதுக்கு நல் லா கஷ்டப்பட்டுட்டாங்கள்."

"ஓ! மூட்டை தூக்கி இவங்களுக்கு பழக்கமிருக்குதோ? நான்

இறக்கிறதுக்கு வழி பார்க்கிறன்" என்று கவாமி விழிகளைச் சுழற்றி, டேவிட் வந்தான். "சரியான நேரத்துக்கு வந்திப்பார்..... இதுகளை இறக்கிறதுக்கு வழியைப் பாரும் பார்ப்பாம்."

"::பாதர், நாங்கள் இறக்கிறம்" என்றபடி வேடுக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவன் கூற, அவனுடன் நின்ற சிலரும் அவனுக்கு ஒத்தாசை புரிய, மூட்டைகள் எல்லாம் இறக்கப்பட்டன.

"அரிசி, பருப்பு, சீனி, மா எண்டு எல்லா அத்தியாவசிய சாமான்களும் இருக்குது. இனி என்ன? ரண்டு, மூண்டு நாளைக்கு சமாளிக்கலாம். மெய்யே அந்தனிப்பிள்ளை, கூப்பன் கடையில் ஏதாகிலும் மிச்சமாக அரிசி இருக்குதோ?"

"ஓம் இருக்குது. கோயில்காரர் கேட்டால் குடுக்கிறதுக்கு எண்டு மூண்டு மூட்டை அளவில் 'ரிஸேர்வ்' பண்ணி வைச்சிருக்கிறன்."

"அப்ப சரி....."

டேவிட்டை கூட்டிக் கொண்டு மண்டபப் பக்கமாக கவாமி போனார். "டேவிட், தேவையான அளவு அரிசி, பருப்பு, மா, சீனி இருக்குது. இப்பவே சமையலை அரும்பிச்சால் நல்லது. அப்பத்தான் பதினொரு மணிக்கு சாப்பாடு குடுக்கத் தொடங்கலாம். சைவக் கோயில் ஆக்களுக்கும், பள்ளிக் கூடத்தில் இருக்கிற ஆக்களுக்கும் அனுப்ப வேணும்."

"அனுப்புவாம்" என்று டேவிட் சொல்ல, திரேசம்மா என்ற பெண் கவாமியின் முன்னால் வந்து நின்றான். அவள் முகத்தில் கோபம் அப்பி இருந்தது.

"::பாதர், ஏன் கோயில்ல இருக்கிற அகதியளுக்கு இஞ்சை இருந்து சாப்பாடு கொண்டு போய் குடுக்கப் போறியள்? எங்களுக்கு ஒண்டு எண்டால் அதுகள் இப்படி உதவி செய்யுங்களோ? இல்லாட்டால் எங்களை உபசரிக்குங்களோ?" திரேசம்மா ஆவேசமாய் கேட்டாள்.

கவாமியின் முகத்தில் எதுவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. சாந்தத்துடன் திரேசம்மாவை நோக்கினார். "திரேஸ், அதுகளும் பாவம். அதுகளுக்கு வயிறு எண்டு ஒண்டு இருக்குது. உன்னைப் போல பிறரையும் நேசி எண்டு தானே ஜீஸ் சொல்லி இருக்கிறார்?"

"அதுகள் அப்படி நினைக்கிறதுகளோ? வடிகட்டின கயநல்வாதிகள்."

"எல்லாரும் ஒரு மாதிரி இல்லை."

"பொதுவாக எல்லாரும் ஒரு மாதிரித் தான். சைவக் கோயிலுக்கு நாங்கள் போனால் அதுகள் எங்களை பார்க்கிற பார்வை..... கீஞ்சாதியார் எண்டு எங்களை ஏசுற்றும்....."

"திரேஸ் அக்கா கேட்கிறதில் என்ன பிழை? நாங்கள் ஏன் சமைச்ச அதுகளுக்கு குடுப்பான்? எங்களுக்கே சாப்பாடு மட்டுமட்டாக இருக்கக்கின்னை நாங்கள் அதுகளுக்கு ஏன் குடுப்பான்?" என்று கேட்டபடி ரீட்டா என்பவள் வந்தாள்.

கவாமி புன்னைக்கத்தார். "தங்கச்சி, உமக்கு இப்ப எத்தனை

வயசு?"

"பதினெட்டாண்டு."

"இளம் ரத்தம் குடு ஆகக்கிள்ளை இப்படி கதைக்கிறீர். அதுகளும் மனுசப் பிறவி எண்டதை மறவாதையும்."

"அதுக்காக நாங்கள் பட்டினி கிடக்க, அவையள் வயிறு நிறைய சாப்பிடுறோதோ?"

"உம்மை ஒருவரும் பட்டினி போட மாட்டினம். இஞ்ச இருக்கிற ஆக்களுக்கு அளவாக சாப்பாடு தான் குடுக்கப் போறும். அங்கை இருக்கிற எல்லாருக்கும் சாப்பாடு போட எங்களிட்டை வசதி இல்லை. இருக்கிற கொஞ்சத்தைத் தான் அதுகளுக்கு பகிர்ந்து குடுக்கப் போறும்."

"அனால் 'ஃபாதர், கேர்.பியு' நீட்டுக்குத் தொடர்ந்தால் சாப்பாட்டுக்கு எங்கை போறது?"

"அதுக்கு நான் வழி பார்ப்பன்."

சுவாமி வெகு அமைதியாக, தெளிவாகப் பேச, ரீட்டா மெளனியானாள். திரேசம்மா தலை குனிந்தபடி அங்கிருந்து அகன்றாள்.

"டேவிட், நீர் நடக்க வேண்டியதை கவனியும்....." என்றபடி சுவாமி, தனது இல்லத்தை நோக்கி நடந்தார்.

இவ்வளவையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அன்னம்மாவின் கண்கள் பனித்து விட்டன. சுவாமி மீது அநீத அன்பு அவருள் கரந்தது. சுவாமியுடன் 'என்னவெல்லாமோ' பேச வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவள் மனதில் குடியேறியது. அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.

சுவாமி தோட்டத்தில் இருந்த சிமெந்து வாங்கில் அமர்ந்து, பைபிளை எடுத்து படிக்கத் தொடங்கினார்.

அன்னம்மா அவரைக் குழப்பாமல் நின்றாள். சில நிமிடங்கள் நகர்ந்தன. சுவாமி பைபிளை மூடினார்.

"ஃபாதர்....." அன்னம்மா கைக்களைப் பிசைந்தாள்.

"என்ன ஆச்சி?"

"கோயில்ல இருக்கிற ஆக்களுக்கு சாப்பாடு அனுப்பப் போறியனோ?"

"ஒமோம்."

"உங்களுக்கு பெருந்தன்மையான குணம். நீங்கள் ஒரு பொது நலவாதி....."

"நீங்க என்னைத் தேவையில்லாமல் புனருறீங்க."

"இல்லை 'பாதா', இந்த மாதிரி குணம் எல்லாருக்கும் வராது. எங்கடை ஆக்கள் மற்ற சமய ஆக்களை இந்த மாதிரி மதிக்காதுகள். அதுகள் சுயநலவாதிகள்."

"நான் அதை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டன். சுயநலவாதிகள் எல்லா சமயத்துக்குள்ளையும் இருக்கினம்."

"அனால், எங்கடை சமயத்துக்குள்ளை எக்கச்சக்கமான

கயநலவாதிகள் இருக்கினம். கோயிலுக்கு பொறுப்பாக இருக்கிற ஆக்கள் கோயிலின்ர வருவாயை பெருக்குவினமே தவிர, தொந்தரவான நேரத்தில் ஆக்களுக்கு உதவி செய்யமாட்டனம். ஆக்களிட்டை காசை வறுகி கோயில் வருவாயை பெருக்கிப் போட்டு உதவி செய்த ஆக்களை மறந்து விடுவினம். கோயில்ல சேருகிற காக ஆக்கள் குடுத்த காக தானே? அப்படி எண்டால் ஆக்களுக்கு உதவி செய்தால் என்ன?"

அன்னம்மா சற்று உணர்ச்சி வந்தவளாய் பேச, கவாமி ஆமோதிப்பது போல தலையை ஆட்டினார். "நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையை மாத்த வேணும்."

"எங்கடை ஆக்களை மாத்த ஏலுமோ? என்ற மனுசன் பட்டபாடு எனக்குத் தானே தெரியும்? எங்கடை ஆக்கள் நாய் வால் மாதிரி....."

கவாமி வாய்விட்டுச் சிரித்தார். ஆனால், ஒன்றும் கறவில்லை.

"பாதர்....." சில வினாடி மௌனத்தின் பின் அன்னம்மா தயக்கத்துடன் அழைத்தாள்.

"என்ன ஆச்சி?"

"கோயிலுக்கு ஆக்கள் சாப்பாடு கொண்டு போகக்கிள்ளை நானும் அவையனோடு அங்கை போகட்டோ?"

"என்னெண்டு நீங்கள் அங்கை போகப் போறியள்? பெடியள் தான் சைக்கிளிலை போவாங்கள். அதோட மத்தியான நேரத்தில் தான் அவங்கள் போகப் போறாங்கள். அந்த நேரத்தில் நீங்கள் போறது ஆபத்து."

"நான் சைக்கிள் 'பாரில்' இருப்பன். பழக்கம் இருக்குது. எனக்காக ஒரு பொடியனை அனுப்பினால்.....மேனையும், மேனையும் பார்த்திட்டு திரும்பி இஞ்சை வந்திடுவன். இந்த ஒரு காரியத்தை நீங்கள் செய்தால் மெத்தப் பெரிய உபகாரமாக இருக்கும்."

அன்னம்மாவை கவாமி ஆச்சியத்துடன் நோக்கினார். "ஆச்சி, நீங்க ஏன் இஞ்ச திரும்பி வரப் போறியள்?"

"கவாமி....." என்று கவாமியை நன்றிப்பெருக்குடன் நோக்கிய அன்னம்மா, "நீங்க காட்டுற அன்பை, ஆதரவை, கருணையை என்னால் உதாசீனம் செய்ய ஏலாது. மற்ற ஆக்களில் நீங்க காட்டுற பாசத்தை நினைக்கக்கிள்ளை....." என்றவளின் நாத்தழுதழுத்தது. கண்கள் பனித்தன.

"ஆச்சி அழாதேங்கோ.....நான் உங்களை அங்கை அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்யறன். உங்களுக்கு விருப்பமெண்டால் பின்னையனோடையே அங்கை இருங்கோ. பேந்து வசதி வாற நேரமாகப் பார்த்து இஞ்ச வாங்கோ."

"இல்லை. நான் உடன் திரும்பி வந்து விடுவன். அதுக்கு ஏற்றமாதிரி ஒழுங்கு செய்யுங்கோ."

"ஏன் பின்னையனோடு இருக்க விருப்பம் இல்லையோ?"

"விருப்பம் தான். ஆனால், இந்த குழந்தையை விட்டுட்டு அங்கை நிக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை."

சவாமி எழுந்தார். அன்னம்மாவிடம் சென்றார்.

"ஆச்சி, உங்களுக்கு வாசிக்கத் தெரியுமோ?"

அன்னம்மா கண்களை சேலைத் தலைப்பால் தொடைத்தாள். "ஓ, நல்லா வாசிப்பன். நான் 'எஸ்.எஸ்.சி.' மட்டும் படிச்சிருக்கிறேன். என்ற கண் கூட நல்லது. கண்ணாடி இல்லாமலையே வாசிப்பன்."

"நல்லது, இப்ப கம்மா தானே இருக்கிறியன்? ஒரு சின்னப்புத்தகம் தாறன். அதை வாசியுங்கோ" என்ற சவாமி, தனது அலுவலக அறைக்குச் சென்று கைக்கடக்கமான பையிள் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்து வந்து அன்னம்மாவிடம் நீட்டினார்.

"இது தான் பையிள். எங்கட சமயத்தின்ற அடிப்படை கோப்பாடு, கொள்கை எல்லாம் இதிலை தான் இருக்குது. வாசியுங்கோ. லேசான தமிழில் தான் எழுதி இருக்குது."

பயபக்தியிடன் புத்தகத்தை கை நீட்டி வேண்டிய அன்னம்மா அதைக் கொண்டு போய் விறாந்தையில் இருந்தவாறு வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

"சாமீ....."

சவாமி குரல் வந்த திக்கை நோக்க முனுசாமி நின்றான்.

"சாமீ, பசி....."

சவாமி சற்று பலத்துச் சிரித்தார். "உனக்கு எந்த நேரமும் பசிதான். கொஞ்சம் பொறு. பதினொரு மணிக்கு சாப்பாடு கிடைக்கும்."

"சாப்பாடு எனக்கில்லை. ஏங் சம்சாரத்திற்கு. வாயும், வயிறுமாக இருக்குது. காலங்காத்தாலை இருந்து ஒண்ணுமே சாப்பிட இல்லீங்க சாமி. தலையை சுத்தது என்னு படுத்திட்டாள்."

"அப்படியா, ஒரு 'பிஸ்கெட் பக்கெட்' தாறன். கொண்டு போய் குடு. குசினிக்குப் போய் நான் சொன்னன் என்னு சொல்லி ஒரு கோப்பி ஊத்திலிச்சுக் கொண்டு போய் குடு. எல்லாம் சரியாகிவிடும்."

"சாமி, கொழுந்தைகளுக்கு என்னாங்க இருக்குது. அதுகளும் கத்துதுகள்."

"அதுகளுக்கும் 'பிஸ்கட்'டை குடு."

"ஒரு 'பக்கெட்' போதுங்களா? முத்தவனே ஒரு 'பக்கெட்'டை முனுங்கி விடுவான்."

சவாமி சிரித்தார். "இதை வச்சு இப்ப சமாளி. பேந்து பார்ப்பம்."

"சரி சாமியிருந்து முனுசாமி 'எதையோ' முனுமுனுத்தபடி சென்றான்.

சவாமி தனது அறைக்குப் போனார். நேரத்தைப் பார்த்தார். எட்டுமணி. ஒன்பது மணிக்கு வழமையாக ஆராதனையை நடத்துவார். அதுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்து விட்டு தேவாலயத்திற்குச் சென்றார்.

அகதிகளில் பெரும்பாளாலோர் அங்கு குழுமி நின்றனர்.

தேவாலயத்தினுள் இடம் போதாமல் சிலர் வெளியே நின்றனர்.

ஆராதனை ஆரம்பமாகியது.

முதலில் கவாமி பிரசங்கத்தைத் தொடங்கினார். பின் கீர்த்தனை தொடர்ந்தது.

"அன்பில் நிலைப்பேன்

இன்பம் கொள்வேன்

என்றும் யேக்ஷவு

வாழ்த்தி நிற்பேன்....." என்று எல்லோரும் உரக்கவே பாடினார்கள்

யாவும் முடிவடைந்தது. எல்லோரும் கலைந்து சென்றனர். கவாமி தேவாலயத்தை விட்டு வெளியேற முற்பட்ட போது கடைசி வாங்கில் அன்னம்மா அமர்ந்திருப்பதை அவதானித்தார்.

"ஆச்சி, பிரசங்கம் எல்லாம் விளங்கிச்கதோ?"

"சிலதுகள் விளங்கிச்கது" என்று அன்னம்மா பயபக்தியுடன் கவாமியை நோக்கினாள்.

"அடிக்கடி கேட்டால் நல்லா விளங்கும். பின்னேரம் அஞ்ச மனிக்கு ஆராதனை நடக்கும். வந்தீங்கள் எண்டால் பிரசங்கத்தைக் கேட்கலாம்."

"அதுக்கு என்ன வாறன்."

கவாமி தேவாலயத்தை விட்டு வெளியேறினார்

அவரையே கண் இமைக்காமல் பார்த்தபடி அன்னம்மா நின்றாள்.

(10)

'வெற விக்கொப்பர்' ஒன்று இரைச்சலை வாரி இறைத்தபடி வானத்தில் வட்டபிட்டது.

முதலில் ககந்தி தான் 'ஹூலிக்கொப்டரைக்' கண்டவள். தமையனிடம் சொல்ல, நாதன் ஆச்சிரியத்துடன் வாயைப் பின்தான்.

"அரிசியை எடுக்க வீட்டை போக ஏலாது போல..." கோபி சொன்னான்.

"அப்படி போலத்தான் தெரியுது." நாதன் கூறினான்.

"காலமை வெள்ளன வந்திட்டாங்கள். நேத்தைக்கு பதினொரு மனிக்குத் தான் வந்தவங்கள். இன்டைக்கு ஒன்பது மனிக்கே வந்திட்டாங்கள்."

"ஏழு மனிக்கே அரிசியை எடுக்கப் போயிருந்தால் மூண்டு மூட்டையளையும் கொண்டு வந்து இறக்கி இருக்கலாம். பார்த்துப் போனால் நல்லது எண்டு நினைச்சதால் ஒரேயடியாக போக முடியாத அளவுக்கு நிலைமை வந்திட்டுதேபோல" நாதன்

வருந்தினான்.

"நாதன், ஒண்டு சொல்லட்டோ?"

"என்ன?"

"நாங்க ரண்டு பேரும் மெல்லப் போவம். நீ ஒரு மூட்டையைக் கொண்டு வா. நான் ரண்டைக் கொண்டு வாறன்."

"அது நல்ல 'ஜியா' தான். உன்னை இந்த நேரத்தில் வெளியில் போக சரஸ் விடுமோ?"

"விடாது தான். ஒருத்தருக்கும் சொல்லாமல் போவம்."

சுகந்தி குறுக்கிட்டாள். "உன்மையாகவே நீ போகப் போறியோ?"

"ஓமோம்."

"பயம் இல்லையோ?"

"பயம் தான். பயத்தைப் பார்த்தால் சனம் எல்லாம் பட்டினி கிடக்குங்கள். கொஞ்ச பொதுநலத்துக்காக உயிரை கனக்க மதிக்கக் கூடாது."

நாதன் இப்படிக் கூறியதும் சுகந்தியின் முகத்தில் கலவரம் கிளை பரப்பியது.

கோபியை நோக்கி நாதன் கண்சிமிட்டினான். அடுத்து கோயில் கிணற்றின் அருகில் இருந்த 'சைக்கிளில்' இருவரும் ஏறினார்கள். "பெடலை அமர்த்து" என்று நாதன் சொல்ல, கோபி 'பெடலை' அழுத்தினான். இருவரது சைக்கிள்களும் முன்னேறின.

"பெடியள், பெடியள் எங்கை போறியள்?" என்று 'யாரோ' கேட்டபடி இவர்கள் பின்னால் விரைந்து வர, அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் இருவரும் சென்று விட்டனர்.

"எங்கை போறாங்களாம்" என்று அந்த 'யாரோ' கேட்க, "ஏதோ அரிசி எடுக்கப் போகினமாம்" என்றாள் சுகந்தி.

"எங்கையிருந்தாம?"

"எங்கடை வீட்டில் இருந்து."

"வீட்டில் அரிசி இருக்குதோ?"

"ஓமோம்."

"எவ்வளவு கொண்டு வரப் போகினமாம்."

"மூண்டு மூட்டை."

"ஓ....."

கோயிலில் இருந்து புறப்பட்டு பிரதான வீதியில் இருந்து குச்சொழுங்கை ஒன்று பிரிந்து நாதனின் வீட்டுப் பக்கமாகச் சென்றது. அதில் கோபி, நாதனின் சைக்கிள்கள் ஓடின.

"இந்த ஒழுங்கையால் போறது உசிதமில்லை. வல்லியப்பர்ட்ட தென்னாந் தோப்பால் போவம்....." கோபி சொன்னான்.

"போய்.....?"

"அப்படியே போய் வேலியைக் கடந்தால் சிவவிங்கத்தின்ற காணி வரும். அதையும் கடந்தால் சிலவன்கோயில் ஒழுங்கை வரும். அதால் போனால் உன்ற வீட்டுக்கு லேசில் போயிடலாம்."

"எனக்கு தெரியாத வழி எல்லாம் உனக்குத் தெரியுது..... அப்படியே போவம். வல்லியப்பர் கேள்விப்பட்டால் ஏச மாட்டாரோ?"

"இந்த இசகு, பிசுகான நேரத்தில் தன்ற காணிக்குள்ளால் போறதைப் பற்றி அவர் ஒண்டும் சொல்ல மாட்டார். அதோடு அவரும் கோயிலிலை தானே இருக்கிறார்?"

"என்டாலும் மனுசன் ஒரு சாதி மனுசன். கோயிலிலை இருக்கிற ஆக்கனுக்கு அரிசி கொண்டு வரத்தான் போனாங்கள் எண்டு நினைக்காமல் வாய்க்கு வந்தபடி ஏகவார்."

"அவர் கிடக்கிறார். ஏதும் சொன்னால் தூஷணத்தால் ஏசினால் போயிடுவார்."

இருவரது 'சைக்கிள்களும்' வல்லியப்பரின் தென்னந் தோட்டத்திற்குத் திரும்பின.

"கோபி, இந்த தோட்டத்தில் எத்தனை தென்னை மரம் இருக்கும்?"

"வல்லியப்பர் மொத்தமாக ரண்டாயிரம் மரம் நட்டவராம். இப்ப ஆயிரத்தி இருநூறு தான் இருக்குது. மனுசன் நல்லா தண்ணி ஊத்தி, பச்சளை எல்லாம் போட்டவர். மரங்கள் எல்லாம் நல்ல பருமனுக்கு வரக்கிள்ளை குழப்பம் துடங்கிட்டுது. அதோடு அவர் தோட்டதை கைவிட்டுட்டார். என்பத்தி ஏழில் இருந்து தொன்னாறு வரை அவர் இந்தியாவில் இருக்க இஞ்ச ஒவ்வொருத்தனும் தன்ற இஷ்டப்படி தேங்காயை பிடுங்கிக் கொண்டு போனாங்கள். மரங்களை அடியோட்டையும் வெட்டினாங்கள். எத்தனை 'பங்கருக்கு' வல்லியப்பரின் தென்னை மரங்களை ஆக்கள் பாவிச்சிருக்குங்கள் தெரியுமோ? அவர் வைச்ச அவ்வளவு மரமும் இன்டைக்கு இருந்தால் இந்த சிவபுரத்திற்கே தேங்காய் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யலாம்."

"திரும்பி போகக்கிள்ளை கொஞ்சத் தேங்காயையும் பிடுங்கிக் கொண்டு போவுமோ?"

"அவர் அறிஞ்சால் உன்னை கொன்று போடுவார்."

சிவலிங்கத்தின் காணியூடாக சைக்கிள்கள் சென்றன. பின் ஒழுங்கையூடாகச் சென்றவர்கள் நாதனின் வீட்டை அடைந்தார்கள். 'கேட'டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

"அரிசி மூட்டை எல்லாம் எங்கை இருக்குது?" கோபி கேட்டான்.

"பின்னால் ஒரு 'ஸ்டோர் ரூம்' இருக்குது. அங்கைதான்" என்ற நாதன் முன் கதவைத் திறந்தான்.

இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள். 'ஹோலில்' கணபதிப்பிள்ளையின் படம் 'பிரேம்' போட்ட நிலையில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது.

கோபி அதைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

"உன்ற கொப்பர் நல்ல 'ஸ்மார்ட்'. முகத்தில் ஆளில ஒரு தலைமைத்து வத்திற்கான ஆற்றலும் தெரியுது" என்று கோபி புகழ்ந்தான்.

"ஊம், மனிசன் கொஞ்சம் தான் படிச்சவர். ஆனால், எல்லாக் காரியத்தையும் நிதானத்தோடு செய்வார். கெட்டித்தனமும் நிறைய இருக்குது" என்றான் நாதன்.

"முந்தி வெள்ளிக்கிழமையில் கோயிலுக்கு வரக்கின்னள கண்டிருக்கிறன். பூசை தொடங்க முந்தியே ஆக்களை ஒரு ஒழுங்கில் நிக்க வைச்சிடுவார். பொம்பளையள் ஒரு பக்கம்.....ஆம்பிளையள் இன்னொரு பக்கம் .....சாதி விசயத்திலையும் அவர் பரந்த மனப்பான்மையோடு இருந்தார். குறைஞ்சு சாதியளை கோயிலுக்குள்ளை விடக்கூடாது என்டு எத்தனை பேர் கொப்பரோடு சண்டை பிடிச்சிருப்பிளாம்..... மனுசன் அதுகளை விட வேணும் என்டு ஒற்றைக் காலில் நின்டு, தன்ற எண்ணத்தை சாதிச்சுப் போட்டார்."

"அப்பா சைவப் பிள்ளையளுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமையில் சைவ வகுப்பு நடத்த எத்தனை கழ்ப்பப்பட்டிருப்பார்? முதல்ல பிள்ளையளை சேர்த்து வகுப்புக்கு அனுப்ப அவர் பட்டபாடு..... பிள்ளையளை வரச் செய்யறதுக்காக வகுப்பு முடிய வடையும், மோதகமும் குடுக்கிறதுக்கு ஏற்பாடு செய்தார். வடையையும், மோதகத்தையும் முதாகு முறிய அம்மாவும், தங்கச்சியும் தான் செய்து குடுத்தவையள். இப்ப அப்பா செத்தாப் போலையும் சைவ வகுப்பு நடக்குது. அம்மா இப்பவும் வடையும், மோதகமும் செய்து குடுக்கிறார்."

"இதுக்கான செலவு?"

"எங்கடை தான்."

"சாமான் விக்கிற விலையில....."

"ஆனை, குதிரை விலை விற்தாலும் அப்பா செய்த கடமையை அம்மா தொடர்றா. அம்மா இல்லாத காலத்தில் நான் தான் தொடர வேணும்."

"உன்ற காலத்தில் நீ இஞ்ச இருப்பியோ?"

"அது ஒரு கேள்விக்குறி."

"என்ற அக்கான்ற முத்த மேள் ரண்டு, மூண்டு வருசம் உந்த சைவ வகுப்புக்கு போனது. அது அங்கை கிடைக்கிற வடை, மோதகம் பற்றி என்னட்டை சொல்லி புஞ்சி இருக்குது. அப்ப எல்லாம் உன்னை நினைச்ச நான் மனதுக்குள் எல்லாம் பெருமிதப்படுறனான்."

"கோபி, அப்பா ஒரு இந்துப் பள்ளிக்கூடத்தையும் கட்ட வேணும் என்டு கற்பனைக் கோட்டை கட்டி இருந்தார். அதுக்கு காக் சேர்க்கிறதுக்காக வெளிநாட்டில் இருக்கிற எங்கடை ஆக்களுக்கு எல்லாம் 'லெட்டர்' போட்டார். ஒண்டு, ரண்டு பேர் தங்களால் உதவி செய்ய ஏலும் என்டு மறுமொழி எழுதி இருந்திச்சினம். ஆனால், அதற்கிடையில் அப்பா செத்திட்டார்."

"உன்ற அப்பான்ற சாவு இந்த கிராமத்துக்கு ஒரு இழப்பு என்டு தான் நான் சொல்லுவன்."

"உன்னமைதான்டா அப்பா இன்னொரு பத்து வருசம் இருந்திருந்தால், இன்னும் கனக்க நல்ல காரியங்களை ஒப்பேதி இருப்பார்."

"உன்ற அப்பா மாதிரி இந்த ஊரில் நல்ல காரியங்களை நடத்துறவுக்கு ஒருத்தரும் இல்லை. எல்லாரும் சுயநலவாதியன். பெத்த தாய், தேய்வனை மறந்திட்டு வெளிநாட்டுக்கு போய் 'செட்டில்' ஆகுதுகள். ஒருத்தருக்கும் ஊரைப் பற்றி கவலை இல்லை. ஊரில் நல்ல காரியங்களை ஒப்பேதி வைக்க இனித்தான் ஒருத்தன் பிறக்க வேணும் போல."

'அந்த இடத்தை நான் நிரப்புவன்' என்று நாதன் சொல்ல முற்பட்டான். ஆனால், அதை மனதுக்குள் அடக்கிவிட்டான்.

"சரி, சரி வா நேரமாச்கது" என்றபடி நாதன் நடந்தான்.

வீட்டின் பின்புறத்தில் இருந்த 'ஸ்டோர் ரூமை' நாதன் திறந்தான். அதற்குள் அரிசி மூடைகளும், மண்வெட்டி, கோடாரி, வாள், பிக்கான் போன்றவைகளும், தட்டு முட்டு சாமான்களும் கிடந்தன.

"மச் சான், உனக்கு அரிசி மூட்டையைத் தூக்கி பழக்கமிருக்காது. நான் ஓவ்வொரு மூட்டையாக கொண்டு போய் விறாந்தையில் வைக்கிறேன். அதுக்குப் பிறகு ரண்டு பேரும் சேர்ந்து சைக்கிளில் ஏத்துவம்" என்றான் கோபி.

"சா, வேண்டாம். ரண்டு பேரும் மூட்டைகளை தூக்கிக் கொண்டு போவம்."

"வேண்டாம், வேண்டாம். நீ இரு. நீ டாக்குத்தர். அரிசி மூட்டை எல்லாம் தூக்க கூடாது" என்ற கோபி ஒரு மூட்டையை தனது முதுகில் சாய்த்து, அப்படியே 'கிடு,கிடு' என்று நடந்து போய், விறாந்தையில் போட்டான்.

"நீ கெட்டிக்காரன் தான்" என்று நாதன் சொல்ல, "நான் கமக்காரன். மூட்டை தூக்கிறது எனக்கு சர்வசாதாரண வேலை" என்றபடி நாதனை நெருங்கினான் கோபி.

"என்னால் ஒரு மூட்டையை தனியாக தூக்க ஏலாது. அதுக்கேத்த பலம் என்னட்டை இல்லை."

"உடல் பலம் இல்லாட்டாலும் மனப் பலம் இருக்குது தானே?"

"அது இருக்கிறதால் தானே கோயில்ல இருந்து இஞ்ச வந்தனான்."

"மனப் பலத்தோட பொதுநலமும் கலந்திருக்கிறபடியால் தான் நீ இஞ்ச வந்திருக்கிறாய்."

"அப்படியும் சொல்லலாம்."

நாதனின் தோளில் கோபி கை போட்டான். "நேத்தைக்கு முழுதும் நீ படுக்க இல்லையாக்கும்."

"ஓமோம், நித்திரை இல்லை."

கோபி கையை எடுத்தான். நாதன் முன்னால் வந்து நின்றான். அவன் விழிகளை உற்று நோக்கினான். "இரவு முழுவதும்

மங்கையோடை என்ன கதைச்சனி?"

நாதன் சிரித்தான். பதில் சொல்லவில்லை.

"சொல்லன்றா."

"கம்மா கதைச்சன். ஒருத்தரைப் பற்றி ஒருத்தர் விசாரிச்சம்."

"அவ்வளவு தானா?"

"அவ்வளவே தான்."

"நீ பொய் சொல்றாய். ஒருத்தரைப் பற்றி ஒருத்தர் அறிஞ்சு போட்டு என்ன முடிவு எடுத்தியள்?"

"எதைப் பற்றி?"

"உங்கட எதிர்காலத்தைப் பற்றி....."

நாதன் உடனடியாக பதில் சொல்லவில்லை. தன் முன்னால் நின்ற கோபியின் இரு கைகளையும் பற்றினான்.

"உன்னோட ஒரு விசயத்தை ஓளிவு மறைவில்லாமல் கதைக்க வேணும். மங்கையை எனக்கு கனகாலமாகத் தெரியும். எனக்குள்ள நான் ஒரு சின்ன ஆசையை வளர்த்து வைச்சிருந்தனான். ஆனால், அதைப்பற்றி உனக்குக் கூட சொல்ல இல்லை. மங்கையை ரண்டு, மூன்று முறை சந்திச்சு கதைக்கக்கின்னள் கூட என்ற மனதில் இருக்கிறதைச் சொல்ல நினைச்சனான். ஆனால், சொல்ல இல்லை."

"ஏன்றா?"

"அதுக்கு வேறை எங்கையும் காதல் இருக்கிறதோ எண்டதை அறியாமல் நான் முந்த விரும்ப இல்லை. நேத்தைக்கு கோயிலில் கதைக்கக்கின்னள் அதுக்கு ஒரு காதலும் இல்லை எண்டு அறிஞ்சன். எத்தனையோ பெடியள் அதுக்கு பின்னாலை போயிருக்கிறாங்கள்....."

"ஓ, அது எனக்குத் தெரியும். ஒருத்தன்ற கரைச்சல் பொறுக்க முடியாமல் நான் தான் விலக்கு பிடிக்க போக வேண்டியிருந்தது. இன்னொருத்தன் எத்தனை காதல் கடதாசி எழுதியிருப்பான்? எனக்கும், சரஸ்வக்கும் பொழுது போகாட்டால் அந்தக் காதல் கடதாசிகளைத் தான் வாசிப்பம்" என்று கோபி சிரித்தான்.

நாதனும் சிரித்தான். "சரி விசயத்துக்கு வாறன். அதுக்கு ஒரு காதலும் இல்லை எண்டதை அறிஞ்சாப் பிறகு என்ற காதலை வெளியிட்டன். அது ஏற்றுக் கொண்டுது. உண்மையைச் சொன்னால் அதுக்கும் என்னில் ஒரு விருப்பம் இருந்திருக்குது. பொம்பளை தானே? எல்லாத்தையும் மனதுக்குள்ளை போட்டு முடி வைச்சிருக்குது."

கோபி அவனிடம் இருந்து விலகினான். சற்றுப் பின்னேறியவன் கவருடன் சாய்ந்தபடி பேசினான். " மச்சான், நானும், நீயும் ஒரே வகுப்பில் படிச்சம். நான் 'ஓ.எல்.'லோட படிப்பை நிப்பாட்டி விட்டன். நீ படிச்சு 'மெடிக்கல் கொலிஜ்'ல சேர்ந்திருக்கிறாய். நான் கமம் செய்யறன். நீ இன்னும் சில மாசத்தில் 'டொக்டராகப்' போறாய். ரண்டு பேரும் வாழ்க்கையில் வெவ்வேறு மட்டங்களில் இருந்தாலும் ஒரே குடும்பத்தில் பொம்பளையள் எடுத்திருக்கிறம்" என்று கோபி

சொல்லும் போது, அவன் குரவில் ஆணந்தம் வியாபித்தது.

“கோபி, நீ வாழ்க்கையின்ற எந்த மட்டத்தில் இருந்தாலும் நீ என்று ‘கிளாஸ்மேட்’ அறியாத வயதில் உன்னில் வைச்சிருந்த அன்பைத் தான் இப்பவும் வைச்சிருக்கிறன். கொஞ்சக் காலம் உன்னோடு பழகாட்டாலும் உன்னில் இருக்கிற அன்பு இன்னும் குறைய இல்லை” என்று நாதன் சொல்ல கோபியின் கண்கள் பனித்தன.

“அழுகிறியா?” நாதன் கேட்டான்.

“இல்லையடா. இது ஆணந்தக் கண்ணீர்” என்று கோபி தழுதமுத்த குரவில் சொன்னான்.

நன்பனை சில வினாடிகள் வரை நாதன் நோக்கினான். பின், “கோபி, இன்னும் ரண்டு மூட்டை அமிரி இருக்குது. கொண்டு போய் போடுவும்” என்று ஞாபகப்படுத்தும் போது, அப்பிரதேசம் குண்டு வெடிப்பினால் கிடுகிடுத்தது.

“அய்யோ” என அலறியபடி கோபி கீழே விழுந்தான். நாதனின் நெஞ்சு வலித்தது.

(11)

அன்னம்மாவின் உள்ளத்தை நடுக்கம் வெகுவாகப் பற்றி இருந்தது. தேவாலய மண்டபத்தில் நின்றபடி வானத்தையே பார்த்தபடி நின்றாள். வானத்தில் இரு ‘பொம்பர்கள்’ வட்டமிட்டபடி குண்டுகளை போடுவதை ‘மிரள், மிரளப்’ பார்த்தாள். அவளின் அடிவயிறு எரிந்தது. ‘கடவுளே, நீ தான் எங்களை காப்பாத்த வேணும்’ என்று அவள் மனதினுள் பிரார்த்தனை செய்தாள்.

நேரம் கடக்க, அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. சுவாமியிடம் சென்றாள்.

“சுவாமி, எங்கடை வீட்டுப்பக்கம் தான் குண்டு போடுறாங்கள் போல.....”

சுவாமி வானத்தை ஒரு முறை நோட்டமிட்டார். “அந்தப் பக்கம் இல்லை போலத் தெரியுது.”

“என்ற பிள்ளையள் எங்கை இருக்குதுகளோ தெரிய இல்லை.....” என்ற அன்னம்மா கண்கலங்கினாள்.

“ஆச்சி, பயப்படாதேங்கோ. அதுகள் கோயில்லை தான் இருக்குங்கள். இப்ப கொஞ்ச நேரத்தில் எங்கடை அடுக்கள் அங்கை போவினம் தானே? அவையள் விசாரிச்சப் போட்டு வருவினம்.”

“அப்ப என்னை அங்கை அனுப்பமாட்டியளோ?” என அன்னம்மா மெலிந்த குரவில் கேட்டாள்.

“இப்ப நிலைமை சரியில்லை. ‘பொம்பர்’ எல்லாம் சுத்தி, சுத்தி திரியுது. இப்ப உங்களை அனுப்புறது உசிதமில்லை.”

அன்னம்மாவின் முகம் பொலிவை இழந்துவிட்டது. ஒன்றும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து அகன்றாள்.

பதினெணரூ மணியாகியது.

சுவாமியிடம் டேவிட் வந்தான். அவன் நெற்றியில் நிறைய வியர்வைத் துளிகள்.

"கவாமி, சாப்பாடு எல்லாம் 'ரெட்'. கோயிலுக்கும், மகாவித்தியாலயத்திற்கும் கொண்டு போறது தானே?"

"ஓமோம், 'பொம்பா' எல்லாம் போயிட்டுக்கள் போல."

"இனி இப்போதைக்கு வரமாட்டுக்கள். கொண்டு போகலாம்."

"சரி டேவிட், அதுக்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளை செய்யும்."

அந்தோனிப்பிள்ளை வந்தார்.

"கவாமி, எப்படி சாப்பாடு கொண்டு போகப் போறியள்?" என அந்தோனிப்பிள்ளை விணயத்துடன் விசாரித்தார்.

"'சைக்கிளில்' பெடியள் கொண்டு போவாங்கள்."

"அது கஸ்டம். என்ற 'வேணிலை' கொண்டு போவம்."

"பயமில்லையோ?"

"என்ன பயம்? 'டக்கெண்டு போயிற்று வாறது தானே? அந்தோனியாரினர் அருள் இந்த அந்தனிப்பிள்ளைக்கு இன்னும் இருக்குது" என்று அந்தோனிப்பிள்ளை சிரித்தார்.

"சரி உம்மட இஸ்ரம்." கவாமியும் சிரித்தார்.

சொற்ப வேளைக்குள் பெரிய அண்டாக்களில் நிரம்பி இருந்த சோறு, பருப்புக்கறி, கத்தரிக்காய் குழம்பு ஏற்றப்பட்டன.

"கவாமி, முதல்ல எங்கை போறது? மகா வித்தியாலயத்திற்கோ இல்லாட்டி கோயிலுக்கோ?" டேவிட் கேட்டான்.

"முதல்ல வாறது மகா வித்தியாலயம் தானே? அங்கை போயிட்டு கோயிலுக்கு போங்கோ."

"ஆர், ஆர் உங்களோடை வருகினம்?"

"அஜித், கிங்ஸ்லி, ஜீவன்."

"மூன்டு பேர் போதுமோ?"

"ஓமோம், அண்டாக்களை இறக்குறதுக்குத் தானே கோயில்லையும், மகா வித்தியாலயத்தில்லையும் ஆக்கள் இருக்கினம்? அவையளைக் கொண்டு இறக்கலாம். சும்மா வழித்துணைக்கு இவங்கள் வரட்டும்."

"அதுவும் சரிதான்."

'வேன்' புறப்பட்டது. அந்தோனிப்பிள்ளை 'வேணச்' செலுத்தினார்.

சில நிமிஷங்களுக்குள்ளேயே 'வேன்' மகாவித்தியாலயத்தை அடைந்தது.

அதிபரும், இன்னும் மூன்று பேரும் வாசலின் அருகில் நின்றபடி அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர். அதிபர் அந்தப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே படித்து அதிலேயே ஆசிரியத் தொழிலைத் தொடங்கி அதிபரானவர். பெயர் சிவதாசன். ஜம்பது வயதைத் தாண்டியவர்.

அந்தோனிப்பிள்ளை இறங்கி சிவதாசனிடம் சென்றார்.

"சேர்," நாங்க 'சேர்ச்சில்' இருந்து வாறும். இஞ்ச எல்லாமாக எத்தனை அகதியள் இப்ப இருக்கினம்" என்று அந்தோனிப்பிள்ளை பவ்வியமாகக் கேட்டார்.

"என்னத்துக்கு கேட்கிறியள்?" சிவதாசன் சந்தேகத்துடன் வினவினார்.

"சேர்ச்சிலையும் இந்த மாதிரி அகதியள் வந்திருக்கினம். அவையனுக்கு நாங்கள் சமைச்சனாங்கள். இஞ்ச இருக்கிற அகதியனுக்கும் சாப்பாடு குடுக்க வேணும் என்ட மாதிரி ஒரு அபிப்பிராயம் அங்கை நிலவிச்சுது. அதால் சாப்பாடு கொண்டுவந்தம்" என்று இரண்டு, மூன்று முறைகள் எச்சிலைக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கியவண்ணம் அந்தோனிப்பிள்ளை கூறினார்.

அந்தோனிப்பிள்ளை இப்படிக் கூறியதும் சிவதாசனின் முகம் மலர்ந்தது. "சா, நல்ல மாதிரி. இஞ்ச ஆக்கள் நேத்தைக்கு துடக்கம் சாப்பாடு இல்லாமல் துடிக்குதுகள். குழந்தைகள் ராராவாக ஒரே அழுகையும், ஓப்பாரியும். ஒன்றிரண்டு பிள்ளையள் மயங்கியும் விழுந்துதுகள். எல்லாம் பசிதான்."

"அப்ப, நீங்கள் ஒரு ஒழுங்கும் செய்யாமலோ இருந்தனீங்கள்?"

"என்னத்தைச் செய்யறது? 'சேர்ச்', கோயில் எண்டால் சமைக்கிறதுக்கு ஏத்த மாதிரி ஒழுங்கு இருக்குது. இஞ்ச என்ன வசதி இருக்குது? சமைக்கிறதுக்கு பானை, அண்டா, அகப்பை எண்டு ஏதும் இருக்குதோ? இல்லாட்டி விற்காவது இருக்குதோ? மேசையும், கதிரையும், வாங்கிலும், கரும்பலகையும் தான் இஞ்ச இருக்குது."

"அது சரி தான். அண்டை, அயலுக்குள்ளை அண்டா, பானை, குடம், விறகு, அகப்பை எண்டு எதுவும் இல்லையோ? ஒருத்தர், ரண்டு பேர் முன்னுக்கு வந்திருந்தால் ஒரு நேர சாப்பாட்டை சமைச்சிருக்கலாம் தானே?"

"ஓமோம், சமைச்சிருக்கலாம் தான். ஆனால் அக்கம், பக்கத்தில உள்ளதுகள் உசம்புதுகள் இல்லை. எல்லாரும் ஒரு சாட்டு சொல்லிக் கொண்டு ஆராவது சாப்பாடு கொண்டு வருவினம் எண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்கினம்."

"என்னால் நீங்க சொல்லுறவதை நம்ப ஏலாமல் இருக்குது."

"மனேச்சர், நான் என்ன பொய்யோ சொல்றன். உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் இஞ்ச நிக்கிற ஆக்களில் ஒண்டு, ரண்டு பேரைத் தவிர எல்லாரும் வடிகட்டின சயநலவாதிகள். நேத்தைக்கு பின்னேரம் துடக்கம் சமைக்கிறதுக்கு ஒழுங்குகள் செய்ய வாங்கோ எண்டு சொல்லியே எனக்கு அலுத்திட்டுது. அண்டா கொண்டு வந்தால் அரிசி கொண்டு வரவேணும் எண்டதால் எல்லாரும் வாயைப் பொத்தி, வயித்தைப் பொத்தி கொண்டு இருக்கினம்."

"அப்ப ஒருத்தரும் ஒண்டும் சாப்பிடாமல் இருக்கினமோ?"

"ஓமோம். அக்கம், பக்கத்தில இருக்கிறதுகள் மட்டும் வீட்டை

போய் சமைச்சு சாப்பிட்டிட்டு இஞ்சு வருகினம். மற்றப்படி எல்லாரும் பட்டினிதான். எவ்கடை பாசையில் சொல்லுறவுதெண்டால் முழுநேர விரதம் தான்" என்ற சிவதாசன் சோகமாக புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தார்.

"பிள்ளை குட்டியள்?"

"கைக் குழந்தையளுக்கு பால் குடுத்தம்."

"என்ன மாதிரி?"

"பள்ளிக்கூட பிள்ளையளுக்கு குடுக்கிறதுக்கெண்டு கொஞ்சம் பால்மா இருந்தது. அதைத்தான் குடுத்தம். அதுவும் முடிஞ்ச போச்சுது."

"வளர்ந்த பிள்ளையள்?"

"அதுகளுக்கும் இஞ்சு 'பிஸ்கட்' இருந்தது. ஒருக்கால் எல்லாருக்கும் குடுக்க முடிஞ்ச போச்சுது. யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரி மாதிரி."

"சரி, இஞ்சு எல்லாமாக எத்தனை பேர் இருக்கினம் எண்டு சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்."

சிவதாசன் முழித்தார். உடனே பக்கத்தில் நின்ற உப அதிபர் தணிகாசலம், "ஜநாறு இருக்கும்" என்றார்.

"உண்மைக் கணக்கோ, இல்லாட்டி....."

"ஜநாறு அளவில் வரும். ஒண்டு ஒண்டாக எண்ண இல்லை. எல்லாம் ஒரு மனக்கணக்கு."

"ஜநாறு?" என நம் பழுதியாதவர் போலக் கேட்ட அந்தோனிப்பிள்ளை மோவாயைத் தடவியபடி யோசனையில் முழுகினார்.

"என்ன யோசிக்கிறியள்?"

"நாறு பேருக்குத் தான் சாப்பாடு இருக்குது. என்ன மாதிரி சமாளிக்கப் போறியள்?"

"இதுவும் யானைப் பசிக்கு சோளப்பொரி போல" என்று சிரித்தார் சிவதாசனின் இடது பக்கத்தில் நின்ற பாலசிங்கம்.

"இதையாவது இவையள் கொண்டு வந்திருக்கினம் எண்டு சந்தோசப்படாமல் சிரிக்கிறியளோ?" என சிவதாசன் முறைத்தார். "சேர், பொம்பளையளுக்கும், வயது போன ஆம்பிளையளுக்கும் சாப்பாடு குடுப்பமோ?" தணிகாசலம் கேட்டார்.

"இஞ்சை நிக்கிற ஆக்களில் முக்கால் வாசிப் போர் பொம்பளையளும், கிழட்டுக் கட்டையளும் தானே?" பாலசிங்கம் சொன்னார்.

"அதுவும் சரிதான்." சிவதாசன் ஆமோதித்தார்.

அப்போது உபதாபால் அதிபர் முருகையா முழியை உருட்டிப், பிரட்டியபடி விரைந்து வந்தார்.

"வேதக்காரர் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கினம் போல. அடி மனதில் என்ன நோக்கம் புதைஞ்சிருக்குதாம்?"

முருகையா இப்படிக் கேட்டதும் அந்தோனிப்பிள்ளையின் முகம்

இறுகி விட்டது. அவரின் விண்புறம் நின்ற அஜித், கிங்ஸ்லி, ஜீவன் ஆகியோரின் முகங்களில் கோபம் முளைத்தது.

"சொல்லுங்கோவன், என்ன முழிக்கிறியள்?"

"மனிதாபிமானத் தோட சாப்பாடு கொண்டு வந்தால் தேவையில்லாத கதை கதைக்கிறியளே" என அடித்தொண்டையில் கத்தினான் அஜித்.

"மனிதாபிமானமோ? இஞ்சு இருக்கிற சைவ ஆக்களுக்குள்ளை சலசலப்பை ஏற்படுத்திட்டு, அதால் ஆதாயம் தேடுற நிலையில் தானே இஞ்சு வந்திருக்கிறியள்? போன முறையும் இந்த மாதிரி வேலை செய்து தான் எங்கடை ஆக்களை சேர்ச்கக்கு கொண்டு போனியள். இப்ப இஞ்சு இருந்து போன ஆக்களில் கொஞ்சப் பேர் கோயில் பக்கமே வாறுதில்லை" என்று முருகையா குரலை உயர்த்தினார்.

"வயிற்றுப் பசியை போக்கிறதுக்கு ஆக்கள் எங்களிட்டை வந்தால் நாங்கள் என்ன செய்யுறது?" புன்னகைத்தபடி அந்தோனிப்பிள்ளை வினவினார்.

முருகையா முறைத்தார். "அப்படி வந்த ஆக்களுக்கு சாப்பாடு குடுத்தால் பரவாயில்லை அதுகள் அங்கை இருந்த நாட்களில் எத்தனை தரம் பூசைக்கு வாங்கோ என்று வதைச்சிருப்பியள்? எத்தனை பேருக்கு பைபிளை இலவசமாக குடுத்திருப்பியள்? அதுகள் உங்கடை இடத்தை விட்டு போகக் கிள் ளை ஞாயிற்றுக்கிழமையில் சேர்ச்கக்கு வரச் சொல்லி விட்டனியள் தானே? இந்த முறை அந்த மாதிரி எதையும் செய்ய நான் விடமாட்டன்."

"பி.எம்', உங்களுக்கு ஈன இரக்கம் இல்லையோ? ஆக்கள் பட்டினியால் அவதிப்படுத்துகள். நீங்கள் குதர்க்க கதை கதைக்கிறியளே!"

"இல்லை, நான் நிதானமான நிலையில் தான் கதைக்கிறன். இனியும் உங்கடை செம்மறிச் சேட்டையளுக்கு இடம் தரமாட்டன்."

இதற்கிடையில் அங்கு ஒரு பெரிய கூட்டம் கூடி நடப்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

(12)

தொடர்ந்து பத்து நிமிடங்களுக்கு குண்டுச் சத்தத்தினால் சிவபுரமே நடங்கியது.

முதல் குண்டு நாதனின் வீடிடின் முன்னால் - ஜம்பது மீட்டர் தூரத்தில் விழுந்த போது அதன் அதிர்வு அலைகளினால் தாக்கப்பட்ட கோபி அலறியபடியே கீழே விழுந்து விட்டான். நாதன் பாய்ந்து, மேசையின் கீழ் பதுங்கினான்.

சில வினாடிகள் நகர்ந்தன. நாதன் தலையை உயர்த்தி வெளியே நோக்கினான். புகை வெளியேறி வானத்தை நோக்கிப் பரம்பியது.

"நாதன், குண்டு போடுறாங்கள். என்ன செய்வம்?" கோபி தவழ்ந்து வந்தபடி கேட்டான்.

"பார்த்துச் செய்வம். வந்த வேலையை நிதானமாக முடிச்சுக் கொண்டு போவம்." நாதன் ஆறுதலாகச் சொன்னான்.

"இஞ்சு நின்டு சாகப் போறியோ?"

"அப்ப ஒண்டு சொல்லட்டோ?"

"என்ன?"

"ரண்டு பேரும் போய் 'பங்கருக்குள்ள' பதுங்குவமோ?"

"அது நல்ல யோசனை" என்ற கோபி எழ, நாதனும் எழுந்தான்.

இருவரும் வெளியே வந்து வானத்தைப் பார்த்தனர். வெகு உயர்த்தில் மூன்று 'பொம்பர்கள்' பற்பது தெரிந்தது.

"மச்சான், அடுத்த 'ரவுண்ட்' வர முந்தி நாங்கள் 'பங்கருக்குள்ள' போய் பதுங்குவம்" என்றபடி கோபி ஒடோடிச் சென்று 'பங்கருக்குள்' இறங்கினான்.

நாதனும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

"இனிப் பயமில்லை." கோபி சொல்லியபடியே கையை நீட்ட அதைப் பிடித்துக் கொண்டு நாதன் உள்ளே இறங்கினான்.

"கோபி, இப்ப ஏத்தனை மணி வரும்?"

"பத்தரை, பதினொண்டு வரும்."

"சனம் சாப்பாட்டுக்காக அவதிப்படப் போகுதுகள். நாங்கள் இப்பவும் இஞ்சு தான்."

"பொறு, 'பொம்பர்கள்' இன்னும் கத்துது. பார்த்துப் போவம்."

"எத்தனை மணி மட்டும் இஞ்சு நிக்கிறது? பின்னேரம் மட்டும் 'பொம்பர்' கத்தினால் நாங்களும் நிக்கிறதோ?"

"நிக்கத் தானே வேணும்? விசரன், பைத்தியக்காரன் மாதிரி சைக்கிலில் அரிசி மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு போய், வீணாகச் சாக வேணுமோ?"

"வீணாக சாக எனக்கு விருப்பம் இல்லை. பார்த்துப் போவம்" என்ற நாதன் பலத்த கொட்டாவி ஒன்றை விட்டான்.

"என்ன நித்திரை வருதோ?"

"ஓமோம். நேத்தைக்கு முழுக்க நித்திரை இல்லை. ஓரே கதை தான்."

"நானும் சரஸை 'லவ்' பண்ணின காலத்தில் ஒருக்கால் கிளிநோச்சி 'ரவுணில்' இருந்த காளியம்மன் கோயில் திருவிழாவுக்கு போனான். அண்டைக்கு ரா ராவாக ரண்டு பேரும் திருவிழா பார்க்கிறதும், கதைக்கிறதுமாக இருந்தம். அது ஒரு காலம்" என்ற கோபி பெருமுச்செறிந்தான்.

"இந்தக் காலத்தில் திருவிழா மருந்துக்கேனும் இல்லை."

"ஆனால், திருவிழா மாதிரி கோயில்ல அகதிக் கூட்டம்."

"ஓ, ஒ.....கோபி, மங்கை நல்ல வடிவு...."

"தாயைப் போல. அந்தக் காலத்தில் தாய்க்காரி உடுத்திக் கொண்டு வெளிக்கிட்டால் சிவபூரமே வாயைப் பிளக்குமாம். அந்த மாதிரி வடிவாம். என்ற சரஸை தேப்பணை மாதிரி வடிவு இல்லை. ஆனால், அறிவு இருக்குது."

"அது தான் உன்னை பிடிச்சுதாக்கும்" என்று நாதன் சிரித்தான்.

கோபி சிரித்தானே தவிர, ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

நிமிடங்கள் தில மறைந்தன.

நாதன் வானத்தை நோக்கினான். மூன்று 'பொம்பர்களும்' கீழே வருவதைக் கண்டான்.

"கோபி, 'பொம்பர்' வருது. காதைப் பொத்திக் கொண்டு கீழே குந்து" என்று நாதன் கூறும் போதே, குண்டுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கீழே விழுந்து பயங்கர ஒசைகளை எழுப்பின.

குண்டுகள் யாவும் நாதன் இருந்த இடத்தில் இருந்து சொற்ப தூரத்தில் விழுந்தன. நாதனும், கோபியும் நிலத்தில் அசையாமல் கிடந்தனர்.

அதன் பின் நீண்ட நேரமாக ஒரு சத்தமும் கேட்கவில்லை.

"மச் சான், 'பொம் பர்' எல் லாம் போயிற் றுது போல.....போவமோ?" கோபி கேட்டான்.

"போவம்" என்ற நாதன் ஏணியில் ஏறி மேலே வந்தான்.

ஒரு முறை கற்றும், மற்றும் பார்த்தான். எங்கும் புகைமண்டலம், வீடுகள், கொட்டில்களில் இருந்து புகை வெளிக்கிளம்பியது. நாலைந்து வீடுகள் சேதமடைந்திருந்தன. ஒரு வீடு தரைமட்டமாகி இருந்தது.

"நாதன், சிவபூரத்திற்கு வந்த சோதனை என்னவோ?" என நகைச்சுவையாகக் கேட்டபடி கோபி பின்னால் வந்தான்.

"நல்ல, நல்ல கல் வீடுகள் எல்லாம் தரைமட்டமாகி விட்டுது....." என நாதன் வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

"ஆரோ போய் சொல்லிக் குடுத்துத்தான் திரும்பத் திரும்ப வந்து குண்டு போடுறோங்கள். இல்லாட்டி ஒருக்காலும் இப்படி குண்டு போடுறைதில்லை. இந்த முறை தான் மோசம்."

"சிவபூரத்திற்கு வந்த சாபம்..... இனி என்ன செய்வம்?"

"வந்த வேலையைச் செய்வம். அடுத்துமறை 'பொம்பர்'கள் வர முந்தி நாங்கள் இஞ்ச இருந்து போயிடனும்."

"எனக்கு இருந்த ஆர்வம் எல்லாம் போயிட்டுது. அம்மாவையும், தங்கச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு இஞ்ச நிப்பமோ எண்டு நினைக்கிறேன். சரியாக எங்கட வீட்டுக்கு நேரே குண்டு போட்டால் மூண்டு பேரும் ஒண்டாக சாகுவம்."

"டேய் நாதன், ஏன்றா இப்படி கதைக்கிறாய்? இந்த சின்ன விசயத்துக்கெல்லாம் கலங்கிறியே. எதிர்காலத்தில் இன்னும்

எவ்வளவோ பெரிய விசயங்களுக்கெல்லாம் நீ முகம் குடுக்க வேண்டிவரும்..... நாதன், எல்லாத்தையும் மறு..... நடக்க வேண்டியதை செய். உன்னை நம்பி கோயில்ல எத்தனையோ பேர் பட்டினியோட கிடக்கினம். வா போவம். கெதிப்பன்னு" என்று உணர்ச்சியுடன் பேசிய கோபி விரைந்து சென்று விறாந்தையை அடைந்தான்.

நாதனும் சென்றான்.

"வா, 'சைக்கிளில்' அரிசி மூட்டையை ஏத்துவும்."

கோபி அரிசி மூடையின் ஒரு புறத்தைப் பிடிக்க, நாதன் மறுபறுத்தைப் பிடித்து 'சைக்கிளில்' ஏற்றினான். அடுத்து இரு மூடைகளும் ஏற்றப்பட்டன.

"வா போவம்."

நாதன் அசையவில்லை. கண்களால் வீட்டை மேய்ந்தான்.

"நாதன் வா.....திரும்பவும் வரப் போறாங்கள்."

"கடைசித் தரமாக வீட்டைப் பார்த்தனான்" என்றபடி நாதன் சைக்கிளில் ஏறினான்.

கோபி தனது சைக்கிளில் ஏற, இரு சைக்கிள்களும் நிமிர்ந்தும், சரிந்தும் முன்னேறின.

பத்து நிமிடங்களுக்குள் கோயிலை அடைந்தனர்.

அகதிகளில் அரைவாசிப் பேர் வெளிமண்டபத்தில் குழுமி நின்றனர். எல்லோருமே அவர்களைக் குழுமி விட்டார்கள்.

"என்ன நடந்தது?"

"எத்தனை வீடுகள் சேதம்?"

"என்ற வீடு தரைமட்டமோ, இல்லாட்டி .....?"

இவ்வாறு பல கேள்விகளை முன்னே குழுமி நின்றவர்கள் கேட்க எல்லோருக்கும் பதில் சொல்லியே அவர்களுக்கு அலுத்து விட்டது.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக ஆட்கள் எல்லோரும் கலைய நாதனும், கோபியும் அரிசி மூடைகளை 'சைக்கிளில்' இருந்து இறக்கி கீழே வைத்தனர்.

"தம்பியார், நாங்கள் அல்லோ மோசம் போயிட்டம்" என்றபடி கந்தரவிங்கம் வந்தார்.

"ஏன், என்ன நடந்தது விட்டேது?" என நாதன் ஆச்சியித்துடன் கேட்டான்.

"பதினொண்டரை மனி போல் 'சேர்ச்'சில இருந்து கூப்பன் கடை மனேச்சரும், இன்னும் மூன்று பெடியஞும் 'வேனிலை' வந்திச்சினம்"

"வந்து....."

"அவங்கள் 'வேனிலை' சோறும், கறியும் கொண்டு வந்தாங்கள். கொஞ்சச் சாப்பாடுதான். அந்தச் சாப்பாட்டை பறிச்சுச் சாப்பிடுதுக்கு எங்கடை ஆட்கள் பட்பாடு....அப்பனே சிவனே....ஏறி மிதிச்ச, பாய்ஞ்ச.... அரைவாசி சோறு கீழ் கொட்ட..... அடக் கருமமே,

அதை என்னென்டு சொல்றது? எங்கடை ஆக்கனுக்கு இன்னும் தான் காட்டுமீராண்டிக் குணம்..... கடைசியாக ஒரு பத்துப் பேர் தான் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டுச்சினம். சாப்பாடு கிடைக்காத சில ஆக்கனுக்கு ஒரு வெறி வந்திட்டுது. அதுகள் அப்படியே அள்ளுப்பட்டு 'சேர்ச்'க்கு போயிட்டுதுகள்."

இதைக் கேட்டு நாதனும், கோபியும் அதிர்ந்தனர். உயிரைச் துச்சமென மதித்து, அசிசி முடைகளைக் கொண்டு வந்தும், தங்கள் நோக்கம் சிறைந்து விட்டதே என்பதை அறிந்த போது, அவர்களுக்கு ஆத்திரமாக, கோபமாக, சினமாக இருந்தது.

"நாய்கள், எனிய சாதிகள், சுயநலவாதியள்" என்று கோபி கத்தினான்.

"எத்தனை ஆக்கள் போனதுகள்?" நாதன் கேட்டான்.

"கணக்குச் சீராகத் தெரியாது. எப்படியும் இருந்தாலு பேராவது போயிருக்கும்கள்."

"நாங்கள் இவ்வளவு முக்கினது வீண்....." கோபி புலம்பினான்.

"போன ஆக்கள் போகட்டும். நாங்கள் நடக்க வேண்டியதை பார்ப்பாம். விதானையார் ஆரையும் கொண்டு அரிசியை மட்பிள்ளியில் போடச் சொல்லுங்கோ. பொம்பனையளைக் கொண்டு சமைப்பியுங்கோ" என்ற நாதன், வியர்வையால் நனைந்திருந்த தனது 'சேர்ட்'டைக் கழற்றினான்.

அவனது பரந்த மார்பினைப் பார்த்து ஒரு மூலையில் நின்ற மங்கை பரவசமடைந்தாள்.

(13)

ஊழியும் செய்வதற்காக அந்தோனியார் தேவாலயத்திற்கு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் சேர்ந்த டேவிட் தனது விசுவாசமான சேவையை எவ்வித குறையும் இன்றி செய்து வந்தான். தேவாலயத்தில் நடக்கும் எவ்வித கருமமும் அவனுக்குத் தெரியாமல் நடக்கமாட்டாது. திருப்பலி பூசை, விசேட ஆராதனை, ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆராதனை, சுற்றுப்பிரகாரம் போன்ற காரியங்களில் எல்லாம் அவன் முன்னணிப் பங்கினை வகித்து, கவாமிக்கு உறுதுணையாக விளங்குவான்.

தேவாலயத்தில் மாலை வரை சேர்ந்திருந்த அகதிகளின் என்னிக்கையைக் கணக்கெடுத்தவன், கவாமியிடம் சென்றான்.

கண்களை மூடியபடி கவாமி ஜேபம் செய்து கொண்டிருக்கவே, வாசல் அருகில் நின்றான். அவரைப் பார்த்தபடி, ஒரு மெய்மறந்த நிலையில் நிமிடங்களைத் துரத்தினான்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன் சிவபுரம் ஒரு காடாக காட்சி அளித்த போது கவாமி தனி ஆளாக அங்கு வந்து தேவாலயத்தைக் கட்டுவதற்கு பட்டபாட்டையும், முதலில் இருநூறு சதுர அடியில் கட்டப்பட்ட ஆராதனை மண்டபத்தை விடுமிகள் இரு தடவைகள் உடைத்ததையும் டேவிட் அறிந்திருந்தான்.

"டேவிட், துடக்கத்தில் ஆராதனை நடக்க முந்தி நான் தான் மணியடிச்சனான். இரவில் விளக்கு வெளிச்சத்தில் தான் பூசையை நடத்தினான். கிழமை நாட்களில் காலையை பூசைக்கு ஒன்றிரண்டு பேர் தான் வருவினாம். பின்னேரப் பூசைக்கு பத்துப் பேரளவில் வருவினாம். ஞாயிற்றுக்கிழமையில் நாற்பது, ஐம்பது பேர்..... இப்பகோயில் பெரிசாகி விட்டூது. ஞாயிற்றுக்கிழமையில் மட்டும் ஐநூறு, அறுநூறு ஆக்கள் வருகினாம்" என்று கவாமி ஒரு வருடத்தின் முன் கூறியவை, டேவிட்டின் ஞாபகத்தைத் தட்டிப் பார்த்தன.

1983 ஜூலை கலவரத்திலிருந்து போது டேவிட் கொழும்பில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். திருமணமாகி இருந்தான். அழகிய, இளம் மனைவி. கலவரம் அரும்பமான தினமான இருபத்தைந்தாம் திகதி அவன் காலையில் வேலைக்குப் போய்விட்டான். அதன் பின்னரே கொழும்பு மாநகரம் கொண்டு விட்டு எரிந்தது. தமிழர்கள் கண்டபடி கொல்லப்பட்டனர்.

தெகிவளையில் இருந்த வீட்டை டேவிட் அடைவதற்கு பட்டபாடு..... கோட்டையில் இருந்து நடையாக வீடு வந்த போது அது எனின்து கொண்டிருந்தது. அவன் மனைவி வீட்டுக்குள்ளேயே கருகி விட்டதாக அறிந்து அவன் வீட்டுக்குள் பாய்ந்து தற்கொலை செய்ய முயற்சித்த போது..... பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்த பெரேரா கவாமி அவன் செயலைத் தடுத்து அடைக்கலம் கொடுத்தார்.

கலவரம் தணிந்த பின் கொழும்பு வந்து கவாமி பெரேராவின் வீட்டில் கவாமி எமர்சன் தங்கியிருந்தார். அவ் வேலையில் டேவிட் பற்றி கவாமி பெரேராவிடம் கேட்டறிந்த கவாமி எமர்சன், "நான் டேவிட்டை என்னோட கூட்டிக் கொண்டு போறன். அவன் கோயிலில் ஊழியம் செய்யட்டும்" என்று சொன்னார்.

டேவிட் பெரு விருப்பத்துடன் எமர்சன் கவாமியுடன் சிவபுரத்திற்குச் சென்றான். ஆரம்பத்தில் அவன் வாழ்க்கையில் செழுமை பராத போதும், சில வருடங்கள் மறைய அதில் வசந்தம் குழந்தது. சிவபுரத்தில் அவன் புதியதொரு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான். ஆசைகள், உணர்ச்சிகள், துடிப்புகள் ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்தியவன்னாம் அவன் வாழ்ந்தான். கவாமி மீது பெருமதிப்பு வைத்தான். அவரது கருத்துக்களை, அறிவுரைகளைப் பின்பற்றி ஒழுக்கசீலனாக நடந்தான்.

கவாமி கண்களைத் திறந்தார். டேவிட் கதவின் அருகில் நின்றான். அவனைப் பார்த்து கனிவாகப் புன்னகைத்தார்.

"கவாமி, எல்லாம் ஆராதி இருத்திரண்டு அகதியள்
noolaham.org | aavanaham.org

இருக்கினம்."

"நேந்ததைக்கு எத்தனை பேர் இருந்தினம்?"

"ஜநாறு சொச்சம்."

"கோயில்ல இருந்த அகதியள் தான் இஞ்ச வந்திருக்கினம் போல."

"ஓமோம்."

"மகாவித்தியாலயத்தில் இருந்து ஒருத்தரும் வரயில்லை போல....."

"ஓமோம் 'பி.எம்.' முருகையா சாப்பாட்டை இறக்கவும் விட இல்லையாம். அடிக்காத குறையாக அந்தனிப்பிள்ளையை அனுப்பிப் போட்டாராம்."

"அகதியளைப் பட்டினி போட்டு வேடக்கை பார்க்கிறாரோ?"

"அகதியள் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் பரவாயில்லை, சாப்பாட்டை இறக்கக் கூடாது என்கு கண்டிப்பாகச் சொல்லிப் போட்டாராம்."

"அவருக்கு மத வெறி போல."

"ஓமாக்கும்."

"அவர் கிடக்கட்டும். அங்கை கிடக்கிற ஆக்கள் பசி பொறுக்க ஏலாமல் அவர் மேல ஏறி விழக்கின்னள் தான் அவருக்கு புத்தி தெளியும். அப்ப அவர் வளத்துக்கு வருவார்.....சரி, சரி கோயில்ல இருந்து வந்த அகதியளை நாங்கள் சரியாகக் கவனிக்க வேணும். எல்லாருக்கும் மத்தியான சாப்பாடு குடுத்தீரோ, இல்லாட்டி....."

"குடுத்தனான். அவையள் வந்தாப் பிறகு சோறு மட்டும் அவிச்சனாங்கள். கறியள் இருந்தது."

"ஆக்களுக்கு திருப்தியோ?"

"நல்ல திருப்தி. பிலத்து ஏவறையும் விட்டிச்சினம். ஒரு சில ஆக்கள் உங்களை பார்த்து நன்றி சொல்ல வேணும் என்கு சொல்லிக் கொண்டிருந்தினம்."

"அப்படியோ" எனக் கேட்ட சவாமியின் முகத்தில் சந்தோஷம் வியாபித்தது.

"ஓமோம். நீங்கள் கண்கண்ட தெய்வமாம்."

"சரி, ஆறு மணி பூசைக்குப் பிறகு அவையளை சந்திச்சு கதைப்பம்..... மெய்யே டேவிட், அன்னம்மா ஆச்சியின்ற பிள்ளையளை அந்தனிப்பிள்ளை கண்டவரோ?"

"இல்லையாம்."

"ஏன்?"

"இவையள் 'வேனில்' இருந்து இறங்கி கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளை கரைச்சல் துடங்கி விட்டுதோம். அதால ஒண்டையும் கவனிக்காமல் 'வேனிலை' ஏறி வந்திட்டினமாம். அனால், ஆச்சியின்ற மேனைக் கூட எங்கடை பெடியள் ஒருத்தரும் காண இல்லையாம்."

"இவங்களுக்கு அந்தப் பெடியளைத் தெரியுமோ?"

"அஜித்துக்கு நல்லாத் தெரியும். ரண்கு பேரும் 'ஓ.எல்' மட்டும்

ஒண்டாகத் தான் படிச்சவையளாம்."

"இப்ப ஆச்சிக்கு என்ன சொல்லுறது."

"அதை நான் சமாளிக்கிறேன் 'பாதர்'.

"அவவைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு பாவமாக இருக்குது."

"பாதர், இன்னொரு விசயம்."

"என்ன?"

"கொஞ்ச ஆக்கள் இன்டைக்கு வீட்டை போயிற்று, நாளைக்கு காலமை வாறுதாக சொல்லினாம். ஒரு சிலர் அடம் பிடிக்கினாம்."

"ஆர் ஆக்கள்?"

"குசையப்பர் 'ரோட்' ஆக்கள் தான்."

"எத்தனை பேர்?"

"முப்பது பேர் அளவில் வரும்."

"ஏன் போகப் போயினமாம்?"

"வீட்டை போய் சாமான் சட்டுக்களை பார்க்கிற கையோட நல்லா குளிச்சு, முழுகி, சாய்யிட்டு, நித்திரை கொள்ளப் போகினமாம். நாளைக்கு காலமை 'கேர்:பியு'வை எடுத்தால் அப்படியே நின்டு விடலாம் எண்டு சொல்லுகினம்."

"ஆனால், இப்ப 'கேர்:பியு' நடைமுறையில் இருக்குது இவையள் போறது பயம் இல்லையோ? நேத்தைக்கு 'கேர்:பியு' நேரத்தில் 'ரோட்'டில் போன ரண்டு பேரைச் சுட்டவங்களாம்."

"இருண்ட பிறகு போகலாம் எண்டு சொல்லுகினம். இரவையில் குண்டு போடுறதில்லை எண்டு அவையள் வாதம் புரிகினம்."

"இவையளை போக விட்டால் மற்றவையளும் போக தெண்டிப்பினம். இன்டைக்கு இஞ்ச நிக்கிற மாதிரி ஒழுங்குகளைச் செய்யும். அதுகஞ்கு படுக்கிறதுக்கு பாயைக் குடும். குளிக்கிறதுக்கு என்ற வீட்டு கிணத்தையும் பாவிக்கச் சொல்லும்..... மற்று இரவைக்கு என்ன சாப்பாடு குடுக்கப் போறீர்?"

"பானும், பருப்பும்."

"சரி, நீர் போயிற்று வாரும். குசையப்பர் 'ரோட்'டிலை தானே அல்போன்ஸ் இருக்கிறான்?"

டேவிட் ஓமென்று தலையாட்டினான்.

"அவனையும், அவன்ற பெஞ்சாதியையும் என்னட்டை அனுப்பிவிடும்."

"சரி....."

சிறிது நேரத்தில் அல்போன்ஸும், அவன் மனைவி மரியாவும் வந்தனர். நடுத்தர வயதுக்காரர். கவாமி முன் பக்குவமாக நின்றனர்.

"அல்போன்ஸ், நீங்கள் எல்லாம் இரவைக்கு வீட்டை போயிற்று நாளைக்கு வரப் 'போறுதாகக் கேள்விப்பட்டன்."

"ஓம் கவாமி, நேத்தைக்கு நுளம்புக் கடியால ஒரு சொட்டு கூட படுக்க ஏலாமல் போயிட்டேது. அதோட வீட்டையும் ஒருக்கால் பார்த்திட்டு வாறுது நல்லது தானே? இன்டை இரவைக்கு போயிற்று

நாளைக்கு காலமை வரலாம் என்டு நினைக்கிறும்" என்று அல்போன்ஸ் பயக்தியுடன் சொன்னான்.

"நேத்தையில் இருந்து குளிக்கவும் இல்லை. வீட்டை போனால் அதையும் செய்யலாம்....." என்று மரியா இழுத்தாள்.

"நீங்கள் எல்லாரும் போனால் இஞ்சு இருக்கிற மற்ற ஆக்களும் போவினம். இன்டைக்கு இஞ்சு புதுசா ஆக்கள் வந்திருக்கினம். நீங்கள் இருந்தால் அவையஞக்கு உதவியா இருக்கும். இரவைக்கு பூசைக்கு பிறகு பிரசங்கமும் நடத்த இருக்கிறேன். அதைப் பற்றி நீங்கள் கருத்துப் பரிமாறலாம்" என்று வார்த்தைகளை கவாமி தெளிவாக வெளியிட்டார்.

அல்போன்ஸாம், மரியாவும் மௌனம் சாதிர்தவண்ணம் நின்றனர்.

"சரி ரண்டு பேரும் போங்கோ" என்ற கவாமி தலையைத் திருப்பினார். அல்போன்ஸாம், மரியாவும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

ஆறு மணியாகியது.

கவாமி ஆராதனையை ஆரம்பித்தார்.

ஜூபத்தைத் தொடர்ந்து கீர்த்தனை பாடப்பட்டது.

"அன்பில் நிலைப்பேன்.

இன்பம் கொள்வேன்

என்றும் இயேகவை

வாழ்த்தி நிற்பேன்....."

கவாமி பாட அங்கு குழுமி நின்றவர்கள் யாவரும் மனமுழுக பாடினார்கள்.

கவாமி கண்களால் அங்கு குழுமி நின்றவர்களை நோக்கினார். இரண்டாவது வரிசையில் ஒரு மூலையில் அன்னம்மா மௌனமாக நிற்பதைக் கண்டார்.

மீண்டும் அதே வரிகள் பாடப்பட்டன.

"அன்பில் நிலைப்பேன்....." என்று கவாமி குரலை உயர்த்தியபடி அன்னம்மாவை நோக்கினார். இப்போது அன்னம்மாவின் வாய் கீர்த்தனையை முனுமுனுப்பதை கவாமி கண்டார். அவர் மனம் மகிழ்வை அணைத்துக் கொண்டது. கவாமியின் இதழ்களில் ஒரு வெற்றிப்புன்னகை பூத்தது.

கீர்த்தனைகள் பாடுவது முடிவுற்றது.

கவாமி பைபிளைத் திறந்தார். பின் பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

(14)

இடாலை மங்க, வானத்துச் சாயங்களும் கருகின.

முன்று மணியளவில் தான் கோயிலில் இருந்த அகதிகளுக்கு சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டது. எல்லோருக்கும் சாப்பாட்டில் திருப்தி ஏற்பட்டது.

அன்னபூரணம் என்ற முதாட்டியின் தலைமையில் சமையல் நடந்தேறியது. முன்று தலைமுறைக்காளக் கண்டவள். சமையலில் கைதேர்ந்தவள். எத்தனையோ கலியான வீட்டுகளில் சமையலை முன்னின்று நடத்தி இருக்கிறாள். ஒரு ஆராவாரமும், ஆப்பாட்டமும் இல்லாமல் சமையலை நிறைவேற்றினாள். ககந்தி, மங்கை, சரஸ் என்று பல இளவட்டத்தினர் அன்னபூரணத்திற்கு உதவி செய்தனர்.

"ச! என்ற மனுசி கூட இப்படி சமைக்கமாட்டுது" என்று ஒருவன் தன் மனைவி முன்னாலேயே சொன்னான்.

"என்ற மேனின்ற கலியான வீட்டுக்கு அன்னபூரணம் அக்காவைத் தான் சமையலுக்கு பொறுப்பாக விட வேணும்" என்றான் இன்னொருவன்.

"என்ற மோதிரத்தை வீட்டில் விட்டுட்டு வந்திட்டன். இல்லாட்டி அன்னபூரணம் ஆச்சிக்கு அணிவிச்சிருப்பன்" என்று ஒருவன் சவடால் விட்டான்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பலரும் நாதனைச் சூழ்ந்து அவனுக்கு தமது நன்றியைத் தெரிவித்தனர்.

"நீ நல்லா இருக்க வேணும்" என்று ஒரு கிழவி அவனை அனைத்தெடுத்தாள்.

"அப்பாவைப் போல பிள்ளையும் பொதுநலவாதி தான்" என ஒருத்தர் புகழாரம் குட்டினார்.

சாப்பிட்ட களை தொண்டனுக்கும் இருக்குது என்னுமாப் போல அதன் பின் எல்லோரும் நிலத்தில் படுத்து விட்டனர். நாதனுக்கு கண்களை கழட்டியபடி இருந்தது. பல தடவைகள் கொட்டாவி விட்டதைக் கண்ட ஒருவர், ஒரு பாயை நீட்ட, அதை மாமரத்தின் கீழ் போட்டு விட்டு படுத்துவிட்டான்.

மீண்டும் அவன் கண் விழித்த போது நன்றாக இருட்டி விட்டது. கண்களைக் கசக்கியபடி எழுந்தான்.

அவன் பாயின் காலடிப்பக்கம் ககந்தியும், மங்கையும் அமர்ந்திருந்தனர்.

"நல்லா நித்திரை கொண்டு விட்டியள் போல. குறட்டைக்கும் குறைவில்லை. யாரும் இசை அமைப்பாளர் இந்தப் பக்கம் வந்திருந்தால் ஒரு புதிய 'ரியூனை' போட்டிருப்பார்" என்று மங்கை சிரித்தாள்.

நாதன் வெகுவி போலும் பன்னகைத்தான்.

"அண்ணா, ஏதும் கனவு கண்டனியோ?" என சுகந்தி ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

"கனவு காண்ற நிலையிலையா நாங்கள் இருக்கிறும்?" எனக் கேட்டு நாதன் சோம்பல் முறித்தான். பின் சுகந்தியை நோக்கி, "ஒரு சின்னக் கனவு கண்டன்" என்றான்.

"என்ன கனவு?"

"அப்பா இந்தக் கோயிலுக்கு வாற மாதிரியும், அப்ப மழை பெய்யற மாதிரியும், கோயிலுக்கு வெளிபில நிக்கிற ஆக்கள் நனையிறதைப் பார்த்த அப்பா எல்லாரையும் எங்கட வீட்டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போற மாதிரியும் ஒரு கனவு....."

"மெய்யே மழை பெய்ஞ்சால் நாங்கள் என்ன செய்யறது?" மங்கை அப்பாவிப் போலக் கேட்டாள்.

"நனையுறது தானே?"

"வருத்தம் வருமே."

"வந்தால் என்ன?"

"செத்து விடுவனே."

"நீர் செத்தால் ஆருக்கு நல்லம்" என்ற நாதன், அதன் பின்னரே நாக்கை பற்களால் கடித்தான்.

மங்கையின் முகம் வாடிவிட்டது. அதை அவதானித்த நாதன் "சொரி, சொரி சும்மா பகிடிக்குத் தான் சொன்னனான். நீர் செத்தால் எத்தனையோ பேர் உடன்கட்டை ஏறுவினம்" என்று சொல்ல, மங்கை கோபத்தை விட்டெறிந்தபடி சிரித்தாள்.

இதை சுகந்தி ரசிக்கவில்லை. அவள் தமையனை முறைத்தாள்.

"இப்ப எத்தனை மனி வரும்?" நாதன் வினவினான்.

"சரியாகப் பத்து மனி" என்றாள் மங்கை.

நாதன் சுற்ற வரப் பார்த்தான். "எல்லாரும் படுத்திட்டுமீண்டும் போல..... நீங்கள் படுக்க இல்லையோ?"

"இல்லை. உனக்கு துணையாக இருப்பம் எண்டு இஞ்ச வந்தம்." சுகந்தி சொன்னாள்.

"மத்தியானம் என்ன நடந்தது? 'சேர்ச்'சில இருந்து ஆக்கள் சாப்பாட்டோட இஞ்ச வந்தவையளோ?"

"அதையேன் கேட்கிறாய், அண்ணா? இந்தக் கோயிலில ஒரு பெரிய சண்டையே நடந்திருக்கும். நல்ல வேளை அப்படி ஒண்டும் நடக்க இல்லை."

"நடந்ததை விளக்கமாகச் சொல்லு பார்ப்பம்."

"கூப்பன் கடை 'மனேச்சர்' அந்தனிப்பிள்ளையும், உன்னோடை படிச்ச அஜித்தும், இன்னும் ரண்டு பெடியங்களும் 'வேணிலை' சாப்பாடு கொண்டு வந்தாங்கள்."

"என்னத்துக்கு இஞ்ச இருக்கிற ஆக்களுக்கு அவையள் சாப்பாடு கொண்டு வந்தவையளாம்?"

"அது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், எங்களில பச்சாதாபப்பட்டு

சாப்பாடு கொண்டு வந்ததாக அந்தனிப்பிள்ளை கத்திக் கொண்டிருந்தார்."

"பேந்து.....பேந்து."

"அந்த நேரம் செல்லத்துரையர் அங்கை வந்து எங்கடை ஆக்களை என்ன சமயம் மாத்துறதுக்கு கொஞ்ச சாப்பாட்டை நீட்டி பூச்சாண்டி காட்டப் போறியளோ எண்டு கேட்டு சண்டை பிடிக்கத் துடங்கினார். அந்தனிப்பிள்ளையும், அவரோட வந்தவையஞும் செல்லத்துரையரோட வாக்குவாதப் பட்டிச்சினம். செல்லத்துரையர் தனியனாக நின்டு அவையளோட வாக்குவாதப்பட்டார்."

"இந்த நேரம் பார்த்து எங்கிருந்தே வந்த சின்னம்மா ஆச்சியும், இன்னொரு பொம்பளையும் அந்தனிப்பிள்ளை ஆக்களுக்கு 'சப்போட்டாக கதைச்சினம். இப்படி அவையள் கதைக்கக்கின்னை கோவிந்தர் அங்கை வந்து அந்தனிப்பிள்ளையைப் பார்த்து தூஷணத்தால் ஏசினார். இனி இந்தப் பக்கம் வந்தால் காலை முறிச்சு கையில் தருவன் எண்டு அவர் வீரம் காட்டிப் பேசினார். அவங்களும் அடியடா, பிடியடா எண்டு வந்தாங்கள். நல்ல வேளை ஜயர் வந்து இரு பக்கத்தையும் சாமாதானப்படுத்தி வைச்சார்" என்றாள் மங்கை.

"என்ன மாதிரி?"

"கொண்டு வந்த சாப்பாட்டை மரியாதையோட திருப்பிக் கொண்டு போக வேணும் எண்டு ஜயர் சொல்ல, வேறு வழி இல்லாமல் அந்தனிப்பிள்ளை ஓமெண்டார்." மங்கை சொல்லி முடிக்க ககந்தி தொடர்ந்தாள்.

"நின்ட ஆக்கள் தங்களுக்கு சாப்பாடு கிடைக்காதே எண்ட கெலினத்தில் சோறு, கறி இருந்த அண்டாக்களை தூக்கிக் கொண்டு போய் அவுக், அவுககெண்டு சாப்பிட.....மற்ற ஆக்கள் பறிச்சு சாப்பிட எத்தனிக்க சோறும், கறியும் கீழ் கொட்டி, கடைசியாகப் பார்த்தால் கொஞ்சப் பேருக்குத் தான் சாப்பிடிக் கூடியதாய் இருந்தது. கிடைக்காத ஆக்களும் தங்களுக்கும் தரச் சொல்லி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த ஆக்களோட சண்டை பிடிச்சினம். இன்னும் அங்கை நின்டால் பிரச்சனை வரும் எண்டு நினைச்சு அவையள் அண்டாக்களைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிப் போயிட்டினம். இதைப் பார்த்த கொஞ்சச் சனங்கள் அங்கை போனால் வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடலாம் எண்டு சொல்லி 'வேணுக்கு' பின்னால ஓடிட்டினம்."

"எத்தனை பேருக்கு சாப்பாடு கொண்டு வந்தவையளாம்?"

"என்னால் அதைச் சொல்லத் தெரியாது."

"ஒரு நூறு பேருக்கு சாப்பாடு இருந்திருக்கும்" என்றாள் மங்கை.

"இஞ்ச என்னுறை அளவில் ஆக்கள் இருக்கினம். அப்ப என்னத்துக்கு நூறு பேருக்கு மட்டும் சாப்பாடு கொண்டு வந்தவையளாம்?"

"கொஞ்சமாவது சாப்பாடு குடுப்பம் எண்டு யோசிச்சிருப்பினம்."

"இதில் ஏதோ குழ்ச்சி இருக்குது. சோத்தைப் பார்த்தனியளோ?"
"ஒமோம்."

"இஞ்ச விளையற அரிசியோ, இல்லாட்டி கூப்பன் கடை அரிசியோ?"

"கூப்பன் கடை அரிசி தான்."

"அப்ப எனக்கு எல்லாம் விளங்குது. 'சேர்ச்'கில் இருக்கிற அந்தனிப்பின்னை எல்லா அரிசியையும் 'சேர்ச்'கில் குடுத்திட்டார் போல.... அதால் ஏதும் பிரச்சனை வரும் எண்டு தெரிஞ்க தான் இஞ்ச இருக்கிற ஆக்கனுக்கு சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கினம்."

நாதன் கூறியதை ககந்தியும், மங்கையும் ஆமோதித்தார்கள்.

"அண்ணா, இஞ்ச நின்ட ஆக்களில் ஒரு இருநூறு பேராவது 'சேர்ச்'க்கு போயிட்டுகள்."

"போற ஆக்கள் போயிட்டனம். அதுகளா விரும்பி போயிட்டனம். நாங்கள் அதைத் தடுக்க ஏலாது. ஆணால், இனி இந்த மாதிரி போறதைத் தடுக்கிற மாதிரி நாங்கள் நடக்க வேணும்."

"என்ன மாதிரி?" மங்கை ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

"இந்தக் கோயிலினர் பெயரில் எத்தனையோ ஆயிரம் ரூவா காக 'பாங்கில்' இருக்குது. அந்தக் காக வட்டி போடுது. குட்டியும் போடுது. இப்படியான அவசர காரியங்களுக்கு காக பாவிக்கப்படுவதில்லை. கோபுரம் கட்டுறதுக்கும், திருவிழா நடத்துறதுக்கும், கோயிலைத் திருத்துறதுக்கும் தான் இந்தக் காக சிலவழிக்கப்படுகிறது. இந்தக் காசை இப்படியான காரியங்களுக்கும் செலவழிக்கச் சொல்லி நாங்கள் கோயில் பரிபாலன சபையிடம் சொல்ல வேணும்."

"அவையள் ஏலாது எண்டு சொன்னால்.....?" ககந்தி இழுத்தாள்.

"சொல்ல மாட்டுனம். சொன்னால் மக்கள் சக்தியே மகேசன் சக்தி எண்ட மாதிரி போராட்டம் நடத்துவும்."

"இது எல்லாம் நடக்கிற காரியமா அண்ணா? உன்றை போராட்டத்தில் ஆர் அண்ணா சேரப் போகினம்? எங்கட ஊர் ஆக்கள் எல்லாம் சுயநலவாதிகள். தங்களைப் பற்றித் தான் நினைப்பினம்."

"அந்த நினைப்பைத் தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாத்த வேணும்."

"உன்னால் மட்டும் அதைச் செய்ய முடியும் எண்டு நினைக்கிறியோ?"

"செய்து பார்ப்பம். ஒரு தலைவன் தான் நாட்டை வழி நடத்துறான். அது மாதிரி நானும் வழி நடத்துறனே."

நாதன் உறுதிமிக்க குரலில் கூறவே, மங்கையின் கண்மனிகள் கழன்றன. சுகந்தி வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்.

"இந்தக் தலைவனுக்கு முதல்ல இருக்கிற வேலை என்னவோ?" நகைச்சுவை உணர்வான் சுகந்தி கேட்டாள்.

"எமது அன்னையைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேணும்." நாதனும் அதே பாஸியில் சொன்னான்.

"அம்மா எங்கை இருக்கிறாவோ? கிளிநொச்சியில் இருந்து வந்தாவோ, இல்லாம்டி வந்து மகாவித்தியாலயத்தில் கிடக்கிறாவோ என்டு தெரிய இல்லை."

"நான் போய் பார்த்திட்டு வரட்டோ?"

"வேண்டாம். காலமை போய் பட்டபாடு தெரியுமோ? நீங்க ரண்டு பேரும் வரும் மட்டும் எங்களுக்கெல்லாம் உயிர் இல்லை. கோயில்ல இருந்த பெரிய ஆக்கள் ஏசிக் கொண்டு இருந்திச்சினம்."

"இரவையில் குண்டு போட மாட்டாங்கள். நான் போய் பார்த்திட்டு வாறன்."

"வேண்டாம். விடிஞ்சாம் பிறகு போ. இப்ப இஞ்ச இரு." ககந்தி கொட்டாவி விட்டாள்.

"நாளைக்கும் 'கேர்.பியூவெ' நீடிப்பாங்களோ?" மங்கை கேட்டாள்.

"நீடிச்சாலும் நீடிக்காட்டாலும் நான் நாளைக்கு காலமை வீட்டுக்கு போயிடுவேன். இஞ்ச என்னால் இருக்க ஏலாது." ககந்தி சொன்னாள்.

"அதை நரளைக்குப் பார்ப்பம்" என்றான் நாதன்.

மங்கையும் கொட்டாவி விட்டாள்.

அப்பொழுது விதானையார் அங்கு வந்தார்.

நாதன் எழுந்து அவரிடம் சென்றான்.

"தம்பி நாதன், இன்டைக்கு மத்தியானம் நடந்ததைப் பற்றி கேள்விப்பட்டாரோ?"

"ஓமோம்."

"எங்கடை ஆக்கள் சரியான காட்டுமிராண்டிகள். வெக்கம் இல்லாமல் சோத்துக்காக அங்கை போயிட்டுதூகள்."

"காட்டுமிராண்டிகள் பரவாயில்லை போல ..... இனி அதுகள் கோயிலில் இருந்து போகாத மாதிரி நடவடிக்கை எடுக்க வேணும்."

"என்ன நடவடிக்கை?"

"கோயில் காசைக் கொண்டு அகறியஞ்சுக்காக ஒரு நிதியத்தை தூங்க வேணும்."

விதானையார் சத்தத்துடன் சிரித்தார். "பகிடிக்கதை சொல்லுறீரோ? எங்கடை கோயில் தர்மகர்த்தா செல்லத்துரையர் கோயில் காசில ஒரு செம்புச் சல்லியையும் வேறை எந்தச் செலவுக்கும் தரமாட்டார். அதை விட நாங்கள் எல்லாரும் காக போட்டு ஒரு நிதியத்தை தூங்கி, இந்த மாதிரியான வேலையஞ்சுக்கு சிலவுறிக்கிறது மேல்."

"இல்லை, இந்த விசயத்தை கோயில்காரர் தான் செய்ய வேணும். கோயிலை நாடித் தான் எல்லாரும் அடைக்கலம் தேடி வருகினம். இந்தக் கோயிலுக்கு எல்லாரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் காசை குடுத்திருக்கினம். என்டபடியால் ஏதாவது ஆபத்து, அவசரம்

எண்டால் கோயில் தான் ஆக்களுக்கு உதவு வேணும்."

"எனக்கெண்டால் செல்லத்துரையர் ஒம் எண்டு சொல்லுவார் எண்ட நம்பிக்கை இல்லை. மனுசன் அன்னதானத்துக்குக் கூட கோயில் காசை சிலவழிக்கமாட்டார். ஆக்களைக் கொண்டே அன்னதானத்தை நடத்தி முடிசிடுவார்."

"அப்ப கோயில் வரும்படியை அவர் என்ன செய்யறார்?"

"அது பிள்ளையாருக்குத் தான் வெளிச்சம்."

"நாளைக்கு காலமை-இதைப் பற்றி நாங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து ஒரு முடிவு எடுத்தால் நல்லது எண்டு நினைக்கிறன்."

கந்தரவிங்கம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

(15)

வி டிந்து விட்டதைக் காகங்கள் அறிவித்தன.

எமர்சன் கவாமி கண் விழித்தார். கட்டிலில் இருந்தபடியே சில வினாஷகள் மனதினுள் ஜெபித்தார். பின் எழுந்தார். நேரத்தைப் பார்த்தார். சரியாக ஆறு மணி. மேசையில் இருந்த 'ரேடியோ'வை போட்டார். செய்தி ஒலிபரப்பாகியது.

"கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் நேற்று முன்தினம் காலை பிறப்பிக்கப்பட்ட ஊரடங்குச் சட்டம் நாளை காலை வரை நீஷ்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஊரடங்குச் சட்டத்தை பீறுபவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என அரசாங்கம் அறிவிக்கின்றது."

கவாமி 'ரேடியோ'வை அனைத்தார்.

அறையை விட்டு வெளியேறி, நேரே கிணற்றிக்குச் சென்று காலைக் கடன்களை முடித்தார்.

டேவிட் அரக்கப் பரக்க ஒழிவந்தான் .

"பாதர் ....."

"என்ன டேவிட் ?"

"அன்னம்மா ஆச்சியைக் காண இல்லை."

"என்ன?"

"அவ விடிய ஐஞ்சு மணி போல ஒழும்பினைத திரேசம்மா கண்டிருக்கிறா. கக்கூஸ்க்கு போயிட்டு வாறன் எண்டு வெளியே போனவவாம். அதுக்குப் பிறகு அவ திரும்பி வர இல்லையாம்."

"எல்லா இடமும் தேடிப் பார்த்தனியனோ?"

"ஒமோம், ஒரு இடத்திலையும் காண இல்லை."

"அப்படி எண்டால் பிள்ளையானத் தேடி கோயிலுக்கு போயிருப்பா.....நேரத்தைக்கு முழுதும் பிள்ளையனைப் பார்க்க வேணும் எண்டு துடிச்சிக் கொண்டிருந்தவ. போயிருப்பா. பெத்த மனம் பித்து எண்டதை நிருபிச்சு விட்டா" என்று கவாமி

புன்னகைத்தார்.

"அப்ப இனி திரும்பி வரமாட்டா. பிள்ளையனோட கோயில்ல இருந்திவோ."

"இல்லை, அவ திரும்பி வருவா."

"இல்லை'':பாதர், அவ வரமாட்டா. பிள்ளையளை விட்டுட்டு ஏன் இஞ்ச வந்திருக்க வேணும்?"

"நீர் என்ன தான் சொன்னாலும் அவ வருவா. அவவுக்கு இந்த 'சேர்ச்'சை பிடிச்சிட்டுது. நேத்தைக்கு முழுவதும் 'சேர்ச்'சை சுற்றிச் சுற்றி வந்து பார்த்தா. எங்கட கீர்த்தனை அவவுக்கு பிடிச்சிட்டுது. இரவு ஆராதனை எல்லாம் முடிஞ்சு எல்லாரும் சேர்ச்சை விட்டு போனாப் பிறகும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கீர்த்தனையை முன்னுமனுப்பதை நான் கண்டனான்."

டேவிட்டின் கண்கள் பிரமித்தன. "'பாதர்,' நீங்கள் சொ.....சொ.....சொல்றது உண்மையோ? நம்ப முடியாமல் இருக்குதே."

"உண்மையைத் தான் சொல்றன் டேவிட்."

"அன்னம்மா ஆச்சியின்ற மனிசன் கணபதிப்பிள்ளை ஐயா ஒரு பழுத்த சைவம். அவர் செத்தாப் பிறகு கூட அன்னம்மா ஆச்சி ஞாயிற்றுக்கிழமை கோயில்ல நடக்கிற சைவ வகுப்புக்கு வடை, அவல், கடலை, மோதகம் எண்டு செய்து பிள்ளையளை உற்சாகப்படுத்திறவ. இப்பவும் இது தொடருது. அச்சியும், மேனும் தான் இதுகளை எல்லாம் செய்து கோயிலுக்கு கொண்டு போறவையன். அப்படி நிலைமை இருக்கக்கின்னை....."

"அது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அவவுக்கு எங்கட சமயத்தில் ஒரு பிடிப்பு வந்திட்டுது."

"':பாதர்,' ஒரு உண்மையைச் சொல்லட்டோ?"

"என்ன டேவிட்?"

"எல்லாம் உங்களால் தான் அவவின்ற மனம் மாறி இருக்க வேணும். நீங்க அமைதியாக, ஆரவாரம் இல்லாமல் எல்லாச் சனத்துக்கும் பாகுபாடு காட்டாமல் உதவுற்றைப் பார்த்து, நீங்க பூசையை நடத்திற விதத்தைப் பார்த்து, இஞ்ச எல்லா விசயமும் ஒழுங்காக நடக்கிற்றைப் பார்த்துத் தான் அவவுக்கு எங்கட மத்தில் ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டிருக்க வேணும்."

சுவாமி ஒன்றும் கூறவில்லை. மெலிதாகப் புன்னகைத்தார். அதில் அர்த்தம் மறைந்திருந்தது.

டேவிட் அங்கிருந்து மறைந்தான்.

சுவாமி தேவாலய மண்டபத்திற்குச் சென்றார். பலரும் நிலத்தில் ஒவ்வொரு நிலையில் படுத்திருந்தனர். முழித்திருந்தவர்கள் சுவாமியைக் கண்டவுடன் எழும்பினார்கள்.

"':பாதர்,' இன்டைக்கு வீட்டை போகலாமோ? இல்லாட்டி 'கேர்.பியு'வை தொடர்ந்திருக்கிறாங்களோ" என்று ஒருவன் சோம்பல் முறித்தபடி கேட்டான்.

"இன்டைக்கும் "கேர்.பியு" இருக்குது. நாளைக்கு காலமை மட்டும் தொடர்ந்திருக்கின்மாம். இப்ப 'ரேமயோ நியூஸில்' சொன்னவங்கள்."

"அப்ப எங்கட பாடு சரிதான்" என இன்னொருத்தன் அலுத்தான்.

"ஓண்டுக்கும் கவலைப்படாதீங்க. நீங்கள் எல்லாரும் இஞ்சு வசதியாக படுக்கிறதுக்கு இருக்கிறதுக்கு நாங்கள் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து தருவம்."

"பாதர்" இரவையில் கடிக்கிற நூளம்பின்ற தொல்லை தாங்க ஏலாமல் இருக்குது. ஒரே புழுக்கமாக இருக்குது. ஆட்களின்ற புழுக்கம் ஒரு பக்கம், கோடை கால புழுக்கம் இன்னொரு பக்கம்....." முதலில் பேசியவன் அங்கலாயித்தான்.

"இரண்டு நாளா குளிக்காததால் உடம்பெல்லாம் ஒரே ஏரிவாக இருக்குது. எப்பத்தான் குளிப்பம் எண்டு இருக்குது. கிணத்துப் பக்கம் போனால் பெண்டுகள் எல்லாம் கண்டபடி ஏதுகள்."

கவாமி வாய்விட்டுச் சிரித்தார். "ஆம்பிளையர் கோயில் கிணத்தையும், பொம்பளையர் மண்டபக் கிணத்தையும் பாவிச்சால் தொந்தரவு வராதே."

"அது பொம்பளையருக்கு விளங்கினால் தானே? அவையள் ரண்டு கிணத்தையும் அடாத்தாகப் பிடிச்கக் கொண்டு இருக்கினம். ஆம்பளையர் அங்கை போனால் முறைச்சுப் பார்க்கினம்."

"அப்படியோ சங்கதி? சரி இன்டைக்குத் துடக்கம் பொம்பளையர் இரண்டு கிணத்தையும் முழுமையாகப் பாவிக்கட்டும். ஆம்பளையர் என்ற வீட்டு கிணத்தைப் பாவிக்கட்டும்."

கவாமி சொல்லி முடிக்க திரேசம்மா அங்கு வந்தாள். "அது என்னைந்டு உங்கட வீட்டு கிணத்தை ஆம்பிளையருக்கு குடுக்கிறது? அதை நீங்கள் மட்டும் தான் பாவிக்க வேணும். இவங்களை விட்டால் கிணத்தை குப்பையாக்கி விடுவாங்கள்." திரேசம்மா சற்று ஆக்ரோஷமாகப் பேசினாள்.

"அப்படி எண்டால் ஆம்பளையருக்கு கிணறு ஒண்டை ஒதுக்கிக் குடுங்கோ."

ஒருவரும் ஒன்றும் கூறவில்லை.

"நீங்கள் ஒத்து வராட்டால் ஆம்பளையர் என்ற கிணத்தைப் பாவிக்கட்டும். சரிதானே?"

அதற்கும் பதில் கிடைக்கவில்லை.

"ஒருத்தரும் ஒண்டும் சொல்லுறியள் இல்லை. எண்டபடியால் என்ற முடிவுப் படி நடக்கட்டும்."

எல்லோரும் கலைந்து சென்றனர். கவாமியும் அங்கிருந்த செல்ல முற்பட, "பாதர் கேர்.பியுவை" இன்னொரு நாளைக்கும் தொடர்ந்திருக்கிறாங்களோ?" எனக் கேட்டபடி தோமஸ் என்பவன் கவாமியை நெருங்கினான்.

"ஓமோம், நாளைக்கு காலமை வரை 'கேர்.பியு' தொடருமாம்."

"கேர்.பியுவை 'போட்டிட்டு, என்ன செய்யறாங்களாம்?

எங்கையும் 'ஒபரேசன்' நடக்குதோ? இல்லாட்டி கம்மா குண்டு போடுறாங்களோ?"

"ஒபரேஷன்' நடக்கிற சிலமன் ஒன்டையும் காண இல்லை."

"பூநகரியில் இருந்து வெளியேறி விட்டாங்கள் என்கு கதை அடிபடுது."

"ச! அப்படி இருக்காது. சில இலக்குகளை அழிக்கிறதில் ஈடுபட்டிருக்கிறும் என்கு ரேடியோவிலை சொல்லுகினம்."

தோமஸ் அட்டகாசமாகக் கிரித்தான். "வானத்தில் இருந்து இலக்குகளை பார்க்க முடியுமோ? ஒரு இனத்தை அழிக்கிற வேலை தான் உது. சிவபுரத்தில் இப்ப எத்தனை வீடுகள் தரைமட்டமாகி இருக்கும்? அவ்வளவும் இலக்குகளோ?"

கவாமி ஒன்றும் கூறவில்லை.

"∴:பாதர், நானைக்கு 'கேர்∴பிய' வை எடுத்தாலும், எடுக்காட்டாலும் நாங்கள் எல்லாரும் வீட்டை போகப் போறம்."

கவாமி புன்னைக்கத்தபடி அங்கிருந்து அகன்றார்.

பள்ளையார் கோயிலில் இருந்து வெளியேறிய ஆட்களில் சிலர் வட்டமிட்டிருந்தபடி கதைப்பதை கவாமி கண்டார். அவர்களிடம் சென்றார்.

எல்லோரும் அவரைப் பார்த்து புன்னைக்கத்தனர். அவர்களின் மத்தியில் நின்ற பொன்னுத்துரை மேசனை கவாமி அடையாளம் கண்டார். தேவாலயம் கட்டப்பட்ட போது பொன்னுத்துரை தான் பிரதம மேசனாக வேலை செய்தவன். அச் சமயத்தில் கிடுகினாலான கூரையுடன் சிறிய நிலப்பரப்பில் தேவாலயம் அமைந்திருந்தது.

காலையும், மாலையும் கவாமி ஆராதனை நடத்தும் போது பொன்னுத்துரை தனது வேலையை அப்படியே விட்டிட்டு ஆராதனை நடைபெறுவதை பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். இதை அவதானித்த கவாமி அவனை ஆராதனையில் கலந்து கொள்ளுமாறு வெவ்வளவோ தரம் கேட்டும் அவன் மறுத்து விட்டான்.

"கவாமி, நான் சைவம். அதுவும் ஒவ் வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் கோயிலுக்கு போற சைவக்காரன். என்ற மனச்சாட்சிக்கு எதிராக உங்கட பூசையில் என்னால் கலந்து கொள்ள ஏலாது" என்று சொன்னான் பொன்னுத்துரை.

"அப்படி எண்டால் ஏன் ஆராதனை நடக்கக்கின்களை இஞ்ச வந்து நிக்கிறியின்?" என கவாமிக்குப் பக்கத்தில் நின்ற 'யாரோ' கேட்டிருந்தார்கள்.

"என்ன நடக்குது எண்டதை பார்க்கத்தான்."

"உங்கட சமயத்திற்கும், எங்கட சமயத்திற்கும் இடையில் என்ன வித்தியாசம்?" அந்த 'யாரோ' கேட்க, பொன்னுத்துரை தன் காவிப்பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தான். "ரண்டு சமயமுமே ஒன்டைத்தான் போதிக்குது. நீங்கள் சொல்லுறுதை தான் நாங்களும் சொல்லும்."

"அப்ப ஆராதனையில் கலந்து கொள்ளலாமே?"

"அதை நான் விரும்ப இல்லை. கைவமாக இருந்து கொண்டு உங்கட கடவுளை நான் கும்பிட்டால், அது நான் என்ற மனசாட்சிக்கு துரோகம் செய்யற மாதிரி."

"ஆர் சொன்னது?"

"நான் அப்படித்தான் நினைக்கிறீன்."

அந்த 'யாரோ' அதன் பின் ஒன்றும் பேசவில்லை.

இதன் பின் பொன்னுத்துரையை வழியில் கண்டால் கவாமி புன்னகைத்து விட்டுச் செல்வார். சில சந்தர்ப்பங்களில் ஓரிரு வார்த்தைகள் பரிமாறுவார்.

"பொன்னுத்துரை, நீர் கட்டின கோயில்.....ஞாபகம் இருக்குதோ?" என கவாமி கேட்க, பொன்னுத்துரை நாணிக்கோணி தலையாட்டினான்.

"மண்டபம் ஒண்டும் கட்டி இருக்கிறியள் போல....."

"ஓமோம், கோயில் கட்டினாப் போலை தான் இப்படியான நெருக்கடி நேரத்தில் தங்கிறதுக்கு ஒரு மண்டபம் தேவை எண்டு நினைச்சு இதைக் கட்டினம். இப்ப எவ்வளவு பிரயோசனமாக இருக்குது எண்டு பார்த்தியளோ?"

பொன்னுத்துரை ஒமென்று தலையாட்டினான்.

அப்பொழுது மண்டபத்தில் ஒரு சிறு 'சலசலப்பு' ஏற்பட்டது. எல்லோரது பார்வையும் தலைவாசலுக்கு திரும்பியதை கவாமி அவதானித்தார். அவர் திரும்பி தலைவாசல் பக்கம் பார்த்தார்.

அங்கே அன்னம்மா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

கவாமியின் முகத்தில் பெருமை படர்ந்தது.

(16)

புன்றாவது நாளாக ஊரடங்குச் சட்டம் தொடர்ந்திருந்த வேளை.

காலை ஒன்பது மணி இருக்கும்.

கோயில் முன் இருந்த மாமரத்தின் கீழ் ஒர் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. நாதன், கோபி, விதானையார், செல்லத்துரை, 'போஸ்ட்மன்' கந்தசாமி, 'கிளார்க்கர்' சின்னத்தம்பி, வேலுப்பிள்ளை 'மாஸ்டர்' என்று சிலர் வட்டமாக, சப்பாணி கொட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தனர். ஒரு புறத்தில் கோயில் ஜயர் சடாட்சர குருக்கள் அமர்ந்திருந்தார்.

இப்படி ஒரு கூட்டத்தை நடத்துவோம் என்று எல்லோரையும் ஒன்று சேர்ப்பதற்கு நாதன் பட்டபாடு..... "உனக்கேன் இந்த தேவையில்லாத வேலை?" என்று செல்லத்துரை நேரடியாகவே கேட்டிருந்தார்.

"பரவாயில்லை, கம்மா வாங்கோவன்" என நாதன் பவ்யமாக

அழைப்பு விடுத்திருந்தான்.

கூட்டம் ஆரம்பமாகியது.

நாதன் தொண்டையைச் செருமியபடி தனது பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

"முந்தா நான் மத்தியானம் அளவில் நாங்கள் எல்லாரும் அகதியளா இஞ்சு வந்தம். எல்லாமாக ஆயிரம் பேர் அளவில் வரும். முதல் நாள் ஒருவருமே சாப்பிட இங்கு வசதி இருக்கவில்லை. நேத்தைக்கு மத்தியானச் சாப்பாட்டை எப்படியோ சாப்பிட்டோம். இரவு மிஞ்சி இருந்ததைக் கொஞ்சப் பேர் சாப்பிட்டினம். நேத்தைக்கு மத்தியானம் நடந்த ஒரு சம்பவத்தால் இருநாறு பேரளவில் கோயில்ல இருந்து வெளியேறி 'சேர்ச்சக்கு' போயிட்டினம். போன ஆக்கள் எல்லாரும் சைவ ஆக்கள். அவையள் இஞ்சு தங்கி இருக்கிற மாதிரி நாங்கள் வசதி செய்யாததில் தான் அவையள் இஞ்சு இருந்து அங்கை போயிருக்கினம். எண்டபடியால் எங்கடை ஆக்கள் அதாவது, அகதியளா கோயிலுக்கு வருக்கின்னள நாங்கள் வசதியள் செய்ய வேணும். அதுவும் பரிபாலன சபை தான் இதுக்கான நடவடிக்கையளை எடுக்க வேணும்."

நாதன் பேசி முடிந்த பின் ஒவ்வொருவரையும் பார்க்க, ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் ஒவ்வொரு உணர்ச்சி நெளிந்து வளைந்தது. கோயில் தர்மகர்த்தா செல்லத்துரையின் முகத்தில் சினம் பொங்கியது.

"இந்தக் கோயில் கட்டப்பட்டது சிவபுரத்தில் இருக்கிற சைவ மக்கள் கும்பிடத்தான். அகதியளை பராமரிக்க இல்லை." செல்லத்துரை வீம்புடன் சொன்னார்.

இதற்கு பதிலாக அங்கிருந்தவர்கள் ஏதாவது கூறுவார்கள் என நாதன் எதிர்பார்த்தான். யாவரும் மௌனியாக விளங்க, நாதன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

"செல்லத்துரை ஐயா சொல்லுறவதை நான் ஒத்துக் கொள்றன். சைவ ஆக்கள் வழிபடுறதுக்கு ஒரு இடமாக கோயில் விளங்குது. அதே நேரம் சைவ ஆக்களின்ற நலனிலும் கோயில் அக்கறை எடுக்க வேணும். சாதாரண நாட்களில் எண்டால் கோயில் ஆக்களின்ற வாழ்க்கையில் அவ்வளவு அக்கறை எடுக்கத் தேவையில்லை. ஆனால், இப்படியான நெருக்கடியான நாளையில உதவி செய்ய வேண்டிய போறுப்பை கோயில் எடுக்க வேணும். அகதியளுக்கு உதவுறது ஒரு புன்னிய செயல்....." நாதன் உணர்ச்சி வந்தவனாகப் பேசி முடித்தான்.

"நானும் இது சம்பந்தமாக ஒரு விசயத்தை தெரிவு படுத்த வேணும்" என்று சின்னத்தம்பி தயங்கியபடி சொன்னார்.

"என்ன?" செல்லத்துரை காட்டமாகக் கேட்டார்.

"கொழும்பில் இருக்கிற பிச்சைக்காரரை விட கேவலமான நிலையில் தான் எங்கடை அகதியள் இருக்கினம். இன்டைக்கு சாப்பாடு கிடைச்சிட்டுது, நாளைக்கு கிடைக்குமோ என்டு

பிச்சைக்காரர் நினைக்கிறது போலத் தான் அகதியனும் இருக்கினம். ஆனால், நாளைக்கு நான் சீவிப்பன் எண்டு பிச்சைக்காரன் நினைப்பது போல அகதியால் நினைக்க ஏலாது. அவன்ற சீவியத்திற்கு ஒரு உத்தரவாதமும் இல்லை."

சின்னத்தம்பி துணிந்து தனது கருத்தை வெளிப்படுத்த வேலுப்பிள்ளையும் தன் கருத்தை முன்வைத்தார். "நான் மதவாச்சியில் இருந்திருக்கிறீன். எல்லைப்பறுக் கிராமத்தில் நடந்த தாக்குதலுக்குப் பிறகு ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட சிங்களச் சனம் அங்கை இருந்து வெளியேறி பன்சலையில் டான் அகதியளா தஞ்சம் அடைஞ்சது. அவ்வளவு பேருக்கும் அங்கை இருந்த பிக்குமார் தான் சாப்பாடு குடுத்து கவனிச்சொல்லியன். பிக்குமார் தான் ஒவ்வொரு அரசாங்க ஓ.பிஸாக்கும்' போய் அகதியனுக்கு தேவையான சுசுதியளை செய்து குடுக்க பாடுபட்டினம்."

"அப்படி என்டால் எங்கட ஜையரும் ஒவ்வொரு 'ஓ.பிஸி, ஓ.பிஸாக்' ஏற வேணும் எண்டு நினைக்கிறியலோ?" செல்லத்துரை வினா தொடுத்தார்.

"அவர் அப்படி ஏறி இறங்கத் தேவை இல்லை. ஆனால், அகதியளை கவனிக்கிற பொறுப்பை கோயில் எடுக்க வேணும் எண்டு தான் நான் சொல்லுன்." நாதன் குரலை உயர்த்திச் சொன்னான்.

"வேலுப்பிள்ளை 'மாஸ்டர்' சொல்ற மாதிரித் தான் நானும் புத்தளத்தில் இருக்கக்கின்னை மன்னாரில் இருந்து முஸ்லிம் அகதியள் வரக்கின்னை பள்ளிவாசல்காரர் தான் எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்திருந்தினம். பள்ளிவாசல் 'ஷரஸ்டிமார் தான் புத்தளத்தில் இருந்த பெரிய பெரிய பணக்கார முஸ்லிம் ஆக்களிட்டை போய், காச சேர்த்து, அகதியனுக்கு வீடுகள் கட்டிக் குடுத்தோட, அதுகளுக்கு தொழிலும் எடுத்துக் குடுத்திச்சினம்" என்றார் கந்தசாமி.

"எங்கட கோயில் 'ஷரஸ்டிமார் என்ன செய்யினம்? கோயில் வரும்படியை எடுத்து 'பாங்கில்' போட்டு வட்டியை பெருக்கினம். இல்லாட்டி லட்சக் கணக்கில் காச செலவழிச்சு கோபுரம் கட்டினம். இல்லாட்டி காசை கரியாக்கி இந்தியாவில் இருந்து சினிமாக்காரரை கூட்டி வந்து 'ஷோ' காட்டினம். இல்லாட்டி, தாங்கள் சொகுசாக வாழுகினம். எந்த ஒரு கோயில் 'ஷரஸ்டியனும்' அகதியனுக்கு என ஏதாவது திட்டத்தை நிறைவேற்றிருதோ?" என்று உணர்ச்சி வந்தவராய் பேசி முடித்தார் சின்னத்தம்பி.

"கோயிலிலை பூசை, அபிஷேகம் வைக்கிறதும், கோயிலுக்கு கும்பி வாற ஆக்களுக்கு பிரசாதமும், திருநீறும், குங்குமமும் குடுத்தால் மட்டும் போதாது. ஒரு இக்கட்டான நிலையில் கோயிலை நாடி வாற ஆக்களுக்கு முன்டு வேளை இல்லை எண்டாலும், ரண்டு வேளையாவது பொங்கிப் போட வேணும்" என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

"கோயில் இருக்கிறது ஆக்கள் கும்பிடத் தானே தவிர அகதியனுக்கு அடைக்கலம் குடுக்க இல்லை. அகதியனுக்கு இடம் குடுக்கிறதால் கோயில் எல்லாம் அழுக்காகிறது. வந்தவன், போனவன் எல்லாம் கோயிலுக்குள்ளை வாறான். தீட்டு வந்த பொம்பளையனும் கோயிலுக்குள்ளை அடுக்கிடையாகக் கிடக்குதுகள். புனிதமான இடம் அகத்தமாகிறது. இந்த கோயிலிலை ஏத்தனை தரம் அகதியள் வந்திருந்து கும்பாபிழேஷ்கம் செய்தனாங்கள். அந்தக் கஷ்டம் எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியியுமா? கோயிலை முழுக்க கழுவி சுத்தப்படுத்த மட்டும் ரண்டாயிரம் ரூவா அளவில் செலவழியுது." செல்லத்துரை சொன்னார்.

"வருஷத்தில் ஒருக்கால், இல்லாட்டி ரண்டு தரம் கோயிலைக் கழுவிப் போட்டு கொக்கரிக்கிறியனே....." என இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தார் சின்னத்தம்பி.

"நாங்கள் அகதியனுக்காக ஒரு திட்டத்தை கோயில் மூலமாக செய்ய வேணும். செல்லத்துரை ஜயா சொல்லுற மாதிரி பொம்பளையள் கோயிலை அசுத்தப்படுத்தினம் எண்டால் கோயிலுக்கு பக்கத்தில் கிடுகினால் ஒரு மண்டபம் கட்டலாம். அதோட் ஒரு சமையலறையும் கட்டலாம். சமையலுக்கு தேவையான அண்டாக்கள், சட்டி பானைகள், ஏணங்கள், அகப்பைகள், அடுப்புகள், கரண்டியள் எண்டு எல்லாத்தையும் வாங்க வேணும். இதுகளை வாங்கிறதுக்கும், மண்டபத்தை கட்டிற்றுக்கும் கோயில் நிதி பாவிக்கப்படவேணும்." நாதன் சொன்னான்.

"இந்த மாதிரி காரியங்களுக்கு கோயில் காசை தர ஏலாது. மண்டபம் கட்ட ஏலாது. அடுப்படியும் கட்ட ஏலாது" என்று செல்லத்துரை கோபத்துடன் கத்தினார்.

"செல்லத்துரை ஜயா இந்த விசயத்தில் மனம் மாற வேணும். ஒரு நல்ல காரியத்துக்கு அவர் எங்களோட் ஒத்துழைக்க வேண்டும்." சின்னத்தம்பி கேட்டுக் கொண்டார்.

"ஜயா, நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?" எனக் கேட்ட நாதன், ஜயரை நோக்கினான்.

"நீங்கள் சொல்லுறதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுன். ஒவ்வொரு சமய ஆக்களுக்கும் அவையினர் கோயில் உதவி செய்யுது. ஆனால், எங்கட சைவ ஆக்களுக்கு கோயில் ஒண்டும் செய்யுறதில்லை. இந்த சிவபுரத்தில் சைவ ஆக்கள் தான் பெரும்பான்மை. ஆனால், ஒரு நெருக்கடி வரக்கின்னை சைவ ஆக்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாத ஒரு நிலையில் இந்துக் கோயில் இருக்குது. அகதியனுக்கு கோயில் ஒரு நிழலாக இருக்குதே ஒழிய, அகதியளினர் வயிற்றுப் பசியைப் போக்க, அதுகள் படுத்து ஒழும்புறத்துக்கு ஒரு வசதியும் இஞ்ச இல்லை. ஆனால், இந்த விசயத்திலை என்னால் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. ஏனெண்டால் நான் இஞ்ச சம்பளத்துக்காகத் தான் வேலை செய்யுறன். முண்டு நேர புச்சயை ஒமுங்காக செய்யுற வேலை

தான் எனக்கு தந்திருக்கினம். அதுக்கு மேல் என்னால் ஒன்டும் செய்ய ஏலாது" என்று சாட்சர குருக்கள் சொன்னார்.

"ஜூயா சொல்லுறவும் உண்மை தான். அவர்ட்டை கைகளுக்கு கட்டுப் போட்டிருக்குது. குயமாக சிந்திச்ச ஒரு முடிவும் அவரால் எடுக்க முடியாது. அவர் கோயில் ஊழியர் எண்டபடியால் செல்லத்துரை ஜூயா இந்த விசயத்திலை மனம் மாறுவேணும்" என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

"கோயில் ஒரு வழிபாட்டு இடமே ஒழிய அகதியள் பராமரிப்பு நிலையம் இல்லை எண்டதை நீங்கள் நினைப்பில் வைச்சிருக்க வேணும்."

"அது எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், அகதியளை சரிவர பராமரிக்கிற பொறுப்பை கோயில் பொறுப்பெடுக்க வேணும்." கந்தசாமி சொன்னார்.

"ஒம் ஜூயா." அவருக்கு ஒத்துப் பாடனார் சின்னத்தம்பி.

"உங்களுக்கு நான் எவ்வளவோ சொல்லியும்....." செல்லத்துரை இமுக்க, "ஜூயா, நீங்கள் உங்கட பிடிவாதத்தை கொஞ்சம் தளர்த்த வேணும். ஆக்களைப் பற்றி கொஞ்சமாவது நினைச்சுப் பார்க்க வேணும். மனிதாபிமான ரீதியில் ஒரு நல்ல முடிவை எடுங்கோ" என நாதன் தயவுடன் கேட்டான்.

"செல்லத்துரை ஜூயா நல்ல முடிவை எடுப்பார் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது."

எல்லாரும் செல்லத்துரையைப் பார்க்க அவர் எழுந்தார். "என்னைக் கொஞ்சம் யோசிக்க விடுங்கோ" என்றபடி அவர் எழுந்து சென்றார்.

"மனிசன் மனம் மாறுவார் போல....." என்று கந்தசாமி புன்னைக்கத்தார்.

"அவர் முன் வராட்டால் நாங்கள் தான் ஒரு வழி பார்க்க வேணும்." நாதன் சொன்னான்.

"என்ன மாதிரி?"

"நாங்கள் எல்லாரும் காக சேர்த்து இஞ்ச இப்ப கதைச்சதுகளை ஓப்பேத்த வேணும். இதுக்கு ஒவ்வொருத்தன்ற உதவியும் தேவைப்படும்."

நாதன் சொல்லி முடிக்கவும் அங்கு குழுமி இருந்தவர்களின் முகங்களில் ஒரு சிறிய வாட்டம் தென்பட்டது.

"தம்பியினர் யோசனைக்கு நான் முழு ஆதரவும் குடுப்பன். என்ற வட்டாரத்தில் எல்லாமாக அறுவது குடும்பம் இருக்குது. எல்லாருமே ஒரளவுக்கு வசதி படைச்ச ஆக்கள். அவையளிட்டை இருந்து காக சேர்க்கலாம்." கந்தரவிங்கம் தெரிவித்தார்.

"ஆக்கள் வசதியாக இருந்தாலும் காசை நீட்டிருதுக்கு அவையளுக்கு மனம் இருக்க வேணுமே. நாறு, இருநூறு எண்டால் நீட்டுவினம், ஜூயாயிரம், பத்தாயிரம் எண்டால் படலையைப் பூட்டி வைச்சிடுங்கள்" என்ற கருத்தினை சின்னத்தம்பி வெளிப்படுத்தினார்.

"ஓ, எங்கடை ஆக்கள் பெரிய நப்பியன். சுயநலவாதியன். காக எண்டால் பின் வாங்கி விடுங்கள்." கந்தசாமி சொன்னார்.

"பிறத்தியில் இருந்தும் காசை வரவழைக்க வேணும். சிவபுரத்தில் இருந்து முப்பது குடும்பம் அளவில் வெளி நாடுகளுக்கு போயிட்டுகள். அதுகளுக்கு கடதாசி எழுதி காக அனுப்பச் சொல்ல வேணும்....." சின்னத்தம்பி கூறினார்.

"மனம் இருந்தால் மார்க்கம் இருக்கும். இந்த விசயத்திலை எல்லாரும் ஒத்துழைக்க வேணும்." நாதன் சொன்னான்.

"ஒத்துழைப்புத் தருவோம். செல்லத்துரை ஜயா மனம் மாறினால் எங்களுக்கு வேலை இருக்காது தானே?" வேலுப்பிள்ளை வினாவினார்.

ஒருவரும் பதில் கூறவில்லை.

அதன் பின் பல விவகாரங்கள் குறித்து அங்கு கருத்துப் பரிமாறப்பட்டது.

எல்லோரது முகங்களிலும் ஒரு நம்பிக்கை, தெம்பு, தெளிவு, சுறுகறுப்பு, புளங்காகிதம் ஏற்படுவதை நாதன் அவதானித்தான்.

சடாட்சர குருக்கள் புன்னகைத் தபடி எல்லோரது கருத்துக்களையும் செவிமடுத்தார்.

நள்ளிரவு எல்லோரும் படுத்து விட்டார்கள்.

நாதன் மாமரத்தின் கீழ் படுத்திருந்த போதும் அவனைத் தூக்கம் தழுவவில்லை. யோசனை தான் அவன் மனதை அரித்தெடுத்தபடி இருந்தது.

(17)

உள்ரடங்குச் சட்டம் காலை ஒன்பது மணிக்கு நீக்கப்பட்டது.

உடனேயே கோயிலிலும், தேவாலயத் திலும் மணியடிக்கப்பட்டது.

பத்து மணிக்குள் கோயிலிலும், தேவாலயத் திலும், மகாவித்தியாலயத்திலும் இருந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்று விட்டார்கள்.

"பயங்கரவாதிகளின் இலக்குகளை நோக்கி நடத்தப்பட்ட தாக குதல் பெரும் வெற்றியை அளித்துவிட்டதாக அறிவிக்கப்படுகிறது" என வானோலி தனது காலைச் செய்தியில் குறிப்பிட்டிருந்தது.

கோயிலில் இருந்து புறப்பட முன் செல்லத்துரையிடம் சென்றான் நாதன்.

"ஜயா, என்ன முடிவு எடுத்திருக்கிறீங்கள்" என நாதன் பக்குவமாகக் கேட்டான்.

"நாதன், நீ சின்னப் பொழுயன். உனக்கு ஊன் நடப்பு விளங்காது.

இன்னொரு வருசத்தில் நீ இந்த ஊரை விட்டு எங்கையாவது போயிடுவாய். எண்டபடியால் இந்தக் கோயிலின்ற விவகாரத்தில் தலை போடாதை. வேறை எங்காவது ஊளில் நீ இந்த மாதிரி சமூக சேவைகளைச் செய். இஞ்சு மட்டும் பேசாமல் இரு" என்று செல்லத்துரை உறுதியான குரலில் கூறினார்.

"எங்கட தீர்மானத்திற்குச் சார்பாக நீங்க முடிவு எடுப்பீங்க எண்டு நினைச்சன். பரவாயில்லை. இந்து அகதியளுக்கெண்டு ஒரு வசதியான, நிரந்தர முகாமை கட்டுற என்ற கணவை நிறைவேத்தியே தீருவன். நான் இஞ்சு ஒரு வருசம் இருந்தாலும், அந்தப் பணியைத் துடங்கி விட்டுத் தான் இஞ்சு இருந்து போவன். அது நிச்சயம்" என நாதன் சவால் விடுத்தான்.

"கோயில் விவகாரத்தில் தலையிடாமல் எதையாவது செய்யறது எண்டால் செய்."

"எங்கடை ஆக்கள் எப்பத்தான் சுயநலத்தை விடப் போகின்மோ தெரிய இல்லை" என முனுமுனுத்தபடி மங்கையிடம் சென்றான் நாதன்.

மங்கை உற்சாகத்தை இழந்து காணப்பட்டாள்.

"இன்னும் ரண்டு, மூண்டு நாளைக்கு 'கேர்.பியு'யை நீடிச்சிருந்தால் நல்லது எண்டு நினைச்சன். ஆனால்....." என அவள் தழுதழுத்த குரலில் சொல்ல, நாதன் கேவியாகப் புன்னைக்கத்தான். "ஓ! உமக்கு இஞ்சு நல்ல ஜோவி. ஆக்கள் படுற கஸ்ரத்தை உணர்ச் சக்தி உம்மட்டை இருந்தால் நீர் இப்படி கதைக்கமாட்டார். நேத்தைக்கு 'ஒவையியர்' தமிப்பிள்ளை அரிசி தந்திருக்காட்டால் இஞ்சு ஒரு குருஷேத்திரத்தைப் பார்த்திருக்கலாம்" என்றான் நாதன்.

மங்கை இதைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. "இனி எப்ப, எங்கை சந்திக்கலாம்" என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

"இப்போதைக்கு ஒரு இடத்திலையும் சந்திக்க ஏலாது. தங்கச்சியின்ற கலியாணத்தை முடிச்சு வைச்ச பிறகு உம்மட வீட்டுக்கு அம்மாவோட வாறன். அதுக்குப் பிறகு அடிக்கடி உம்மைப் பார்க்க வாறன். அது வரைக்கும் மனதை இறுக்கி வைச்சிரும்."

"அது மட்டும் என்னைப் பார்க்க வர மாட்டியனோ?"

"வந்து என்ன செய்யறது?"

"என்னோட கதைக்க உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையோ?"

"விருப்பம் தான். ஆனால், இந்த நேரத்தில் என்ற மனதை கட்டுப்படுத்த விரும்புறன்."

"அப்படி எண்டால் என்னை மறந்து விடுவீங்களோ?"

"மொக்கு, மொக்கு, உம்மை பார்க்க வர மாட்டன் என்டதுக்காக நான் உம்மை மறந்து விடுவன் எண்டு நினைக்கிறோ? அப்படி நினையாதையும். நான் உமக்கு வாக்கு தந்திருக்கிறன். உம்மை மறுக்க மாட்டன்."

"அப்ப என்னை சந்திக்க வீட்டை வாங்களேன்."

"சரி வாறன். அதுவும் சுகந்தியோட. அடிக்கடி இல்லை, இடைக்கிடை."

மங்கை கள்ளம் கபடமற்ற புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தாள்.

"நீங்க ஒரு ராங்கிக்காரன். உங்களை போயும், போயும் 'லஸ்பண்ணினேனே' என புன்னகை மாறாமல் மங்கை சொன்னாள்.

சுகந்தி வர, அவனைச் 'சைக்கிளில்' ஏற்றிக் கொண்டு நாதன் வீட்டை நோக்கி விரைந்தான்.

வழியில் சுகந்தி பேச்கக் கொடுத்தாள்.

"அண்ணே, அம்மான்ற போக்கு எனக்கு பிடிக்க இல்லை. விடிய எங்களைப் பார்த்துப் போட்டு ஏன் திரும்பி 'சேர்ச்க்கு போனவ?' என ககந்தி கேட்டாள்.

"அம்மாவுக்கு விசர். வேதக்காரரோட குதியம் குத்திக் கொண்டிருக்கிறா. எத்தனை தரம் அங்கை போக வேண்டாம் என்னு சொல்லி இருப்பன்? கேட்டால் தானே? 'ஃபாதருக்கு' சொல்லாமல் வந்திட்டன் என்னு சொல்லிப் போட்டு வந்த கையோட போயிட்டா."

"அப்ப என்னத்துக்கு வந்தவவாம்?"

"இருந்தாப் போல அவவுக்கு பாசம் கொட்டிக் கொண்டு வந்திட்டுதாம். அது தான் வந்திருக்கிறா போல....."

"ஏன் கோயிலுக்கு வராமல் சேர்ச்கக்கு போனவ?"

"அது தான் எனக்கும் தெரிய இல்லை. வீட்டை வருவா தானே? அப்ப கேட்பம்."

"அண்ணே, அவவை கண்டபடி ஏசிப் போடாதேங்கோ. ஒருக்கால் 'ஹார்ட் அட்டாக்' வந்து ரண்டு கிழமை அளவில் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தவ. அதை மறந்திடாதேங்கோ. மருமோளைப் பார்க்க முந்தி மனுசியை சாகடிச்சு விடாதேங்கோ."

"அவ இப்போதைக்கு அசையமாட்டா. நல்ல வலிச்சல் கட்டை. இன்னும் இருவது வருசமாவது நின்னு பிடிப்பா. நாலைஞ்சு பேரப்பிள்ளையனை கண்டு விட்டுத் தான் கண்ணை மூடுவா..... மெய்யே மங்கையைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?"

சுகந்தி உடனடியாக ஒரு பதிலும் கூறவில்லை.

"சொல்லன், வாயில் என்ன கொஞ்சக்ட்டையோ?"

"ஆள் வடிவுதான். ஆனால்....."

"என்ன ஆனால்?"

"மொக்கு போலத் தெரியது. உலக விசயம் ஒண்டும் தெரியாது. பொது விசயத்தைப் பற்றி அறிய வேணும் என்னு அக்கறை இல்லை."

"'ஓ.எல்.' மட்டும் தானே படிச்சிருக்குது? அதால் அறிவு கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கும். சில பேருக்கு ஊர், உலக, பொது விசயத்தில் அவ்வளவு அக்கறை இல்லை. நேரத்துக்கு நேரம் சாப்பிட்டு, விதம் விதமாக உடுப்புப் போட்டால் போதும் என்னு நினைக்கினம். மங்கையை கலியானம் முடிச்சாப் பிறகு

'அதை' திருத்தி எடுப்பம்."

"அதை' கலியாணம் முடிக்கிறது என்டு தீர்மானிச்சு விட்டியோ?"

"ஓமோம்."

"அம்மா விடுவாவோ?"

"விட்டாலும், விடாட்டாலும் மங்கையை என்னால் கை விட ஏலாது. வாக்கு குடுத்திட்டன்."

"அம்மாவுக்கு ஒரு மருமகள் மாங்குளத்தில் இருக்குது."

"புவனேஸலத் தானே சொல்லுறாய்?"

"உனக்கு இருக்கிற ஒரே ஒரு மச்சாள் 'அது' தானே?"

'அதுக்கு' என்னை விட ஒரு வயசு கூட. அதோட ஒரு பெடியனோட் தொடர்பு இருந்ததாக கதை எல்லாம் அடிப்படூது."

"ஒரு சின்னத் தொடர்பு இருந்துதாம். அவையினர் வீட்டுக்கு முன்னால் 'வொலிபோல்' விளையாடுத் தெய்க்களில் ஒரு பெடியன் மாமன்ற வீட்டுக் கிணத்தில் தான் தண்ணி குடிக்கிறவனாம். அவனுக்கு புவனேஸில் ஒரு விருப்பம் வந்திட்டுதாம். அதை அவளிட்ட சொல்லி இருக்கிறான். ஆனால், கடைசியில் அவன் ஆருக்கும் சொல்லாமல் கண்டாவுக்கு போயிட்டானாம். அவ்வளவு தான். புவனேஸுக்கு அந்தப் பெடியனில் விருப்பம் இருந்துதோ, இல்லையோ என்டு தெரியாது. வயசு ஒண்டு தானே கூட? மச்சாள் எண்டபடியால் அத மறந்திடலாம்."

"புவனேஸை கட்டும்படி அம்மா என்னை வற்புறுத்தமாட்டா என்டு நினைக்கிறன்."

"மாமி அடிக்கடி வந்து உன்ற சாதக ஓலையைக் கேட்கிறா. உன்ற படிப்பு முடியட்டும் என்டு அம்மாவும் அலுக்காமல் சொல்லுறா. உன்ற படிப்பு முடிஞ்சு கையோட மாமி வருவா."

"வரட்டும், அப்ப அவை ஒரு கை பார்க்கிறன். செந்திலை உனக்கு கலியாணம் பேசிப் போக எவ்வளவு கதை கதைச்சவ தெரியுமோ?"

"செந்தில் அத்தான் ஒரு மனுசனோ? பொம்பளைப் பொறுக்கி. அவரைக் கட்டுறதை விட கட்டாமல் இருக்கலாம்."

இருவரும் வீட்டை அடைந்தார்கள்.

ஊரடங்குச் சட்டத்தை நீக்கி விட்டார்கள் என்பதை அறிந்தவுடன் அன்னம்மா நேரே எமர்சன் கவாமியிடம் சென்றாள்.

"கவாமி, போயிற்று வாறன்."

"திரும்பவும் குண்டு போடக்கிள்ளையோ இஞ்சால் பக்கம் வருவியள்?" என கவாமி புன்னகையுடன் கேட்க, 'இல்லை' என அன்னம்மா தலையால் மறுப்புத் தெரிவித்தாள்.

"கவாமி, ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமை பூசை இருக்குதோ?"
"ஓமோம்."

"அன்டைக்கு வாறன்."

"இஞ்ச் ஓவ்வொரு நாளும் காலமையும், பின்னேரமும் பூசை நடக்கும்."

"இந்தக் கிழமை வர ஏலாது. மூண்டு நாளா ஆடு, மாடு, கோழியளை கவனிக்க ஏலாமல் போயிட்டுது. அதுகளினர் பாட்டை பார்க்க வேணும்."

"எங்கட 'சேர்ச்'க்கு ஓவ்வொரு கிழமையும் முட்டை தர ஏலுமோ? காக தரலாம்."

"ஓ! அதுக்கென்ன தாறன்."

கவாமியிடம் அன்னம்மா விடைபெற்று வீட்டை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவருடன் பேச்கத் துணைக்கு ஸ்டெல்லா சென்றாள்.

"ஆச்சி, உங்கடை வீட்டைத் தாண்டித் தான் எங்கடை வீட்டை போக வேணும். நான் உங்களோட வாறன்" என்று ஸ்டெல்லா கூற அன்னம்மா "சாரி" என்று தலையாட்டனாள்.

"நீர் தானே எனக்கு முந்தா நாள் கிணத்தில அள்ளின தண்ணியை தந்தனீர்" என்று அன்னம்மா வழியில் கேட்டாள்.

"ஓமோம்."

"நீர் ஆரோடை தங்கியிருந்தனீர்?"

"அன்னன், அன்னியோடை....."

"எங்கை அப்பா, அம்மா?"

"ரண்டு பேரும் செத்திட்டினம். ஒரு அன்னன் தான். அவரோட தான் இருக்கிறன்."

"அன்னன் என்ன செய்யறார்?"

"கருவாடு 'பிசினஸ்'....."

"ஓ!"

"ஆச்சி, உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளையள்?"

"மூண்டு. முத்தவள் கலியாணம் கட்டி புருசனோட கொழும்புக்கு போயிட்டாள். ரண்டாவது மேன். டாக்குத்தருக்கு படிக்கிறான். மூண்டாவது பெடிச்சி. ' ஏ.எல்.' எடுத்துப் போட்டு வீட்டிலை இருக்கிறாள்."

"மகன் டாக்குத்தருக்கு படிக்கிறாரோ? பெயர் என்ன?"

"சிவநாதன். நாங்கள் நாதன் எண்டு தான் கூப்பிடுறனாங்கள். இந்த வருசத்தோட படிப்பு முடியுது....."

"எந்த 'மெடிக்கல்' கொலஜ்ல் படிக்கிறார்?"

"யாழிப்பாணம்."

"அப்ப எனக்குத் தெரிஞ்சிருக்க வேணுமே" என்று கண்மணிகளை உருட்டிய ஸ்டெல்லா, "பிள்ளையள் ரண்டு பேரும் மகா வித்தியாலயத்திலையோ, கோயில்லையோ இருந்தவையள்" என வினா தொடுத்தாள்.

"ரண்டு பேரும் கோயில்ல தான் இருந்தவையள்."

"அவையளை விட்டுட்டு நீங்க ஏன் 'சேர்ச்'க்கு வந்தனியள்?"

அவையள் கோவிக்கப் போயினமே!"

கிளிநொச்சிக்கு போய்விட்டு வந்த பின் நடந்ததை அன்னம்மா விபரித்தாள்.

அன்னம்மா வீட்டை அடைகிறாள். 'கேட்டை அவள் திறக்க, நாதன் வீட்டில் இருந்து வெளியே வந்தான்.

"ஆச்சி, நான் போயிட்டு வாறன்" என்று ஸ்டெல்லா கூறும் போது, நாதனின் பார்வையை அவள் கண்கள் சந்தித்தன.

ஓர் அறிமுகப் புன்னகையை ஸ்டெல்லா வெளியிட்டாள். நாதனின் விழிகளில் ஆச்சரியம் குத்திட்டு நின்றது.

(18)

இன்று நாள் ஊரடங்குச் சட்டம் நீக்கப்பட்டு மக்கள் விடுயற் காலையிலேயே வீட்டுக்கு போய் விட்டார்கள்.

பதினொரு மணி போல் வீதி எல்லாம் மக்கள் வெள்ளத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. வீடு சென்றவர்கள் சந்தைக்கு படை எடுத்தனர்.

கோயிலில் இருந்து வந்தவுடன் ஆடுகளையும், மாடுகளையும் தேடிப் பிடித்துக் கட்டிய நாதன் அதுகளுக்குத் தேவையான நீரையும், தீணையும் வைத்தான். கோழிக் கூட்டையும் துப்புரவு செய்து, அதுகளுக்கும் நீர், தீன் வைத்து விட்டு, உடல் குடு அகலமட்டும் குளித்தான்.

அன்னம்மா வந்து நாதனிடம் கூடையை நீட்டி, "தம்பி, ஒரு காம், பிஞ்சம் இல்லை. கிழங்கு, வெங்காயமும் இல்லை. சந்தைக்கு போய் வாங்கி வாவன்" என்றான்.

"சந்தைக்கோ? இன்டைக்கு சந்தை கூடுமோ? இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தித் தானே 'கேர்.பிய'வை எடுத்தவங்கள். மரக்கறி வியாபாரியன் சந்தைக்கு போயிருப்பினமோ?"

"ஓமோம். போயிருக்கினமாம். யானை விலை, குதிரை விலையில் விற்கலாம் என்டு அவசரம், அவசரமாக மரக்கறிகளை பிடுங்கிக் கொண்டு போயிருக்குங்கள்."

நாதன் சந்தைக்குப் போவதற்கு தயாராக வந்தான். "சந்தைக்கு போயிட்டு வந்து தான் உங்களோட ஒரு கதை இருக்குது."

"என்னடா கதை? வேதக்கார கோயிலுக்கு போய் இருந்ததை பெரிய குற்றம் என்டு நினைக்கிறியோ?"

"குற்றமோ, இல்லையோ என்டு பிறகு பார்ப்பம்" என்றவன் சைக்கிலில் ஏறினான்.

"டாக்குத்தருக்கு யடிச்சாப் போலை பெரிய ஆள் எண்ட நினைப்பு வந்திட்டுது போல. டேய், நான் உன்ற அம்மா. அதை மறந்திடாதை" என்று அன்னம்மா காட்டமாகச் சொல்ல, நாதன் ஒன்றுமே சொல்லாமல் அங்கிருந்து அகன்றான்.

அவன் நேரே சந்தைக்குப் போகவில்லை. சிவபுரம் கிராமத்தை கற்றிப் பார்க்க விரும்பினான். ஒவ்வொரு வீதியாகச் சென்றான். குண்டுத் தாக்குதலினால் சேதமடைந்த வீடுகளில் என்னிக்கையை கணக்கிட்டபடியே சென்றான்.

கோவிந்தர் வீதி ஊடாகச் சைக்கிள் சென்றது. அவ் வீதியில் தான் மங்கையின் வீடு இருக்கிறது. அவனைப் பார்க்க போவமா என்ற ஆசை மனதினுள் துளிஸ்விட்டது. ஆனால், அத் தருணத்தில் போனால் அவள் அவனைக் கேவி செய்வாள். 'என்னைப் பார்க்க ககந்தியோடை தான் வருவன் எண்டு சொல்லிப் போட்டு அதற்கிடையில் தனியாக வந்திட்டியளே' என்பாள். எதற்கு அவள் கேவிச் சொற்களைக் கேட்டு மனதைப் புன்படுத்துவான் என்று எண்ணியவன், மங்கையின் வீட்டை தாண்டிச் சென்றான். நல்ல வேளை உள்ளிருந்து ஒருவரும் அவனைக் காணவில்லை.

சந்தையை அடையும் போது இடிந்த வீடுகளின் தொகையை அவன் கணக்கிட்டு விட்டான். மொத்தமாக பதினொரு வீடுகள் முழுமையாகவும், இரு வீடுகள் அரைவாசியாகவும் சேதமுற்றிருப்பதை அறிந்தான். அவன் மனம் நன்றாக மழுங்கி விட்டது. வேதனை இதயத்தை கட்டித் தழுவிவிட்டது.

சந்தையை அடைந்தான். சைக்கிளை சாத்தி வைப்பதற்குக் கூட இடமில்லாமல் சைக்கிள்கள் நிரம்பி இருந்தன. ஒருவாறு ஒரு மரத்தில் சாத்தி விட்டு சந்தைக்குள் நுழைந்தான். ஒரே சனக்கூட்டம். 'காச்சா, மூச்சா' என்று ஒரே சத்தம். ஒருவாறு கூட்டத்தினுள் சென்று மரக்கறிகளை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வர அவன் வியர்வையால் தெப்பமாக நனைந்து விட்டான்.

சைக்கிளை எடுப்பதற்குப் போன போது, ஸ்டெல்லா எதிர்ப்பட்டாள். இவனைக் கண்டு அவள் புன்னகைத்தாள். உடனடியாக அவனை அவனால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. ஆச்சியித்துடன் அவனைப் பார்க்க, "என்னைத் தெரிய இல்லைப் போல" என அவள் இழுத்தாள்.

"தெ.....தெ.....தெரிய இல்லை" என நாதன் உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

"காலமை உங்கட அம்மாவை விட்டிட்டு போனனே.....நீங்க அன்னம்மா ஆச்சியின்ற மேன் தானே?" என அவள் புன்னகையுடன் கேட்டாள்.

அப்பொழுதே அவனை நாதன் நுனுக்கமாக நோக்கினான். கறுப்பு நிறமென்றாலும் அலாதியான முகவெட்டு. பற்கள் வெள்ளையாகப் பள்சிட்டன. கழுத்தில் தொங்கிய தங்கச் சங்கிலியில் ஒரு சிலுவை தொங்கியது.

"ஓமோம். நான் அன்னம்மா ஆச்சியின்ற மேன்தான்" என்றபடி அவன் சைக்கிளில் ஏற்முற்பட்டான்.

"நீங்கள் 'மெடிக்கல் ஸ்டூடன்போ'?"

நாதன் அவனை அதிசயத்துடன் நோக்கி, "உங்களுக்கு ஆர்

இதைச் சொன்னது" எனக் கேட்டான்.

"உங்கட அம்மாதான். அவ எங்கட 'சேர்ச்' சில தானே இருந்தவ."

"ஓ!"

"எந்த 'இயலில்' இருக்கிறிங்க?"

'...பெனல்' எடுத்திட்டு 'ரிசல்டஸ்'க்கு காத்திருக்கிறன்."

"எனக்கு 'மெடிக்கல்' கிடைச்சிருக்குது. இன்னும் ஒரு மாசத்தில் நானும் 'ஜாப்னா மெடிக்கல் கொலஜ்ஸ்' சேர இருக்கிறன்."

ஸ்டெல்லா இப்படிக் கூறியதும், சைக்கிளில் ஏற முற்பட்ட நாதன், அவ்வாறு செய்யாமல் அவளைப் புதுமையுடன் நோக்கினான்.

"நீர் எந்த 'ஸ்கூலில்' படிச்சனிர்?" நாதன் அக்கறையுடன் வினவு "ஜாப்னா கொண்வன்ட்" என்றாள் அவள்.

"போன வருசம் 'ஜாப்னா கொண்வன்ட் ஏ.எல் கேர்ஸ்ஸ்' எங்கட 'கொலஜ்ஸ்' நடந்த 'எக்ஸிமீன்' னுக்கு வந்தவையள். நீரும் வந்தனீரோ?"

"ஓமோம்."

"எயிட்ஸ் செக்ஷனில்" நான் இருந்தனான். என்னைக் கண்டனீரோ?"

"கண்டிருப்பன். அப்ப எனக்கு உங்களைத் தெரியாது."

"நீர் இஞ்ச எங்க தங்கி இருக்கிறீர்?"

'கே.எம்.லேனில்'.

"அப்படியோ?.....சரி நான் வாறன்."

"அம்மாட்டை நான் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கோ."

"சரி....."

நாதன் 'சைக்கிளில்' ஏறி 'பெடலை' மிதித்தான்.

அப்பொழுது பின்புறத்தில் இருந்து கைதட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். ஸ்டெல்லா சைகை மூலம் நாதனை வரும்படி அழைப்பு விடுத்தாள். மனதினுள் அவளைத் திட்டியபடி சைக்கிளைத் திருப்பி அவளிடம் சென்றான்.

ஸ்டெல்லா சுருளாக இருந்த பணத் தாள்களை அவனிடம் நீட்டினாள்.

"உங்கட 'பொக்கட்டில்' இருந்து கீழ விழுந்திருக்க வேணும்."

நாதன் திகைத்து விட்டான். 'பொக்கட்டுக்குள் கையை விட்பான். பொக்கட் வெறுமையாக இருந்தது.

" 'தாங்ஸ்'....." அவன் முகத்தில் நன்றி உணர்வு பள்ச்சிட்டிருந்தது.

"என்னிப் பாருங்க."

"வேண்டாம். சரியாக இருக்கும்."

நாதன் முன்னேறினான். இரு தடவைகள் திரும்பித் திரும்பி ஸ்டெல்லாவைப் பார்த்தான். இரண்டாவது தடவை பார்த்த போது முன்னால் கோபி வருவதை அவதானிக்கவில்லை. அவன் சைக்கிள்

கோபியின் சைக்கிணுடன் மோதிலிட்டது. நாதன் கீழே விழுந்தான். கோபி காலை கீழே ஊன்றி கீழே விழாமல் தப்பித்தான்.

நாதன் ஒருவாறு எழுந்தான்.

"மோடா, பார்த்து வரத் தெரியாதோ?" கோபி கண்டித்தான்

"'ஸ்ரூபி' மச்சான்."

"'ஸ்ரூபி'யாவது", மன்னாங்கட்டியாவது....."

"சந்தையில் சனம் நிறைஞ்சு இருக்குது போல....."

"ஓ, மூண்டு நாளா அகதியளா அடைஞ்சு கிடந்ததுகள். இண்டைக்குத்தான் சரிவர சாப்பிடப் போகுதுகள்."

"நீ காய், பிஞ்ச எல்லாம் வாங்கிட்டாய் போல. நான் இனித்தான் வாங்க வேணும். இண்டைக்கு மரக்கறி 'பிளாக்' கொண்டு போக வேணும்."

"ஏன்றா?"

"சரஸ்வினர் பெரியம்மான்ர வீடு குண்டு தாக்குதலால் தரைமட்டமாகி விட்டுது. அதால் முழுக் குடும்பமும் இப்ப எங்கடை வீட்டில் தான்."

"பிறகென்ன உனக்கு நல்ல சோலி தான்."

"இருக்கிற செலவுக்குள்ளை இது ஒரு மேலதிக செலவு. சரஸ்வினர் நகையைத் தான் அடகு வைக்க வேணும்."

"சரி, சரி, நான் வாறன்."

"பின்னேரம் வீட்டை வாவன். மங்கையிட்டை சொல்றன்."

"வேண்டாம், வேண்டாம். இப்போதைக்கு என்னால் அங்கை வர ஏலாது."

நாதன் 'சைக்கிளைச்' செலுத்தினான். வழியில் ஸ்டெல்லா நடந்து செல்வது தெரிந்தது. அவளைத் தாண்டும் போது 'க்ஞக்'கென்று அவள் சிரிப்பைப் பூத்தாள். நாதன் உடனடியாக சைக்கிளை 'பிரேக்' அடித்து நிறுத்தி, "ஏன் சிரிக்கிறீங்க" எனக் கேட்டான்.

"சைக்கிளை" ஓட்டக்கிள்ளை அங்கை, இஞ்ச பார்க்காமல் ஒட்டுங்கோ. இல்லாட்டி ஆக்களோட அடிப்பட்டு கீழே விழ வேணும்" என ஸ்டெல்லா சிரிப்பினிடையே சொன்னாள்.

நாதனின் முகம் அவமானத்தால் சுருங்கி விட்டது. அசட்டுப் புன்னைகை ஒன்றை வெளிவிட்டபடி 'சைக்கிளைத்' தொடர்ந்தும் செலுத்தினான்.

வீட்டை அடைந்தான். தாயிடம் மரக்கறி கூடையை நீட்டினான். பின்னர் விறாந்தையில் கீழே அமர்ந்தான்.

தாய் திரும்பி அவனிடம் வந்து அவன் முன்னால் அமர்ந்தாள். ககந்தியும் வந்தாள்.

"அம்மா, முதல்ல நான் கேக்கிறதுக்கு ஒண்டு ஒண்டாக மறுமொழி சொல்லுவங்கோ. ஆரைக் கேட்டு கிளிநொச்சிக்கு போன்னியென்ன?"

"ஆரைக் கேட்டு நான் கிளிநொச்சிக்கு போக வேணும்? நான்

உன்ற அம்மா. உன்ற மேள் இல்லை" என்று அன்னம்மா குரலை உயர்த்திச் சொன்னாள்.

"நீங்க என்ற அம்மா தான். அது எனக்கு நல்லாத் தெரியும். ஆனால், நாளைக்கு உங்களுக்கு ஒண்டு நடந்தால் அது என்னைத் தாக்கும். உங்களுக்கு ஒரு மேள் இருக்குது. கலியாணத்திற்கு தயாராக நிக்குது."

"பேய், அவளின்ற விசயமாகத் தான் கிளிநோச்சிக்கு போனனான்."

"அக்காவுக்கு 'லெட்டர்' குடுக்கத் தானே போனனியள்?"

"ஓமடா. கடதாசியை விட ஒரு முக்கியமான விசயத்தை கொக்காவுக்கு சொல்லத்தான் ஞானத்தை நேரில் பார்க்கப் போனனான். சுகந்தியை கலியாணம் கட்ட சீதனமாக 'போல்ட் மாஸ்டர்' ஆக்கள் ஜங்க லட்சம் கேக்கினம். அவ்வளவு காச எங்களிட்டை எங்கை இருக்குது? இன்னும் மூண்டு லட்சம் வேணும். அந்தக் காசை எடுப்பிக்கிறது என்ன மாதிரி எண்டு கொக்காவோட கதைக்கிறதைப் பற்றி சொல்லத் தான் ஞானத்தைப் பார்க்கப் போனனான்."

"காச தேவை எண்ட விசயத்தை 'லெட்டரில்' எழுதி இருக்கலாம் தானே?"

"எழுதலாம் தான். ஆனால், உன்ற கொத்தானைப் பற்றித் தானே உனக்குத் தெரியும். அவர் மற்றையவளின்ற கடதாசியை வாசிக்கிறதில் விண்ணன். அந்த மாதிரி கடதாசி அவரிட்டை சிக்கினால் நாங்கள் காச அனுப்பச் சொல்லுற விசயத்தை அறிஞ்க போட்டு அடியடா, பிடியடா எண்டு நிப்பார். அதால் கொக்காவுக்குத் தான் கஸ்ரம். சில வேளையில் காசம் அனுப்பாமல் விட்டு விடுவான்."

"சரி அது ஒரு பிரச்சனை. அது முடிஞ்குது. அடுத்த பிரச்சனை....."

"'சேர்ச்சு'க்கு போனதைப் பற்றி கேட்கப் போறாய் போல..... நான் ஏன் அங்கை போனன், ஏன் அங்கை இருந்து உங்களைப் பார்க்க வந்தன், திரும்பி ஏன் 'சேர்ச்' கூக்கு போனன் எண்ட கேள்விக்கெல்லாம் என்னால் மறுமொழி சொல்ல ஏலாது. அதைக் கேக்கிற உரிமை உனக்கு இல்லை."

அன்னம்மா அங்கிருந்து அகன்றாள்.

நாதன் கோபத்தின் உச்சியை அடைந்தான்.

(19)

Lதியம் சாப்பிட்ட பின் எமர்சன் கவாமி படுத்துவிட்டார். கடந்த இரு இரவுகளும் அவரால் நிம்மதியாகத் தூங்க

முடியவில்லை. இரவு வேளைகளில் ஏதாவது பிரச்சனை வந்து அவரது நித்திரை குழம்பி விடும்.

காலையில் ஊரடங்குச் சட்டம் நீக்கப்பட்ட பின் தேவாலயத்தில் இருந்து முக்கால்வாசிப் பேர் தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்று விட்டனர். ஒரு சிலர் வீடுகளுக்குப் போகாமல் அங்கேயே தங்கி விட்டனர்.

"கவாமி, இன்னொரு நாளைக்கு நிலைமையைப் பார்த்திட்டு போறும்" என்று ஒருவன் மட்டும் கவாமியிடம் அனுமதி கேட்டு விட்டுத் தனது குடும்பத்துடன் தங்கினான். மற்றவர்கள் ஒன்றும் சொல்லாமலேயே தங்கிவிட்டனர். அதையிட்டு கவாமி குறை விளங்கவில்லை.

மாலை நான்கு மணி போல் கவாமி எழுந்தார்.

"சாமி....." முனுசாமியின் குரல் அவரது கவனத்தை இழுக்க, கட்டிலில் இருந்து எழுந்து முன் வாசலுக்குச் சென்றார்.

முனுசாமி கைகளை நெஞ்கக்கு குறுக்காக வைத்தபடி நின்றான்.

"என்ன முனுசாமி?"

"சாமி, நாங்களும் எங்கட ஊருக்கு போவப் போறமுங்க."

"நல்லது, போயிட்டு வா."

"சாமி....."

"சொல்லு, என்ன வேணும் என்னு....."

"சாமி, ஒங்ககிட்ட கேட்க என்னமோ போலை இருக்குதுங்க."

"பரவாயில்லை கேளா."

"சாமி, சத்தியமாக சொல்றன், என்கிட்டே ஒரு சதக் காசும் இல்லை. வீட்டை போனா சமைக்கிறதுக்குக் கூட ஒரு தம்படி அரிசி இல்லை. ஏங் பொஞ்சாதி வாயும், வயிறுமாக கிடக்குது. ரண்டு பிள்ளையரும் காலங்காத்தலை இருந்து பசியும், பட்டினியுமாக கிடக்குதுங்க. என்டபடியால் ஒங்களுக்கு மரியாத்தானர் புண்ணியம் கெடைக்கும். நாறு ரூவா சல்லி தாங்க" என்ற முனுசாமியின் கண்கள் பனித்தன.

"நீ எங்கை இருக்கிறாய்?"

"தாம்பன்குளத்தில் சாமி."

"என்ன தொழில் செய்யறாய்?"

"ஒண்ணுமே இல்லை சாமி. முன்னப்ப காட்டுக்குப் போய் வெறுகு வெட்டிக்கொண்டு வித்தேனுங்க. இப்ப காட்டுக்குப் போகவே பயமாக இருக்குது."

"கவி வேலைக்கு போறதில்லையா?"

"சாமி, இந்த ஒடம்பை பாருங்க. மம்பெட்டி தூக்கி நிலம் கொத்துறதுக்கு ஏத்த தெம்பு எனக்கு இல்லீங்க. சில வேளையில் நானும், ஏங் பெஞ்சாதியும் களை பிடுங்கிற வேலைக்கு, இல்லாட்டி பில்லு பிடுங்கிற வேலைக்கு போவம். இப்ப அவள் வாயும், வயிறுமாக இருக்கிறதால் ஒரு இடமும் போறதில்லைங்க."

"சரி உனக்கு நான் வேலை தாறன். செய்வியா?"

"என்ன வேலைங்க சாமி?"

"கோயில் மணி அடிக்கிற வேலை."

முனுசாமி தன் பற்கள் யாவற்றையும் காட்டி இளித்தான்.
"சாமி, தமாஷ் பண்ணேல்ல தானே?"

"பகிடி இல்லை. உண்மையைத் தான் சொல்றன். உனக்கு செய்ய விருப்பமோ?"

"செய்யுறேங்க சாமி."

"நீ தண்ணி அடிப்பியா?"

முனுசாமி ஒரு முறை துள்ளினான். "என்னாங்க சாமி, இப்படி கேக்கிறீங்க? எப்பவாச்சும் சல்லி கிடைச்சால் கொஞ்சம் போலை குடிப்பேணுங்க. குடிச்சாலும் 'கம்'மெண்டு சத்தம் போடாமல் இருந்திடுவேணுங்க. ஒருத்தனுக்கும் நான் தண்ணி போட்டிருக்கிறேன் எண்டு தெரியாம இருக்கும்."

கவாமி புன்னகைத்தார். "சரி இன்டைக்கு நூறு ரூபா தாறன். ஊருக்குப் போய் மனுசி, பிள்ளையளை விட்டுட்டு காலமை வா. நீ என்னென்ன செய்ய வேணும் எண்டதை நாளைக்கு சொல்றன்."

"நல்லதுங்க சாமி" என்ற முனுசாமி அவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

கவாமி தனது அங்கிக்குள் கையை விட்டு, நூறு ரூபாய் தாள் ஒன்றை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார்.

"இன்டைக்கு தண்ணி போடுவியா?"

"இல்லை சாமி. மரியாத்தா மேல சத்தியம். நான் இன்னிக்கு குடிக்கமாட்டன். இன்னிக்கு அரிசி, மாவு, சீனி, பருப்பு எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு விட்டுக்கு போவேணுங்க. சாமி, மாசக்கடைசியில் சம்பளம் தரக்கின்னள அன்னிக்கு மட்டும் குடிப்பேணுங்க."

"சரி, நீ போயிற்று வா."

"சாமி, நீங்க மகராசனாட்டம் இருக்க வேணும்" என்ற முனுசாமி காசை எடுத்து கண்களில் ஒத்தி எடுத்தான்.

அவன் போகும் திசையைப் பார்க்கும் போது கவாமியின் கண்களில் அன்னம்மா சிக்கினாள். அன்னம்மா தயங்கியபடி உள்ளே வந்தாள். அவள் கைகளில் ஒரு மூடல் பெட்டி இருந்தது.

"பாதர், நீங்க அந்த ஆளோட பேசிக் கொண்டிருந்ததை நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனான். உங்களுக்கு சரியான பொறுமை இருக்குது. இரக்க கபாவம் இருக்குது. நிறைய மனுசத் தன்மை இருக்குது" என்று அன்னம்மா வார்த்தைகளை அடுக்க, கவாமி மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றை வீசினார். ஒன்றுமே கூறவில்லை

"உங்களைப் போல ஒரு ஆளை நான் என்ற வாழ்க்கையில் இன்னும் காண இல்லை, :பாதர். உண்மையைச் சொன்னால் என்ன, உங்களைத் தான் எல்லாரும் கும்பிட வேணும்" என்று அன்னம்மா தொடர்ந்து கூறினாள்.

கவாமி மீண்டும் புன்னகையைப் படரவிட்டார். "வாங்க,

உள்ளெள போய் கதைப்பம்" என்றபடி விறாந்தைக்குச் சென்று, அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்தார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற அன்னம்மா, அமராமல் சுவாமியையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

"இருங்கோவன்."

அன்னம்மா அமர்ந்தாள். "பாதர், முட்டை கேட்டியள். கொண்டு வந்திருக்கிறன்."

"எத்தனை முட்டை?"

"எல்லாமாக ஐம்பது இருக்கும். நான் எண்ண இல்லை."

"எண்ணிக் கொண்டு வந்தால் காக கணக்குப் பார்க்கிறதுக்கு லேசாக இருக்கும்."

"நான் இதுகளை விக்கக் கொண்டு வர இல்லை. கோயிலுக்கு தானமாக குடுக்கத் தான் கொண்டு வந்திருக்கிறன்."

"அப்படியோ, நல்லது. அஷ்சி, நீங்கள் இனி முட்டை கொண்டு வராதீங்க. நானே வாறன். இல்லாட்டி டேவிட்டை அனுப்பி விடுஞ். அதோட் நீங்கள் காகம் எடுக்க வேணும். இனியும் உங்களிட்டை இருந்து நாங்கள் எந்த அன்பளிப்பையும் எடுக்கமாட்டம்."

"எங்களிட்டை நூறு கோழி இருக்குது. உங்களுக்கு ஒரு கிழமைக்கு எத்தனை முட்டை தேவைப்படும்?"

"நூறு அளவில்....."

"அப்ப சனிக்கிழமை உங்களுக்கெண்டு நூறு முட்டையளை ஒதுக்கி வைக்கிறேன்."

"அதுக்கென்ன..... மெய்யே, பிள்ளையள் ரண்டும் சுகமாக இருக்கின்றோ?"

"ஒமோம்."

"இஞ்ச வந்ததைப் பற்றி.....?"

"மேன் தான் என்னிலை ஏறுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்."

"என்னத்துக்கு?"

"நான் இஞ்ச வந்து உங்களோடு இருந்தது அவனுக்கு பிடிக்க இல்லையாம். வேதக்காரர் என்னை மதம் மாத்திப் போடுவினம் எண்டு சொல்லி ஏற்றான்."

சுவாமி சத்தத்துடன் சிரித்தார். "நாங்கள் ஒருத்தரையும் பலாத்காரமாக மதம் மாத்திற்றில்லை. சிலர் விரும்பி எங்கட சமயத்திற்கு வருகினம். அப்படி வாற ஆக்களை நாங்கள் வர வேண்டாம் எண்டு சொல்ல ஏலுமோ? உதாரணத்திற்கு நீங்கள் எங்கட சமயத்துக்கு வர விரும்பினால் நாங்கள் அதை வரவேற்பம். அதை எதிர்க்க மாட்டம். ஒவ்வொருத்தனுக்கும் எந்த சமயத்தையும் பின்பற்றுறவுதுக்கு உரிமை இருக்குது."

"அது இஞ்ச இருக்கிற கண ஆக்களுக்கு விளங்கிற தில்லை..... 'பாதர்,' நேரமாக்குது. இந்தாங்க முட்டை. மூடல் பெட்டியைத் தாங்கோ" என்ற அன்னம்மா, மூடல் பெட்டியை சுவாமியிடம் நீட்டினாள்.

சுவாமி மூடல் பெட்டியை உள்ளே போனார். சிறிது நேரத்தில்

வந்தவர், மூடல் பெட்டியை அன்னம்மாவிடம் நீட்டினார்.

"நீங்கள் எங்களுக்கு அன்பளிப்பு தந்த மாதிரி நாங்களும் உங்களுக்கு அன்பளிப்பு தந்திருக்கிறம்" என்றார் சுவாமி.

"என்ன அன்பளிப்பு?"

"மூடல் பெட்டியைத் திறந்து பாருங்களேன்."

அன்னம்மா ஆர்வத்துடன் மூடல் பெட்டியைத் திறந்தாள். உள்ளே ஒரு பைபிள் புத்தகம் இருந்தது.

"வீட்டை கொண்டு போனால் பிள்ளையள் ஏகங்களோ?"

"ஏகங்கள். அதுக்காக கொண்டு போகாமல் விடமாட்டன். கொண்டு போய் ஒளிச்சு வைச்சு பிள்ளையள் இல்லாத நேரம் வாசிப்பன்."

"உங்களுக்கு நிறைய துணிச்சல் இருக்குது."

அன்னம்மா அங்கிருந்து வெளியேறினாள். சுவாமி 'கேட்' மட்டும் வந்து அவளை வழி அனுப்பி வைத்தார்.

வீட்டை அன்னம்மா அடைந்தாள்.

"எங்கை போய் முட்டையை குடுத்திட்டு வாறியள்?" என்று நாதன் எடுத்த எடுப்பில் கேட்டான்.

"அந்தோனியார் கோயில் சுவாமியிட்டை குடுத்திட்டு வாறன்" என்று இறுமாப்புடன் கூறிய அன்னம்மா முன்னேற முற்பட்டாள்.

நாதன் அவள் முன் வந்து நின்றான். "ஏன் முட்டையை கொண்டு போய் வேதக்காரக் கோயிலுக்கு குடுத்தனியள்?"

"டேய், நான் அங்கை மூண்டு நாளா கிடந்தனான். அந்த மூண்டு நாளும் வேளா வேளைக்கு சாப்பாடு தந்தினம். நீ மூண்டு மூட்டை அரிசி குடுத்துத் தான் ஒரு வேளை சாப்பிட்டனி. நான் ஒண்டும் குடுக்காமல் தான் சாப்பிட்டனான். அந்த நன்றிக் கடனுக்காகத் தான் முட்டை குடுத்திட்டு வாறன்."

"அதுக்கு நீங்கள் ஏன் அங்கை போனியள்? இதால் தானே அந்தோனியார் கோயில் ஊழியக்காரர் டேவிட் போறவர்? அவர்ட்டை குடுத்தால் போய் குடுப்பார் தானே?"

"அவர் குடுப்பார் தான். ஆனால், நான் கொண்டு போய் குடுக்கிறது தான் மரியாதை. அவையள் செய்த உதவியளுக்கு நன்றியும் சொல்லத் தானே வேணும்?..... இனி அவையள் இஞ்ச வந்து முட்டையைக் கொண்டு போவின்மாம்."

"என்னத்தை? முட்டையையோ. அவையளோட் இன்னும் தொடர்பு இருக்கப் போகுது போல....."

"ஓமோம். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் சுவாமிக்கு நாறு முட்டை தாற்தாக வாக்கு குடுத்திருக்கிறன்."

"அடிசக்கை எண்டானாம். அப்ப ஒவ்வொரு கிழமையும் அவையள் இஞ்ச வரப் போகினம் போல. அம்மா, உங்களுக்கு என்ன விசரோ? நல்ல காலம் அப்பா செத்திட்டார். இல்லாட்டால்

நீங்க நடக்கிற விதத்தைப் பார்த்து தூக்கு போட்டு செத்திடுவார்."

"உனக்குத் தான் விசர். நீ தான் விசரன், பைத்தியக்காரன் மாதிரி கதைக்கிறாய். மோடா, மடையா நீ உன்ற வேலையைப் பார்" என்று அன்னம்மா கத்தினாள்.

"அப்பா எத்தனை கோயில் தொண்டு எல்லாம் செய்திருக்கிறார். சைவத்தை வளர்க்கிறதுக்கு அவர் எத்தனை தியாகங்களைச் செய்தார். எவ்வளவு செலவழிச்சார். நீங்கள் அதை எல்லாம் மறந்திட்டு பிறவிவேதக்காரர் மாதிரி நடக்கப் பார்க்கிறியனே."

தாயும், மகனும் வாக்குவாதப்பட கூகந்தி அங்கு வந்தாள். நாதனின் முகம் சிவந்திருந்தது. கூகந்தியைக் கண்ட நாதன் அவள் அருகில் சென்று, "அம்மா நடக்கிற விதத்தை பார்த்தாயோ? தேவையில்லாமல் அந்தோனியார் கோயில்ல போய் மூண்டு நாள் இருந்திருக்கிறா. அங்கை இருந்து எங்களைப் பார்க்க கோயிலுக்கு வந்திட்டு திரும்பி அங்கையே போயிற்றா. இப்ப என்னடா எண்டால் அங்கை போய் முட்டை குடுத்திட்டு வாறா. ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் நூறு முட்டை குடுக்கப் போறாவாம். அம்மாவோட இதைப் பற்றி கதைச்ச எனக்கு அலுத்திட்டுது. அம்மா அடம் பிடிக்கிறா. தன்ற விசயத்தில் தலையிடக் கூடாது எண்டு கத்துறா" என்று நாதன் சொல்ல, கூகந்தி தாயிடம் சென்றாள். "அம்மா, அண்ணா சொல்லுறவுக்கு என்ன சொல்லுறியன்? ஏன் இப்படி எல்லாம் நடக்கிறியன்? நீங்கள் ஏன் அங்கை போறியன?"

"நீங்க ரண்டு பேரும் என்ற விசயத்தில் தலையிடத் தேவையில்லை. எது சரி, எது பிழை எண்டு எனக்குத் தெரியும். நான் பால் குடி 'பபா' இல்லை."

அன்னம்மா தன்பாட்டில் நடந்தாள்.

(20)

புருகையா தனது வீட்டு விறாந்தையில் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

சிவபுரத்தில் முதலாவது உபதபால் அதிபர் என்ற பெயருக்கு உரியவர் அவர். மூன்று பரம்பரையாக அவரது குடும்பம் சிவபுரத்தில் வாழ்கிறது. அவரது தகப்பன் தான் இக்கிராமத்திற்கு ஒரு உபதபால் நிலையம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை விடுத்தவர். அதற்காக மகஜர் ஒன்றைத் தயாரித்து சகலரினதும் கையெழுத்துக்களைத் திரட்டி கிளிநொச்சி 'எம்.பி.' யிடம் கையளித்தார். அதன் பலன் சிவபுரத்திற்கு உபதபால் நிலையம் கிடைத்தது. அந்நேரத்தில் முருகையாவின் தகப்பன் வயதில் முதிர்ச்சி அடைந்து விட்டதனால், முருகையா உபதபால் நிலைய அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். இப்போது முருகையாவும் பதவியில் இருந்து

இய்வு பெறும் வயதை நெருங்கி விட்டார். இனி அவரது மகன் ரவிசங்கர் தான் அப்பதவியை ஏற்கப் போகிறான்.

முன் 'கேட்' திறந்து, மூடும் சத்தம் கேட்டது. முருகையா ஆவலுடன் வெளியே பார்த்தார். அவர் எண்ணியபடி அன்னம்மா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

"வாங்கோ.....வாங்கோ.....இருங்கோ" என வரவேற்ற முருகையா உள் பக்கமாகப் பார்த்து, "சிவகாமி" எனக் குரல் கொடுத்தார்.

சில வினாடிகளில் முருகையாவின் மனைவி சிவகாமி வந்தாள். விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்த அன்னம்மாவைக் கண்டு சிவகாமி புன்னகைத்தாள்.

"முன்னு நாளா 'கேர.:பியு' போட்டு நல்லா வாட்டிப் போட்டாங்க. எங்க தங்கி இருந்தனியள்? கோயிலிலையோ?" என சிவகாமி கேட்டாள்.

"இல்லை. அந்தோனியார் கோயிலிலை" அன்னம்மா தயக்கத்துடன். சொன்னாள்.

"என் பிள்ளையள் கோயிலிலை தானே நின்டதுகள்?"

"அவங்கள் குண்டு போடக்கின்னள நான் கிளிநூச்சியிலை இருந்தனான். இஞ்சு வர இதுகள் எங்கை இருக்குதுகள் என்னு தெரியாமல் போயிட்டுது. அந்தோனியார் கோயில் பக்கம் வர 'ஹெலிகோப்பர்' சுத்திக் கொண்டு நின்டுது. எனக்குப் பயம் வந்திட்டுது. பேசாமல் அந்தோனியார் கோயிலுக்குள்ளை புகுந்திட்டன். அதுக்குப் பிறகு அப்படியே அங்கேயே நின்டுட்டன்" என அன்னம்மா விளக்கம் கொடுத்தாள்.

"இந்த முறை சிவபுரத்தில் நிறைய வீடுகள் சேதமாகி விட்டுது. சிமெந்தும் இல்லாத இந்தக் காலத்தில் என்னெண்டு தான் வீட்டுக்காரர் வீட்டை திருத்தப் போகின்மோ தெரிய இல்லை." முருகையா வருத்தப்பட்டார்.

"இனி களி மண்ணால் தான் என்னவும் செய்யலாம்."

"மெய்யே, எப்படி அந்தோனியார் கோயிலிலை சாப்பாடெல்லாம்? நேரத்திற்கு நேரம் தந்தவையளோ?" சிவகாமி கேட்டாள்.

"ஓ!.....ரண்டு வேளை சாப்பாடு தந்தவையள். சுவாமி எல்லாரையும் நல்லா கவனிச்சார். அவர் என்ன வடிவாக எல்லாத்தையும் செய்யறார் தெரியுமோ? அவரைப் பார்த்தாலே ஒரு பக்திப் பரவசம் ஏற்படுது. முழு முகத்திலையும் ஒரு ஒளி இருக்கிற மாதிரி தெரியுது. அவர் ஒருந்தர் மட்டும் ஒரு சத்தமும் போடாமல் எல்லா விசயத்தையும் கவனிச்சார். எங்கடை கோயில்லை ஒரு அன்னதானம் எண்டால் எத்தனை சத்தம், சன்டை, ச்ச்சரவு.....அந்தோனியார் கோயில்லை ஒரு அழவாரம் இல்லாமல் பொங்கிப் போடுகினம். இந்த மாதிரி விசயத்தை நாங்கள் வேதக்காரரிட்டை தான் படிக்க வேணும்" என்று சொல்லி முடித்தாள்

அன்னம்மா.

முருகையா நக்கலாகச் சிரித்தார். "ஓ! அவையென் எல்லா விசயத்திலையும் ஒழுங்கு தான். பள்ளிக்கூடத்திற்கு சாப்பாடு கொண்டு வந்து எங்களையெல்லாம் குக்காட்டப் பார்த்தவையள். நான் துரத்திப் போட்டன்."

"ஏன் அப்படி செய்தனியென?"

"அவையென்ற அடிமனதில் இருக்கிறது எனக்குத் தெரியும் தானே? முதல்ல சாப்யாடு குடுக்கிறது. பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மத்தை மாத்திற்கு."

"அனாதையா, அகதியாக கிடக்கிற எங்கட சனங்களுக்கு கோயில்காரர் என்ன செய்யினம்? எதாவது நெருக்கடி நேரத்தில் கோயில்காரர் முன் கதவைத் திறந்து விடுகின்றன. அவ்வளவு தானே? அகதியாக்கு சாப்யாடு குடுக்கின்றன? இல்லாப்பி அதுக்கு ஏதாவது ஒழுங்கு செய்யின்றன? அகதிகளுக்கு ஏதாவது காசு, கீசு குடுத்து அதுகளுக்கு தெம்பை ஊட்டுகின்றன?"

அன்னம்மா பேசி முடிய முருகையாவின் முகம் கறுத்துவிட்டது. "எங்கட நாய்கள் ஒரு ஒழுங்கும் தான் செய்யாமல் இருக்குதுகள். கோயிலிலை இருந்து வாற வரும்படிகளை எடுத்து ஒரு பிரயோசனமான காரியமும் செய்யாமல் காசை பொத்திப் பொத்தி வைக்குதுகள்."

"வேதக்காரர் மாதிரி எங்கட கோயில் ஆக்களும் ஒரு ஒழுங்கோட இருந்தால் ஏன் வேதக்காரரிட்ட கையேந்தி நிக்க வேணும்" என்று கேட்டாள் சிவகாமி.

"அதுதானே?"

"நாங்களும் ஒரு ஒழுங்கைச் செய்ய வேணும்" என்ற முருகையா மெல்ல அங்கிருந்து நழுவினார்.

அன்னம்மாவின் அருகில் சிவகாமி அமர்ந்தாள். "அக்கா, நாங்கள் இன்னும் ஒரு மாச்த்திலை கண்டாவுக்கு போகப் போறும்."

"கண்டாவுக்கோ? என்ன இருந்தாப் போலை?"

"முத்த மேன் வரச் சொல்லி கடதாசி எழுதி இருக்கிறான். இன்டைக்குத் தான் கடதாசி எங்கட கைக்கு கிடைச்சுது. உடனடியாக கொழும்புக்கு வந்து எங்களை இருக்கச் சொல்றான். அப்பத்தான் எல்லாக் காரியத்தையும் லேசாச் செய்யலாமாம்."

"அப்ப நீங்களும் ஊரை மறக்கப் போறியளோ?"

"ஊரை மறக்க ஏலுமோ? கொஞ்ச நாளைக்கு மேனொடையும், மருமேனோடையும் இருந்திட்டு வருவம் என்டு நினைக்கிறம். மருமேனங்கும் இப்ப பிள்ளைப் பெத்து நேரம். நாங்கள் நின்டால் அவையாக்கு ஒரு உதவியாக இருக்கும்"

"ஓ!....."

"நாங்கள் போக முந்தி ரவி, சுகந்தியின்ற கலியாணத்தை முடிச்சிட்டு போகலாம் என்டு இவர் நினைக்கிறார்."

சிவகாமி இப்படிக் கூறியதும் அன்னம்மா திடுக்கிட்டு விட்டாள்.

"கலியாணத்தை வைக்கப் போறியளோ?"

"ஓமோம். நாங்கள் நிக்கக்கிள்ளை எல்லாத்தையும் செய்திட்டு போக வேணுமாம். நாங்கள் போனால் ஜஞ்சு வருசத்துக்கு இந்தப் பக்கம் வரமாட்டம். இவனையும் சுகந்தியின்ற கையிலை ஓப்படைச்சிட்டு போனால் எங்கட எல்லாப் பொறுப்பும் முடிஞ்சு விடும்."

"நாங்கள் இன்னும் ஒரு ஆயத்தமும் செய்ய இல்லை....." என்று அன்னம்மா வார்த்தைகளை இழுத்தாள்.

"எல்லா ஆயத்தங்களையும் சட்டு புட்டென்று செய்து முடியுங்கோ. சீனத்துக்கு வீடு இருக்குது. நகையும் இருக்குது. எண்டு நினைக்கிறன். ஜஞ்சு லட்சம் காக கேட்டிருக்கிறும். காக எல்லாம் 'பாங்கில்' இருக்கும். அதைக் கெதிப்பண்ணி எடுங்கோ. எப்படியும் ரண்டு கிழமையில் கலியாணத்தை முடிச்சிட வேணும் எண்டு அவர் சொல்லுறார்."

"தம்பியைக் கேட்டிட்டு ஒரு மறுமொழி சொல்றான்."

"நாதனையோ? அவன் சின்னப்பெடியன். அவனைக் கேட்கத் தேவையில்லை. இன்னும் ரண்டு கிழமையில் கலியாணத்தை நடத்த ஒழுங்குகளை செய்யுங்கோ. சுகந்தியோட கதைச்சு ஒரு நல்ல நாளா சொன்னால் நாங்கள் எங்கட பக்க ஒழுங்குகளை செய்வதும்."

சரி என்று தலையாட்டிய அன்னம்மா, தொங்கிய முகத்துடன் வீடு வந்தாள்.

"என்னத்துக்கு 'போஸ்ட்மாஸ்டர்' கூப்பிட்டவராம்?" நாதன் கேட்டான்.

"சுகந்தியின்ற கலியாணத்தை இன்னும் ரண்டு கிழமைக்குள்ளை வைக்கக்டாம்."

"என்ன அவசரம்?"

"அவையள் கண்டாவுக்கு போகப் போகினமாம்."

"ஓ!"

"காக தான் பிரச்சனையாக இருக்கப் போகுது. மங்களத்திட்டை ஞானம் போய் விசயத்தைக் கூறி அவ காசைச் சேர்த்து நம்பிக்கையான ஒரு ஆள் மூலம் அனுப்புறது வேகப்பட்ட விசயமில்லை. எப்படியும் ரண்டு, மூண்டு மாசமாவது எடுக்கும்."

"நான் போய் காசை எடுத்துக் கொண்டு வரட்டோ?"

அன்னம்மா தலையால் மறுப்புத் தொலிவித்தாள். "போனமுறை போய் தேவை இல்லாமல் ரண்டு நாள் பொலிலில் அடைஞ்சு கிடந்தனி தானே? அப்ப சீனி ஜயா இருந்தபடியால் ஒரு மாதிரி தப்பினாய். இப்ப அவரும் இல்லை. எண்டபடியால் நீ போக நினைக்கிறதை இப்போதைக்கு மற."

"அப்ப ஆரும் நம்பிக்கையான ஆளை அனுப்புவது.....குஞ்சி ஜயாவை அனுப்புவதோ?"

"வேண்டாம். அவர் கொழும்புக்கு போய் பதினைஞ்சு வருசமாவது வரும். அவருக்கு இப்ப கொழும்பின்ற இடம், வலம்

தெரியாது. அதோட அவர் வருத்தக்காரன். இந்த 'பஸ், ரயில்' பிரயாணம் எல்லாம் அவருக்கு ஒத்து வராது."

"ரகுபதி?"

"அவன் தான் நாலும் தெரிஞ்சுவன். நம்பிக்கையானவன். ஆனால், அவனுக்கு நிறைய வயல் வேலை இருக்குது. இன்னும் ரண்டு, மூன்று நாள்ல குடு அடிக்க வேணும் என்று சொன்னவன். அதை விட்டுட்டு அவன் கொழும்புக்கு போகமாட்டான்."

"அவருக்கு காக குடுத்தால் போயிட்டு வருவார் தானே?"

"காக குடுத்தால் போவான்தான். எவ்வளவு குடுக்கிறது?"

"போக்குவரத்துச் செலவோட மூவாயிரம் குடுத்தால் போயிற்று வருவார்."

"அப்ப அவனைக் கண்டு கேட்டிட்டு வாறன்" என்ற அன்னம்மா உடனடியாகவே ரகுபதியைத் தேடி அவன் வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

ரகுபதி வீட்டில் இருக்கவில்லை. வயலில் நிற்பதாக மனைவி கூற அங்கு சென்றாள் அன்னம்மா.

"என்னைண" என ரகுபதி கேட்க கொழும்புக்கு போய் மங்களத்தைச் சந்தித்து, பணத்தைக் கொண்டு வாறது பற்றி அன்னம்மா பிரஸ்தாபித்தாள்.

"காக அவசரமோ?" அவன் கேட்க "ஓமோம். அவசரமில்லை என்டால் ஏன் உண்ணட்டை வாறன். நீ தான் இந்த விசயத்துக்கு தோதானவன்" என்றாள் அன்னம்மா."குடியிப்பு வேலை நடக்குது ரண்டு நாளில் முடிஞ்சிடும். வெள்ளிக்கிழமை போகட்டோ" என ரகுபதி வினாவினான்.

"வெள்ளிக்கிழமை வீட்டை விட்டு போறது சரியில்லை. எண்டபடியால், சனிக்கிழமை போயிட்டு வாவன்" என அன்னம்மா சொல்ல ரகுபதி சரி என்று தலையாட்டினான்.

(21)

இரவு படுக்கைக்குப் போன பின் அடிக்கடி கண் விழித்த நாதனின் மனம் மங்கையை கற்றிச் கற்றி வந்தது. கோயிலில் - அந்த மாமரத்தின் கீழ் இரவை துச்சமென மதித்து, தூக்கத்தை மறந்து பேசிய பலவும் அவன் சிந்தனையில் தரித்து விட்டுச் சென்றன. இருட்டின் வேகத்தை தணித்திருந்த டிட்சத்திரங்களின் ஓயியில் மங்கையின் முகத்தை இமை கொட்டாமல் எத்தனை தடவைகள் பார்த்துப் பரவசமடைந்திருப்பான்.

ஒரு முறை அவ்வாறு அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், "என்ற முகத்தில் என்னத்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறியள்?" என அவள் துடுக்குடன் கேட்டாள்.

"நீர் நல்ல வடிவு."

அவள் 'கல, கல'வென நகைத்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்?"

"உங்களுக்கு காதல் பைத்தியம் தலை உச்சிக்கு ஏறிட்டுது. அது தான் இப்படி புனுக்கிறியள்."

நாதனின் முகம் கண்ணயை இழந்து விட்டது. அதன் பிறகு ஒரு வார்த்தையையும் வெளியிடாமல் மௌனத்திற்கு அடிமையாகி விட்டான். அவன் மௌனம் அவளுக்கு அதன் அர்த்தத்தை புரிய வைத்து விட்டது.

"நாதன்....."

"ஊம்....."

"ஏன் கதைக்கிறீங்க இல்லை. என்னோட கோபமா?"

"இ.....இ.....இல்லை."

"நான் வடிவா?"

"ஓமோம்."

"அதாலையா என்னை விரும்புறிங்க?"

நாதன் பதில் கூறாமல் சில வினாடிகளைக் கடத்தினான்.

"சொல்லுங்க."

"அதுவும் ஒரு காரணம்."

"முழு முதல் காரணம் என்ன?"

"தெரிய இல்லை."

"நடப்புக் காட்டாமல் சொல்லுங்கோவன்."

"உம்மட உள்ளத்தில் கபடம் இல்லை என்கு உம்மட முகம் எடுத்துச் சொல்லுது. பொதுவாக நான் கள்ளம், கபடம், குது, வாது எண்டதுகளை விரும்புறுத்தில்லை. இது தான் நான் உம்மை விரும்புறுதுக்கு முழு முதல் காரணம்."

அதை ஆமோதிப்பது போல மங்கை தலையாட்டினான். "உண்மை தான் நாதன். என்ற மனதில் கள்ளம், கபடம் இல்லை. குது, வாது எண்டால் என்னென்கு தெரியாது. இதால் தான் என்னை எல்லாரும் உலகம் தெரியாத மொக்கு என்கு சொல்லுகினம்."

"இந்த உலகம் கபடமானது. ஆக்கள் தந்திரசாலியள். ஏமாத்துக்காரர். ஆர் நல்லவன், ஆர் கெட்டவன் எண்டதை அனுமானிக்கிறது கஷ்டம். எண்டபடியால் சரி எது, பிழை எது, நல்லது எது, கெட்டது எது எண்டதை சரியாக பிரிச்ச அறிஞர் நடக்க வேணும். அந்த பக்குவத்தை நீர் வளர்க்க வேணும்."

மங்கை ஒன்றும் கூறவில்லை.

பிறிதொரு சம்பவம் நாதனின் மனதை எட்டிப் பார்த்தது.

கோயிலில் இருந்த யாவரும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் நித்திரையில் ஆழந்திருந்தனர்.

நாதனும், மங்கையும் கீழே விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயில் அருகருகாக சப்பாணி கொட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தனர். நாதனுக்கு அருகில் கையைத் தலையணையாக பாவித்தவண்ணம்

ககந்தி படுத்திருந்தாள்.

"நாதன்....."

"என்ன?"

"என்னைவிட வடிவான பெட்டை.....பணக்காரி என்டு வைப்போமே.....உங்களுக்கு கலியானம் பேசி வந்தால் நீங்கள் என்னை மறந்து விடுவீங்களா?"

"நீர் என்ற கொள்கையை சோதிக்கிறோ?" நாதன் சற்றுச் சினத்துடன் கேட்டான். மங்கை பயந்து விட்டாள். சில விளாடிகள் நாதனைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். அந்த இருட்டிலும் அவன் முகம் விகாரமடைவதை அவதானித்தாள்.

உடனே அவன் கையைப் பற்றிய மங்கை, "சொரி' நாதன். இப்படி கேட்டதுக்கு என்னை மன்னிச்சு போடுங்கோ" என்றாள்.

இப்படி மங்கை கூறியதும் நாதனின் முக இறுக்கம் தளர்ந்தது. "மங்கை, என்னை இனியும் சோதிக்காதையும். என்ற காதல் புனிதமானது, தூய்மையானது. குருட்டுத்தனமானது இல்லை. ஒருத்தராலும் அதை கறைப்படுத்தவோ, களங்கப்படுத்தவோ ஏலாது. நான் பச்சோந்தி இல்லை."

மங்கை அவன் கைகளை இன்ப மிகுதியில் அழுத்தினாள். அக் கணமே அவளை அள்ளி எடுத்து, அவளை உச்சி மோந்தபடி அணைக்க வேண்டும் என்ற உத்வேகம் நாதனின் இதயத்தில் சடாரெனத் தோன்றி அவன் கைகளை பரபரக்க வைத்தது. ஆனால், பொதுவிடத்தில், அதுவும் புனிதமான கோயிலில் இப்படியான காரியத்தைச் செய்யக் கூடாது என்று நினைந்து மனதிற்கு கடிவாளம் போட்டான்.

கோயிலில் இருந்து புறப்படும் போது, "இனி, எப்ப, எங்கை சந்திக்கலாம்" என்று மங்கை கேட்டபோது, "இப்போதைக்கு ஒரு இடத்திலையும் சந்திக்க ஏலாது. தங்கச்சியின்ற கலியானத்தை முடிச்சு வைச்ச பிறகு உம்மட வீட்டுக்கு அம்மாவோட வாறன்" என்று நாதன் சொல்லி இருந்தான்.

ஆனால், ஒரு நாளைக்குள்ளேயே அவன் மனம் தத்தனித்தது, தவித்தது, தடம்புரண்டது. அவளை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை, அவா, ஆர்வம் அவனுள் பிறந்து, அவனைத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. என்ன செய்வது என்று தன்னையே கேட்டு அவனுக்கு அலுத்துவிட்டது.

விழிந்ததும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். எக்காரணம் கொண்டும் அவளைச் சந்திப்பதில்லை என்ற முடிவை அவன் எடுத்தான்.

காலை எட்டு மணி போல் விதானையார் சுந்தரவிங்கம் வந்தார்.

"முண்டு நாளா 'கேர்.'பியு' போட்டும், குண்டு போட்டும் ஆக்களை நல்லா பாடுபடுத்திட்டாங்க" என்றபடி சுந்தரவிங்கம்

படியேறினார்.

"ஓமோம்..... வாங்க விதானையார்" என நாதன் வரவேற்பு அளித்தான்.

விதானையார் நாற் காலியில் அமர்ந்தார். நாதனின் சுகதுக்கங்களை விசாரித்து, பொது விஷயங்களை அளவளவிய சுந்தரவிங்கம், "நாதன், பெரும்பாலும் கோயில்ல இருந்த எல்லா ஆக்களும் வீட்டை போயிட்டினம். ஆனால், இன்னும் கொஞ்ச ஆக்கள் வீட்டுக்கு போகாமல் அங்கை கிடக்கினம்" என்ற தகவலை வெளியிட்டார்.

"எவ்வளவு சனம் நிக்குது?"

"எல்லாமாக ஏழு குடும்பம்.....இருபத்தொன்பது பேரளவில் வரும்."

"மகா வித்தியாலயத்திலை?"

"ஒரே ஒரு குடும்பம்தான். நாளைக்கு பள்ளிக்கூடம் தூடங்கப் போறதால் அந்தக் குடும்பத்தை கோயிலுக்கு அப்புறப்படுத்தலாம் என்டு நினைக்கிறன்."

"நல்ல முடிவு..... 'சேர்ச்' சில எவ்வளவு பேர் நிக்கினமாம்?"

"சிரியா கணக்கு தெரிய இல்லை. அங்கையும் முப்பது, நாப்பது பேர் நிக்கினமாம்."

"வேதக்காரர் தங்கட சேர்ச் சில அகதியளை வைச்ச பராமரிக்கிற மாதிரி நாங்களும் பராமரிக்க வேணும்."

"அங்கை தான் சிக்கலே இருக்குது."

"சிக்கலோ?"

"ஓமோம். அகதியள் எல்லாரும் உடன வெளியேறி விட வேணும் என்டு செல்லத்துரையர் ஒற்றைக் காலில் நிக்கிறார்."

"ஏனாம்?"

"கும்பாபிஷேகம் நடத்தி விட்டு பூசையை நடத்தத் தான்."

"அகதியள் நிக்கக்கிணலையும் பூசையை ஜூயர் மூண்டு நேரமும் நடத்தினவர் தானே? இப்ப என்னத்துக்கு கும்பாபிஷேகம் செய்ய செல்லத்துரையர் அந்தரப்படுறார்?"

"அது எனக்குத் தெரியாது. அவர் அகதியளை எப்படியும் அனுப்பிப் போட வேணும் என்டு தடிக்கிறாராம்."

"அப்படி என்டால் அகதியளை என்ன செய்வம்?"

சுந்தரவிங்கம் மோவாயைத் தடவியபடி இருந்தாரே தலிர ஒரு பதிலும் கூறவில்லை.

"ஏதாலும் மடத்திலை தான் அதுகளை தங்க வைக்க வேணும். இஞ்ச மடம் என்டு ஒரு சின்ன மடம் தான் இருக்குது. அதிலை இருவது பேர் மட்டும் தான் இருக்கலாம்" என்றான் நாதன்.

"ஆக்கள் இல்லாத வீடுகள் இல்லையோ?"

"சா, இல்லை. ஒவ்வொரு முறையும் நடக்கிற குண்டு தாக்குதலால் வீடுகள் எல்லாம் தரைமட்டமாகிறதால் இப்ப வீடுகளுக்கே பஞ்சம். இந்த முறையோட ஒவ்வொரு வீட்டிலையும்

ரண்டு குடும்பம் இருக்கிற நிலைமை தான் ஏற்பட்டிருக்குது."

"அப்ப, என்ன செய்வம்?"

"இதுக்குத் தான் அகதியள் தங்கிறதுக்கு எண்டு ஒரு மடம் கட்ட வேணும், அதுகள் சாப்பிடுறதுக்கு ஒழுங்குகள் செய்ய வேணும் எண்டு கத்திக் கொண்டிருந்தனான்."

"நீர் கத்தினதிலை ஒரு பிழையும் இல்லை."

"இக்கனம் இந்த இருபத்தொன்பது சொச்சம் ஆக்கனுக்கும் நாங்கள் ஏதாவது ஒழுங்கு செய்யாட்டால் அதுகள் 'சேர்ச்கக்கு போய் இருந்து விடுங்கள். அதில் ஒண்டிரண்டு குடும்பங்கள் எப்படியும் சமயம் மாறும். அதை நாங்கள் விடக் கூடாது."

"கட்டாயம். வேதக்காரருக்கு அந்தக் கலை தெரியும்."

"இந்த முறை அகதியள் அங்கை போறதை எப்படியும் தடுத்து நிறுத்த வேணும்."

"செல்லத்துரையரச் சந்தித்து நிலைமை சீர்திருந்திற வரைக்காவது அகதியளை கோயிலிலை இருக்க விடும்படி கேட்போ?"

சுந்தரவிங்கத்தின் யோசனையையிட்டு நாதன் ஒரு கருத்தும் சொல்லவில்லை.

"நாதன், என்ன சொல்லுறீர்?"

"செல்லத்துரையர் மறுப்புத் தெரிவிப்பார்."

"எதற்கும் கேட்டுப் பார்ப்பம்."

"சாரி, இப்பவே போவம்."

நாதனும், சுந்தரவிங்கமும் அங்கிருந்து வெளியேறி செல்லத்துரையின் வீட்டுக்குச் சென்றனர். செல்லத்துரை வீட்டில் இருந்தார். தாம் வந்த நோக்கத்தை சுந்தரவிங்கம் பக்குவமாக வெளியிட்டார். அதைக் கேட்டு செல்லத்துரைக்கு கோபம் வந்து விட்டது.

"உங்கள் ரண்டு பேருக்கும் வேறை வேலை இல்லையோ? காலங் காத் தாலை மனுசனுக்கு அரியண்டத் தை ஏற்படுத்திறதுக் கெண்டு வந்திருக்கிறியள் போல" என்று செல்லத்துரை கர்ஜித்தார்.

நாதன் எழுந்து அவர் முன் நின்றான். "எங்களுக்கு நிறைய வேலை இருக்குது. பொதுநலத்தைக் கருதித் தான் இஞ்ச வந்தனாங்கள். நாங்கள் நியாயத்தைத் தான் கடைக்கிறும்."

"என்ன நியாயம்?"

"வேதக்காரர் 'சேர்ச்சில் வைச்சு அகதியளை பராமரிக்கிற மாதிரி நாங்களும் அகதியளை கோயில்ல வைச்சு பராமரிக்க வேணும்."

"என்ற பாட்டா கோயில் கட்டினாலு ஆக்கள் கும்பிடத்தான். அகதியள் தங்கிறதுக்கில்லை. கோயில் ஒரு கத்தமான, துப்புவான இடமாக இருக்க வேணும். வீட்டுக்கு தூரமான பொம்பளையள் கோயிலுக்கு வாறுதை எங்கட சமயம் தடை செய்யுது. அப்படி

இருக்கக் கிள்ளை நூற்றுக் கணக்கான பெண்டுகள் கோயிலுக்குள்ளை அடைஞ்சு கிடந்தால் அதில் எத்தனை பெண்டுகள் அசுத்தமாக இருக்குங்கள் என்டு நான் சொல்ல வேணுமோ?"

"அது சரி தான். ஒரு அவசர நேரத்தில் கோயிலை அசிங்கப்படுத்திற்கு பாவமில்லை. அகதியள் எல்லாம் தங்கட வீடுகளுக்கு போனாப் போலை கும்பாபிஷேகம் செய்யறியள் தானே? அதோட் கோயில் புதைம் அடைஞ்சு விடும்... செல்லத்துரை ஜயா, இந்தப் பிரச்சனையை கொஞ்சம் மனிதாயிமானத்தோட் அலசுங்க வீட்டுக்கு போக முடியாத அகதியளை ஒரு கிழமை மட்டும் தங்கியிருக்கிறதுக்கு விடுங்கோ."

"அதுக்குப் பிறகு?"

"நாங்கள் எப்படியும் அவையைனா அவையினர் வீட்டில் மீளக் குடியேற்றி விடுவெம். இல்லாட்டி மாற்று ஒழுங்குகளைச் செய்யுறும்."

அதன் பின் அம் மூவரும் சிறிது நேரம் தமக்குள் தர்க்கப்பட்டனர். இறுதியில் செல்லத்துரை தனது மனதை மாற்றினார்.

"சரி, ஒரு கிழமை அகதியள் கோயில்ல நிக்கட்டும். பூசை நடக்கக்கிள்ளை எல்லாரும் வெளியில் போயிடனும். அதோட் குடிச்கப் போட்டு ஆரும் கோயிலுக்குள்ளை கால் வைக்க ஏலாது என்டு சொல்லிப் போடுங்கோ."

மகிழ்ச்சியை அரவணைத்த வண்ணம் சுந்தரவிங்கமும், நாதனும் கோயிலை நோக்கி விரைந்தனர். இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை அங்குள்ள அகதிகளுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்ற துடிப்பு, கோயில் வெறுமையாகக் கிடக்கவே அப்படியே அடங்கி விட்டது. கோயிலில் இருந்த அகதியள் யாவரும் வெளியேறிருந்தனர்.

முன் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது.

பைத்தியம் பிடித்தவன் போல விழிகளை அங்கும், இங்கும் கழற்றி அகதியளில் யாராவது ஒருவர் அங்கு தென்படுகிறாரா என நோட்டம் விட்டான் நாதன். ஒருவருமே அவன் கண்களுக்குள் சிக்கவில்லை.

அந் நேரம் ஜயர் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினார்.

"ஜயா, எங்கை அகதியள் எல்லாம்?" நாதன் அவசரத்துடன் கேட்டான்.

"அதுகள் எல்லாம் காலங்காத்தாலையே போயிட்டுதுகள்."

"எங்கை?"

"'சேர்ச்' கக்கு."

"ஓ....."

நாதனும், சுந்தரவிங்கமும் பேசும் சக்தியை இழந்தனர்.

(22)

எமார்சன் கவாமி குளித்து விட்டு தனது அறைக்குச் செல்லும் போது, டேவிட் குறுக்கே வந்து நின்றான்.

"குட்மோர்னிங் :பாதா'."

"குட் மோர்னிங்."

"புதிய விருந்தாளியள் எங்களை நாடி வந்திருக்கினம்."

"புதிய விருந்தாளியள்? ஆர் ஆக்கள்?"

"ஆலடி கோயில்ல இருந்த அகதியளில் வீட்டுக்குப் போக ஏலாத அகதியள் எல்லாரும் இஞ்ச வந்திருக்கினம்."

"ஓ!" என வியந்த கவாமி, சில வினாடிகள் டேவிட்டைப் பார்த்தபடி நின்றார். பின், "அவையள் இஞ்ச நிக்கிறதுக்கு ஒழுங்குகளைச் செய்யும் நான் வாறன்" என்ற கவாமி தனது அறைக்குச் சென்றார்.

அங்கியை மாற்றி விட்டு அறையில் இருந்த திருச்சொரூபத்தைப் பார்த்து செபம் செய்த கவாமி, பின் தேவாலயத்திற்குச் சென்றார். தேவாலயத்தின் முன்பாக கோயிலில் இருந்து வந்த ஆட்கள் கவாமியைக் கண்டு பக்குவத்துடன் எழுந்தனர். எல்லோரையும் பார்த்து மலர்ச்சியுடன் புன்னகைத்த கவாமி, "கோயில்ல இருந்து வந்தனிங்களோ?" என அன்பு ததும்பக் கேட்டார்.

"ஓம் ':பாதா'" என்று சிவலிங்கம் என்பவன் சொன்னான்.

"நீங்கள் எல்லாரும் எந்த ஊர்?"

"இஞ்ச நிக்கிற ஆக்களில் முக்கால்வாசிப் பேர் தம்பன்குளத்தைச் சேர்ந்தவையள். மிச்ச ஆக்கள் அரசடியைக் சேர்ந்தவையள்."

"ஓ, தம்பன்குளம்..... அங்கை நாலைஞ்ச வீடுகள் சேதம் அடைஞ்ச விட்டதாக அறிஞ்சன்."

"ஓம் ':பாதா,' எங்கடை வீடு தரைமட்டமாகி விட்டுது. நாங்கள் இனி எங்க இருக்கிறதோ எண்டு தெரிய இல்லை."

"கவலைப்படாதீங்க. நாங்கள் அதுக்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்து தருவம். அது வரைக்கும் நீங்கள் எல்லாரும் இஞ்ச இருக்கலாம். சிவபுரம் தெற்கில ஒரு வீட்டைமெப்புத் திட்டம் அமைக்கிறதுக்காக நாங்கள் எங்கட கொழும்பு அலுவலகத்திற்கு ஏற்கனவே ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து அனும்பினாங்கள். அங்கை இருந்து ஆக்கள் வந்து இடத்தை எல்லாம் பார்த்திட்டு போனவையள். எப்படியும் இன்னும் ஒண்டிரண்டு மாசத்தில வீட்டைமெப்புத் திட்ட வேலையள் தொடங்கும் எண்டு நினைக்கிறன்."

கவாமி சொன்னதைக் கேட்டு அங்கு குழுமி நின்றவர்களின் முகங்கள் மலர்ந்தன.

"':பாதா,' எல்லாமாக எத்தனை வீடுகளை கட்டத் திட்டம்

போட்டிருக்கிறியள்?" சிவலிங்கம் கேட்டான்.

"இருநூற்றி ஜம்பத்திரண்டு."

"எங்களுக்கும் கிடைக்குமோ?"

"ஒமோம், வீடு இழந்த ஆக்களுக்கு தான் முன்னுரிமை குடுக்க இருக்கிறம்."

"சாமி, வீடு தாறதுக்காக எங்களை சமயம் மாறச் சொல்லுவியளோ?" என ஒருவன் துணிச்சலுடன் கேட்டான்.

சவாமி புன்னகைத்தார். "நாங்கள் உங்களுக்கு உதவி செய்யறதுக்காக பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பார்க்க மாட்டம். எங்கட சமயத்துக்கு வாங்கோ என்று நாங்கள் ஒருத்தரையும் வற்புறுத்திற்கில்லை. ஆக்களா விரும்பி வந்தால் நாங்கள் அவையளை வரவேற்கிறம்."

"இந்த வீடுமைப்புத் திட்டத்தில் வீடு தந்தால் நான் சமயம் மாறத் தயாராக இருக்கிறன்" என்று அங்கிருந்து குரல் எழும்பியது.

அதைக் கேட்டு சவாமியின் முகம் சுருங்கிவிட்டது. "சமயம் மாறுற ஆக்களுக்கு நாங்கள் எந்தவித சலுகையோ, முன்னுரிமையோ குடுக்கமாட்டம்" என்றபடி சவாமி மண்டபத்திற்குச் சென்றார்.

அங்கு தத்தம் வீடுகளுக்கு போக முடியாத இருபது பேரளவில் நின்றனர். எல்லோரும் சவாமியைக் கண்டவுடன் எழுந்தனர்.

"நீங்கள் எல்லாரும் எந்தப் பக்கம்?"

"சோலையடி."

"ஓ!"

சவாமி அங்கிருந்து அகல முற்பட, டேவிட் அங்கு தோன்றினான்.

"பாதர், உங்களைப் பார்க்க அன்னம்மா ஆச்சியினர் மேன் நாதனும், சுந்தரவிங்கம் விதானையாரும் வந்திருக்கினம்." என்றான் டேவிட்.

"என்ன விசயமாம்?"

"உங்களோட கதைக்க வேணுமாம். என்ன விசயம் என்று நான் கேட்க, அவையள் சொல்லினம் இல்லை."

"என்ன விசயமாக இருக்கும்" என்று தலைமயிரை கோதியபடி சவாமி நடந்தார்.

மண்டபத்திற்கு வெளியே 'கேட்'ன் அருகில் நாதனும், சுந்தரவிங்கமும் நின்றனர். சவாமியைக் கண்ட இருவரும் புன்னகைக்க, சவாமியும் புன்னகைத்தார்.

"பாதர், எங்கட கோயிலிலை நின்ட அகதியளை ஏன் இஞ்ச கூட்டி வந்தியள்" என சுந்தரவிங்கம் எடுத்த எடுப்பில் கேட்டார்.

"என்ன சொல்லுறியள்? எனக்கு ஒண்டும் விளங்க இல்லை." சவாமி அமைதியாகச் சொன்னார்.

"எங்கட கோயில்ல இருந்த ஆகதியளில் எல்லாரும் வீட்டை

போய் விட, இருபத்தைஞ்ச, முப்பது பேர் அங்கை கிடந்தவையள். அவையளை அங்கை தங்க வைக்கிறதுக்கு நான் ஒழுங்கு செய்ய, நீங்கள் அவையளை இஞ்ச கூட்டிக் கொண்டு வந்திட்டியள்" என்று கந்தரவிங்கம் விளக்கமளித்தார்.

இதைக் கேட்டு சவாமிக்கு கோபம் வந்து விட்டது. "விதானையார், உங்களுக்கு என்ன விசரோ? கதைக்கிறதை அளந்து கதையுங்கோ. நாங்கள் அதுகளை கூட்டிக் கொண்டு வர இல்லை. அதுகளாகத் தான் இஞ்ச வந்ததுகள். நாங்கள் அடைக்கலம் குடுத்திருக்கிறம்."

"இல்லை, இதை நான் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டன். உங்கடை ஆக்கள் அங்கை வந்து இந்த அகதியளுக்கு ஆசை வார்த்தை காட்டி இஞ்ச கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கினம்."

"எங்கடை ஆக்கள் ஒருத்தரும் அங்கை போக இல்லை."

"போயிருக்கினம். டேவிட்டும், இன்னும் ரண்டு பொம்பளையளும் அங்கை வந்து இந்த அகதியளோட கதைச்சு அதுகளை வரச் சொன்னதை எங்கடை ஆக்கள் கண்டிருக்கினம்."

சுந்தரவிங்கம் இப்படிச் சொன்னதும் சுவாமியின் முகம் வெளுறிவிட்டது. "ச....சுந்தரவிங்கம் உண்மையையோ சொல்லுறியள்?"

"நான் ஏன் பொய் சொல்ல வேணும்? உங்கடை ஆக்களின்ர பொட்டுக் கேட்டை அவிழ்த்து விடுறதோ?"

சுவாமி உடனடியாக தர்க்கப்படவில்லை. "டேவிட்" என பலத்துக் குரல் கொடுத்தார்.

சில வினாடிகளில் டேவிட் அங்கு வந்தான்.

"நீர் கோயிலுக்கு போய் அங்கை இருந்த ஆக்களை இஞ்ச கூட்டிக் கொண்டு வந்தனீரோ" சுவாமி கேட்க டேவிட் தலை குனிந்தான். "சொல்லும்....."

"போனான் 'ஃபாதர்', அதுகளோடையும் கதைச்சனான். போறதுக்கு இடமில்லை எண்டால் இஞ்ச வரலாம் எண்டு சொன்னான். இஞ்ச கட்டாயம் வரவேணும் எண்டு சொல்ல இல்லை."

"இல்லை, இவர் பொய் சொல்றார். அங்கை இருந்த சனத்தை வரச்சொல்லி இவர் வற்புறுத்தி இருக்கிறார். இப்ப வேளைக்கு வேளை சாப்பாடு தருவம். பேந்து வேலை தருவம். இருக்கிறதுக்கு வீடும் தருவம் எண்டு இவர் ஆசை வார்த்தை காட்டி இருக்கிறார்" என்று நாதன் வார்த்தைகளை வேகத்துடனும், ஆக்ரோஷத்துடனும் வெளியிட்டான்.

இதைக் கேட்டு சுவாமிக்கு கோபம் உச்சந்தலைக்கு ஏற்பிட்டது. டேவிட்டை முறைத்தவர் "டேவிட....." என்று உறுமினார்.

டேவிட் எவ்வித சலனமும் இன்றி. "'ஃபாதர்', நான் உண்மையைத் தான் சொல்றன். நான் ஒருத்தரையும் வற்புறுத்தி இஞ்ச கூட்டி வர இல்லை. அவையளாத் தான் ஒரு முடிவு எடுத்து

இஞ்ச வந்தவையள், வேணும் எண்டால் அதுகளை கூப்பிட்டுக் கேளுங்கோ" என்றான்.

"வேண்டாம், நான் இதை ஒரு பிரச்சனையாக்க விரும்ப இல்லை. விதானையார்.....டேவிட் பிழை செய்திருந்தால் எனக்காக எல்லாத்தையும் மறந்து விடுங்கோ. கோயில்ல இருந்து வந்த ஆக்களை இப்பவே கையோட கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ" என்றார் கவாமி.

கவாமி இப்படிக் கூறவே நாதனுக்கு என்னவோ போலாகவிட்டது. சுந்தரவிங்கத்தைப் பார்த்து என்ன செய்வோம் என கண்களால் வினாவினான். 'நீயே இது பற்றி தீர்மானி' என்று சுந்தரவிங்கம் கண்களால் பதில் அளித்தார்.

"பாதர்", நாங்களும் இதை ஒரு பிரச்சனையாக்க விரும்ப இல்லை. ஆணால், இனியும் இப்படியான ஒரு நிலைமை வராமல் நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவீங்க எண்டு நம்புறன்" என்று நாதன் சொல்ல, கவாமி கணியுடன் புன்னகைத்தார்.

அங்கிருந்து நாதனும், சுந்தரவிங்கமும் புறப்பட ஆயத்தமாக "என்ன அவசரம்? இருங்கோ. தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போங்கோவன்" என்று கவாமி கோரிக்கை ஒன்றை விடுத்தார்.

"அதுக்கு என்ன" என்ற நாதன் நாற்காலியில் சாய்ந்தான்.

அடுத்த அரைமணி நேரமும் கவாமியுடன் பல விடயங்கள் குறித்து நாதன் அளவளாவினான்.

(23)

நாதன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

'படுடர்' வாசத்தை முன்னே தள்ளியபடி மங்கை அவன் முன்பாக நிற்க நாதனுக்கு வியப்பு, இன்ப அதிர்ச்சி.....

அது திங்கட்கிழமைக்குரிய ஒரு மாலைப் பொழுது.

அந்நேரத்தில் வீட்டில் சுகந்தி மட்டுமே இருந்தாள். அன்னம்மா ஆட்டுக்கு குழை பிடுங்க கொக்கத் தழியுடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறி இருந்தாள்.

நாதன் கோழிக்கூட்டை துப்புரவு செய்து கொண்டிருந்தான். மங்கை நேரே அவனிடம் வந்தாள். முதலில் அவனை அவன் கவனிக்காமல் தனது செயலில் மும்முரமாக ஈடுப்புருந்தான். அவன் செருமவே நாதன் அவனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கி விசில் அடித்தான். "நீரா, நான் ஆரோ எண்டு நினைச்சன்."

"ஏன் வேறை ஆரையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீங்களோ?"

"இ.....இல்லை."

"அப்ப சரி" என்றவள், அங்கிருந்த பலகைப் பெட்டி ஒன்றில்

அமர்ந்தாள். " 'பிலி' போல."

"இல்லை, கோழிக் கூட்டை கன நாளா துப்புரவு செய்ய இல்லை. இன்டைக்கு செய்யறன். இன்னும் ஜஞ்சு, பத்து நிமிஷத்தில் வேலை முடிஞ்சிடும். நீர் போய் விறாந்தையில் இரும். நான் 'ட்க'கண்டு வாறன்."

"பரவாயில்லை, நீங்க வேலையை முடிக்கிற வரைக்கும் இஞ்சு நிக்கிறன்."

"ஏன் இஞ்சை வந்தனீர்?"

"உங்களைப் பார்க்கிறதுக்கு. ஏன் வரக் கூடாதோ?"

"வரலாம், ஆனால், அடிக்கடி சந்திக்கிறது நல்லது இல்லை எண்டு அண்டைக்கு கோயில்ல சொன்னான் தானே?"

"இது அடிக்கடி இல்லைத் தானே? இன்டைக்குத் தானே முதல் தரமாக இஞ்சை வந்திருக்கிறன்? இனி ஒரு மாசம் கழிச்கத் தான் வருவன்."

"அது நல்லது."

"எங்கை மாமியும், மச்சாளும்?"

"அடி சக்கை எண்டானாம். அதுக்குள் மாமி, மச்சாள் உறவு முளைச்சிட்டுது போல."

"நீங்கள் உங்கட கொள்கையை மாத்தாத வரைக்கும் அவையள் எனக்கு மாமியும், மச்சாளும் தானே?

"அப்படி நீர் நினைச்சால் சரிதான்."

"நாதன்....."

"உம்....."

"ககந்திக்கு கலியாணம் நடக்கப் போகுது போல."

"ஓமோம். மாப்பிள்ளை வீட்டு ஆக்கள் அவசரப்படுத்துகினம். இந்த மாசத்துக்குள்ளை கலியாணத்தை நடத்தும்படி சொல்லுகினம்."

"ககந்திக்கு பிறகு உங்கட கலியாணமோ?"

"உங்கட இல்லை. எங்கட." நாதன் சற்றுப் பலமாகச் சிரித்தான். மங்கையும் அவன் சிரிப்பில் பங்கெடுத்தாள். "ஆனால் மங்கை, எங்கடை கலியாணத்திற்கு இன்னும் மூண்டு, நாலு வருசமாவது எடுக்கும்."

"மூண்டு, நாலு வருசம்?"

"ஓமோம். நான் ஒரு உத்தியோகம் எடுத்து காக சேர்த்தா பிறகு தான் கலியாணம். ஆனால், அதுக்கிடையில் என்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்த வேணும்."

"லட்சியம்? என்ன லட்சியம்?"

"இந்த ஊரில் சைவ ஆக்களுக்கெண்டு ஒரு நிரந்தர அகதி முகாமை கட்டுறது."

"சைவ ஆக்களுக்கா?"

"ஓமோம்."

"அப்படி எண்டால் வேதக்காரர் வந்தால் அவையளுக்கு இடம் குடுக்க மாட்டியளோ?"

"அவையளுக்கும் இடம் குடுப்பம். ஆனால், சைவ ஆக்களுக்குத்தான் முன்னுரிமை."

"நாதன், சொல்லுறவன் எண்டு கோவிக்காதேங்கோ. உங்களுக்கு ஏன் இந்தத் தேவையில்லாத வேலை? வயசு போன ஆக்கள் செய்யுற வேலையை ஏன் நீங்கள் செய்யப் போற்றுக?"

"இஞ்சு இருக்கிற வயசு போன ஆக்கள் ஒரு பொறுப்பும் எடுக்காமல் இருக்கிறதால் தான் நான் அந்தப் பொறுப்பை எடுக்கிறேன். இண்டைக்கு நாங்கள் நாலைஞ்சு பேர் கூட்டம் கூடி அடுத்ததாக எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கை குறித்து ஆராய இருக்கிறேன்."

"எனக்கெண்டால் நீங்கள் இதில் ஈடுபடுத்தில் அவ்வளவு விருப்பம் இல்லை. இஞ்சு இருக்கிற ஆக்கள் உங்களை முன்னுக்கு வைச்சு எல்லாத்தையும் நடத்திப் போட்டு, கடைசியில் உங்கடை காலை வாரிப் போடுவினம்."

"தெரியும். எங்கடை ஆக்களைப் பற்றி நான் நல்லா படிச்சிருக்கிறேன். அப்பா அந்தக் காலத்தில் எத்தனையோ சமூக சேவையளை செய்யக்கின்னை இப்படியான தடையள், குறுக்கீடுகள் வந்திருக்குது. எத்தனையோ பேர் அப்பான்ற காலை வாரிச்சினம். ஆனால், அப்பா அதை எல்லாம் தாண்டி தன்ற லட்சியங்களை எல்லாம் நிறைவேத்தினார்."

"எதுக்கும் கவனமாக இருங்கோ. உங்களை விட மற்ற எல்லாருக்கும் வயசு கூட. அனுபவமும் கூட. விதானையார் சுந்தரவிங்கம் நல்ல மனுசன் போல கதைச்சாலும் ஒரு நஞ்சு. அவர் எத்தனை பேரின்ற காலை வாரி இருக்கிறார் எண்டு எனக்குத் தெரியும்."

"விதானையார் மட்டும் இல்லை, இஞ்சு இருக்கிற எல்லா பெரிய ஆக்களையும் எனக்குத் தெரியும். என்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்துறுதுக்காக நான் எல்லாரையும் அனுசரித்துத் தான் நடக்க வேணும். ஆர் என்ன சொன்னாலும், செய்தாலும், எந்தத் தடை வந்தாலும் என்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்தி விட்டுத் தான் இஞ்சை இருந்து போவன்" என்று நாதன் உணர்ச்சி வந்தவனாகப் பேச, மங்கை மெல்லக் கை தட்டினாள்.

"உங்கட லட்சியம் நிறைவேற என்ற வாழ்த்துக்கள். இந்த சின்ன வயசில் பெரிய ஒரு பொறுப்பை ஏற்று இருக்கிறீங்க. அதை சரிவர நிறைவேத்தினீங்க எண்டால் நீங்க ஒரு பெரிய பொதுநலவாதிதான். ஆனால், இந்த செயலை ஒரு வெறியோட செய்யாதீங்க. சமயமும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதால் வெறியை வெளிக்காட்டாதீங்க."

மங்கை கூறியதைக் கேட்டு நாதனின் கண்கள் அகல விரிந்தன.

அன்னோசனைக் கூட்டம் ஒன்றை நாதன் ஒழுங்கு செய்திருந்தான். சுந்தரவிங்கம், தம்பிப்பிள்ளை, வேலுப்பிள்ளை, சின்னத்தம்பி, பாலசிங்கம், சிவதாசன், தணிகாசலம் ஆகியோர் அங்கு குழுமி இருந்தார்கள்.

தம்பிப்பிள்ளை தான் முதலில் பேச்சை ஆரம்பித்தார். அங்கிருந்தவர்களில் வயதில் குறைந்தவனாக நாதன் விளங்கியமையால், அவன் சார்பாக தானே பேசவது சிறந்தது எனச் சொன்ன தம்பிப்பிள்ளை, கூட்டம் நடத்தப்படுவதற்கான நோக்கங்களைச் சுருக்கமாக விளக்கினார்.

“இந்த ஊர் ஒரு புராதன இந்துப் பிரதேசம். காலாதி காலமாக இந்துக்களே இஞ்சை பெரும்பான்மையாக இருந்திருக்கினம், இருக்கினம். ஆனால், இந்துக்களுக்கென்டு ஒரு நிரந்தரமான அகதி முகாம் இல்லை. வேதக்காரர் அகதியளை இருக்கக்கின்ளை தங்கிறதுக்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளை ‘சேர்ச்’காரர் செய்திருக்கினம். இஞ்சை வேதக்காரர் சிறுபான்மை. ஆனால், அவையள் ஒரு பெரிய மண்டபத்தைக் கட்டி இருக்கினம். ஏதாவது நெருக்கடி வரக்கின்ளை அகதியள் அங்கை தங்கிறதுக்கு அந்த மண்டபம் இருக்குது. அதோடு அகதியளுக்கு சமைச்சுக் குடுக்கிறதுக்கு ஏன் பாண் கூட தயாரிக்கிறதுக்கு ஏத்த வசதியளும் மண்டபத்திற்கு பின்னால் இருக்குது. எங்கட கோயில்காரர் இந்த விசயத்தில் என்ன செய்திருக்கினம்? ஒன்றுமே இல்லை. வாறு அகதியளை துரத்திற் நிலையில் தான் இருக்கினம். அகதியளுக்கு சமைச்சுக் குடுக்கிறதுக்கு ஏத்த ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருக்குதோ?”

தம்பிப்பிள்ளை பேசிவிட்டு எல்லாரையும் ஒரு முறை பார்த்தார். யாவரும் அவர் கூறுவதை ஆழோதிப்பது போல தலையாட்டினர்.

“தம்பிப்பிள்ளை சொல்லுறவு நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. நாங்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தும் எங்கடை அகதியள் தங்கிறதுக்கு என்டு ஒரு நிரந்தரமான இடம் இல்லை. எங்கட கோயில்காரரும் இதைக் கொஞ்சம் நினைச்சுப் பார்க்கக்கூட மனம் இல்லாமல் இருக்கினம். கோயில்ஸ்ர பேரில் ஆயிரக்கணக்கான ரூபா ‘பாங்கில்’ இருந்தாலும் இந்த மாதிரி பிரயோசனமான காரியத்திற்கு உதவ மனம் இல்லாமல் இருக்கினம். என்டபடியால் நாங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து காக சேர்த்து ஒரு பெரிய மண்டபத்தை சமையல் வசதியோட கட்ட வேணும்” என்று சின்னத்தம்பி சொன்னார்.

“சின்னத்தம்பி அன்னன் சொல்றது மெத்தச் சாரி. சைவ அகதியளுக்கென்டு ஒரு நிரந்தர முகாம் கட்டப்பட வேணும். ஒரு மண்டபம் போல கட்டினால் கலியானம் போன்ற விசேஷ வைபவங்களுக்கும் மண்டபத்தை வாடகைக்கு விடலாம். அதால் வாறு வருவாயை அகதியளுக்கு சாப்பாடு குடுக்கிறதுக்கு செலவழிக் கலாம்” என்ற யோசனையை வேலுப்பிள்ளை முன்வைத்தார்.

"இது நல்ல யோசனை....."என்றார் தணிகாசலம்.

"கலியாணத்தை நடத்துறவுக்கும் மண்டபம் கட்டுறதெண்டால் நல்ல வடிவாகக் கட்ட வேணும். அதுக்கு நிறைய சிமெந்து தேவைப்படும். இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் சிமெந்தில் மண்டபம் கட்டுறதெண்டால் கோடிக்கணக்கான ரூவாய் தேவைப்படும். அந்தளவு காச செலவழிக்கிற நிலைமையில் நாங்கள் இருக்கிறமோ" என கேள்வி எழுப்பினார் சுந்தரவிங்கம்.

"லட்சக் கணக்கில் செலவழிக்கிறதுக்கு கூட எங்களிட்டை காச இல்லை. இஞ்ச இருக்கிற, கொழும்பில் இருக்கிற, வெளிநாட்டில் இருக்கிற எங்கடை ஆக்களிட்டை காச சேர்த்தாலும் ரண்டு, மூண்டு லட்சத்துக்கு மேல் சேராது. எண்டபடியால் கிடூகு, பனை ஒலை, மரம், தகரம், பலகை எண்டு இஞ்ச கிடக்கித்துகளை பாவிச்சு மண்டபம் கட்டுறது தான் சரி எண்டு நினைக்கிறன்" என சிவதாசன் அபிப்பிராயப்பட்டார்.

"நானும் அப்படித் தான் நினைக்கிறன். இஞ்ச இப்ப இருக்கிற சாமான்களைக் கொண்டு மண்டபத்தைக் கட்டுவம். மழைக்கும், வெயிலுக்கும் தாக்குபிடிக்கிற மாதிரி இருந்தால் போதும். நிலத்திற்கு மட்டும் சிமெந்து போடுவம். என்ற கணக்குப்படி நிலத்திற்கு சிமெந்தும், கவர்களுக்கும், கூரைக்கும் கிடூகும், பனை ஒலையும் போடுறதெண்டால் நலைஞ்சு லட்சம் முடியும்" என நாதன் சொன்னான்.

"நாலைஞ்சு லட்சமோ? அவ்வளவு காசக்கு நாங்கள் எங்கை போறது?" தமிழ்ப்பிள்ளை கேட்டார்.

"சேர்க்க வேணும்."

"எங்கடை ஆக்கள் இவ்வளவு காச தருவினமோ? என்னைப் பொறுத்தளவில் எங்கடை ஆக்களிட்டை காச சேர்த்தால் ஒரு லட்சம் தேறினால் அது ஒரு கனவாகத் தான் இருக்கும்."

"ஓமோம். இப்ப இருக்கிற நிலைமை ஒரு ஆளுக்கு நாறு, இருநாறு ரூவா நீட்டுறதெண்டால் அது பெரிய விசயம். இப்ப ஒவ்வொருத்தனும் ஒரு நாலைப் போக்காட்டுறதுக்கு எவ்வளவு கஷ்டப்படுறான் எண்டு எனக்குத் தான் தெரியும்" என சுந்தரவிங்கம் அபிப்பிராயப்பட்டார்.

"வெளிநாட்டில் இருக்கிற ஆக்களைத் தான் ஒரளவு நம்பி இருக்க வேணும். அதுகள் காச அனுப்பினாலும் நாலைஞ்சு லட்சம் தேறாது." தமிழ்ப்பிள்ளை மீண்டும் பேசினார்.

"இஞ்ச இருந்து வெளிநாட்டுக்கு போன ஆக்களிலை நிறையப் பேர் ஊரையே மறந்திட்டினம். அப்படி நிலைமை இருக்கக்கின்னை அவையை காச அனுப்புவினமோ?" சுந்தரவிங்கம் வினா தொடுத்தார்.

"சின்னதாக ஒரு மண்டபம் கட்ட ஏலாதோ?" சின்னத்தும்பி கேட்டார்.

"சின்னதாக எண்டால்?" சிவதாசன் வினா தொடுத்தார்.

"ஒரு லட்சம் ரூபா செலவழிக்கிற மாதிரி."

"ஒரு லட்சத்திற்கு சின்ன ஒரு மண்டபம் கட்டலாம். ஒரு மழைக்கும், ஒரு வெயிலுக்கும் தாக்குப் பிடிக்கும். அதுக்குப் பிறகு ஆடு, மாடுகளைத் தான் அதுக்குள்ள வளர்க்கலாம்."

"அப்ப எங்கடை ஆக்களுக்கு எண்டு ஒரு அகதி முகாம் கட்ட ஏலாதோ?" பாலசிங்கம் முதன் முதலாக வாயைத் திறந்தார்.

"பெரிசா, கலியான மண்டபம் மாதிரி கட்டுறதெண்டால் ஜஞ்சாறு லட்சம் வேணும் எண்டு நாதன் சொல்றார். இவ்வளவு காசை எங்கை சேர்க்கிறது. எண்டபடியால் என்னை இந்த விசயத்திலை இருந்து கழற்றி விடுங்கோ" என்றார் சிவதாசன்.

"என்னையும் தான்" என தனிகாசலமும் முந்திக் கொண்டார்.

"இல்லை, நாங்கள் எப்பாடு பட்டும் ஒரு மண்டபத்தைக் கட்டத் தான் வேணும். இல்லாட்டால் எங்களுக்கெல்லாம் வெக்கம்." தம்பிப்பிள்ளை அறிவித்தார்.

"மண்டபம் கட்டலாம் தான். எங்கை கட்டுறது?" சிவதாசன் கேட்டு விட்டு வாயை மூட முன், "ஆர்ட்டை காணியிலை கட்டுறது" என சுந்தரவிங்கம் கேட்டார்.

தனது எண்ணத்திற்கு எதிரான விதத்தில் சுந்தரவிங்கம் பேசுவதை நாதன் உணர்ந்தான். தன் உள்ளத்தில் வெகுண்டெழுந்த கோப உணர்ச்சியை அடக்கியிடி "கோயிலுக்கு பக்கத்திலை தானே அரசாங்கக் காணி இருக்குது. அதிலை கட்டுவம்" என்றான்.

"அந்தக் காணியோ? அதில் தானே சந்தை கட்டுறதுக்கு கிராம சபை தீர்மானிச்சிருக்குது." சுந்தரவிங்கம் சொன்னார்.

"அப்ப ஒரு காணியை வாங்குவம்."

"அதுக்கும் காசை வேணும்."

மாலை மாங்கும் வரை கூட்டம் நீடித்தும் எந்தவொரு முடிவும் எடுக்க முடியவில்லை.

நாதன் நிறைந்த ஏமாற்றத்துடன் வீடு சென்றான்.

(24)

ஸ்ரீவிசங்கர், சுகந்தியின் கலியானம் கோலாகலமாக நடந்தேறியது.

கொழும்புக்குச் சென்ற ரகுபதி இரு நாட்களுக்குள் பணத்துடன் கிளிநொச்சி திரும்பினான். முத்த மகள் அனுப்பிய மூன்று லட்சம் ரூபாயை ரகுபதி நீடிய போது, அதை அப்படியே எடுத்து கண்களில் ஒத்தி எடுத்த அன்னம்மாவின் கண்கள் பனித்து விட்டன.

திருமணத்தின் பின் சுகந்தி 'யாழ்ப்பாண பாரம்பரியத்தை' மீறி ரவிசங்கரின் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டாள்.

"நாங்கள் இன்னும் ஒரு கிழமையில் கொழும்புக்கு போறம். பின்னை இஞ்சயே இருக்கட்டும்" என்று சிவகாமி வேண்டுகோள்

விடுத்த போது, அன்னம்மா 'சா' என்று தலையாட்டிவிட்டாள்.

இதனிடையே அகதியனுக்கு முகாம் அமைப்பதற்கான நடவடிக்கையை நாதன் தொடர முயற்சித்தான்.

கடைசியாக நடந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் அங்கு குழுமி நின்ற பலருமே அவன் எண்ணத்திற்கு மாறாக தமது கருத்துக்களை வெளியிட, மனம் நொந்த நிலையில் வீடு வந்துவன் எல்லோரின் பெயர்களையும் சொல்லி திட்டித் தீர்த்தான்.

"உனக்கு ஏன்றா இந்தத் தேவையில்லாத வேலை? நீ உன்ற படிப்பை முடிச்சுப் போட்டு கொழும்புக்கு போய் அங்கையே 'செப்டில்' பண்ணிவிடு. வர, வர இந்த ஊர் மோசமாகிக் கொண்டு வருது. ஆக்களும் கயநலவாதியாகி விட்டினம்" என்று அன்னம்மா சொன்னாள்.

"இல்லை, இந்த ஊரில் ஒரு நிரந்தரமான அகதி முகாமை கட்டி முடிச்சு விட்டுத்தான் நான் டொக்டர் வேலையைத் துடங்குவன்" என்று நாதன் ஆக்ரோஷத்துடன் சொன்னான்.

"உன்ற வெறியை அடக்கு. இந்த ஊருக்கு உன்ற அப்பா செய்த சேவை போதும். நீ செய்யத் தேவையில்லை. உன்ற உத்தியோகத்தை, உன்ற முன்னேற்றத்தை பற்றி நீ சிந்தித்தால் போதும்."

"என்ற முன்னேற்றத்தைப் பற்றி நான் சிந்திப்பன். ஆனால், அதுக்கிடையில் என்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்த வேணும்."

"நீ தனியனாக என்னென்டு உன்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்துவாய்? ஊரில் இருக்கிற ஆக்கள் உன்னைப் பார்த்துச் கொக்கிரிக்கினாம். தேவையில்லாத வேலையில் நீ ஏன் இறங்கிறாய் என்டு கேட்கினம். அப்பாவும் இப்படி எத்தனையோ புண்ணிய காரியம் செய்தார். அதால் என்ன பலனைக் கண்டார்?"

"அப்பான் பொதுநலத்தால் தான் இந்த ஊரே நிமிர்ந்துது. அப்பாவால் தான் மகாவித்தியாலயம் இந்த ஊருக்கு கிடைச்சது. சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் மண்டபத்தை கட்டுறைக்காக அப்பா தான் முன் நின்டார். அவர் எவ்வளவோ நல்ல காரியத்தை செய்ததால் தான் இந்த ஊர் ஆக்கள் இப்ப வசதியோட இருக்கினம்."

"ஆனால், அந்த நன்றி இந்த ஊர் ஆக்களுக்கு இருக்குதோ? அப்படி இருந்தால் அதை மறக்காமல் அகதி முகாம் கட்டுறைக்கு உனக்கு உதவி செய்யுங்கள். சுந்தரவிங்கம் விதானையார் என்ன மாதிரி உன்னைப் பேய்க்காட்டி இருக்கிறார் என்டு தானே நீ ரண்டு, மூண்டு நாளா கத்திக் கொண்டிருந்தாய்? ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த எல்லாரும் தானே உன்ற காலை வாரி இருக்கினம்? அகதி முகாமை கட்டுறை எண்டால் லேகப்பட்ட காரியம் இல்லை. நிறைய காக தேவை."

"தெரியும்."

"இப்ப இருக்கிற நிலையில் ஒருத்தரும் காச தரமாட்டினம். எல்லாரும் எப்படா இந்த ஊரைவிட்டு போவும் என்டு நிக்கினம்.

கம்மா பேச்கக்கு அகதி முகாம் கட்ட வேணும் என்டு கத்துவினமோ தவிர ஆக்கப்பாலும் ஒண்டும் செய்ய மாட்டினம். செய்ய நீ நினைச்சாலும் அதை குழப்பத் தான் இருப்பினமே தவிர உதவி செய்ய மாட்டினம்."

"இந்த ஊரில் இருக்கிற கொஞ்ச ஆக்கங்கு தங்கட சமயத்தில், ஊரில் ஒரு பற்று இருக்குது. அவையினின் உதவியோட அகதி முகாமைக் கட்டுவன்."

"ஒரு சதத்துக்கும் வக்கு இல்லாத ஆக்கள் தான் உன்ற லட்சியம் நிறைவேற்றுத்துக்கு ஆதரவாகக் கதைப்பினம். ஆனால், அதுகளால் உனக்குப் பொருளாதார ரீதியில் உதவி செய்ய ஏலாது. எண்டபடியால் உன்ற லட்சியத்தை முடிக்கட்டிப் போட்டு, பேசாமல் யாழ்ப்பாணத்திற்கு போய் உன்ற யடிப்பைக் கவனி."

"படிப்பை கவனிக்கத்தான் இருக்கிறன். ஆனால், என்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்தியே தீருவன்."

"எப்படியா உன்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்துவாய்? வெறும் கை முழும் போடுமா எண்ட நிலையில் நீ இருக்கிறாய். நீ தனியனாக இருந்து ஆக்களிட்டை காக் சேர்த்து எப்படி அகதி முகாமை கட்டப் போறாய்? தங்கச்சியினர் கலியாண வீட்டுக்கு அங்கை, இங்கை எண்டு எடுத்த கடன் ரண்டு லட்சமாவது வரும். அதை முதல்ல அடைச்கப் போட்டு....."

"தங்கச்சியினர் கலியாணத்திற்கு கடன் எடுத்தனியளோ? அக்கா அனுப்பின காசை என்ன செய்தனியள்?"

"அதை அப்படியே சீதனமாக நீட்டிவிட்டன். கலியாண வீட்டுச் செலவுக்குத்தான் ரண்டு லட்சம் செலவழிக்குது."

"ஓ! எனக்குத் தெரியாமல் போயிட்டுது."

"எல்லாம் முடிஞ்க ஆறுதலாக இருக்கக்கின்னள் உன்னட்டை சொல்லுவதும் எண்டு இருந்தன். இப்ப நீ கதையை துடக்கினாய். அது தான் சொன்னனான்."

நாதன் சில வினாடிகள் மௌனமாக இருந்தான்.

"எண்டபடியால் ஊர் தொழுவாரங்களை எல்லாம் மறந்திட்டு, உழூச்ச நாலு காக் மிச்சம் பிடிச்சுக் கடனை அடைக்கிறதுக்கு வழியைப் பார். இந்த நேரத்தில் இந்த புத்திமதியைச் சொல்லத்தான் என்னால் முடியுது."

நாதன் மௌனத்தைத் தொடர்ந்தான். தனது இலட்சியக் கணவு கொஞ்சம், கொஞ்சமாக கலைவது போன்ற ஓர் உனர்ச்சி அவனைத் தழுவியது. ஊரவர்கள் அவன் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றத் தயங்குவது ஒரு புறம், தாய் எடுத்த கடனை அடைக்க வேண்டிய அவசரம் இன்னொரு புறம். இந் நிலையில் அவன் எதை ஆதாரமாக வைத்து அகதி முகாமைக் கட்டி முடிக்கிறது?

அன்றைய பொழுது முழுவதும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் சினத்துடன், கோபத்துடன் நிறைவேற்றினான்.

தாய் மீது இரு தடவைகள் சர்ச்சைப்பட்டான்.

"உனக்கு இப்ப ஒரு வெறி கண்ட கண்ட நேரத்தில் வருது. அதை அடக்கு" என்ற அன்னம்மா வீட்டை விட்டுப் போனாள்.

ஸ்டெல்லா வந்தாள். அவள் வரவை நாதன் துளியளவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸ்டெல்லா இவனைப் பார்த்து அழகாகச் சிரித்தாள். நாதனிடம் இருந்து புன்னகை வரத் தடுமாறியது.

"அம்மா இல்லையா" என்று கேட்டவள், விறாந்தையில் கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

"எங்கேயோ போயிட்டா" என்று நாதன் கூரத்தின்றி பதில் அளித்தான்.

"இருங்கோவன்." ஸ்டெல்லா சொன்னாள் .

நாதன் அமர்ந்தான். "என்ன விசயமா வந்தீர்?"

"ஒரு 'விசிட்டர்' வீட்டை வந்தால் இப்படியோ கேட்கிறது? நான் சும்மா தான் வந்தனான். ஏன் வரக் கூடாதோ?"

"வரலாம். சும்மா தான் கேட்டனான்."

"தங்கச்சிக்கு கலியாண வீடு நடந்துது போல....."

"ஓமோம்."

"அப்ப ஏன் எனக்கு 'இன்விரேசன்' தர இல்லை?"

"உமக்கு ஏன் 'இன்விரேசன்' தர வேணும்?"

"நான் உங்கட 'பிரண்ட்'"

"நான் அப்படி இன்னும் நினைக்க இல்லை."

"அப்படியா?" என ஒரு இழுவையுடன் கேட்ட ஸ்டெல்லா, "நாதன், எப்ப திரும்பவும் 'ஜி.ப்னா'வுக்கு போற்றிக்கொள்ளுகிறீர்களா?"

"இன்னும் ஒரு மாசத்தில் 'ரிசல்ட்ஸ்' வரும் எண்டு கேள்விப்பட்டன். எண்டபடியால் இன்னும் மூண்டு கிழமையில் போவன்."

"நானும் உங்களோட வரட்டோ?"

"ஏன் என்னோட?"

"ஒரு துணையாகத் தான்."

"பொம்பளையனுக்கு துணையாக போறதை நான் விரும்புற்றில்லை."

நாதனின் பதிலைக் கேட்டு ஸ்டெல்லாவின் முகம் மலர்ச்சியை உதறியது.

"என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போக உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா?"

"பொதுவாக பொம்பளையளைக் கூட்டிக் கொண்டு போறதை நான் விரும்புற்றில்லை. அதால் வீண் கரைச்சலுக்கு முகம் குடுக்க வேணும்.."

"இந்த முறை உங்களோட வாறுதெண்டு நான் முடிவு எடுத்திருக்கிறேன்."

"ஆரைக் கேட்டு முடிவு எடுத்தனீர்?"

"நானாக முடிவு எடுத்தனான்."

"என்னைக் கேட்காமல் ஏன் முடிவு எடுத்தனீர்?"

"நீங்கள் 'ஓம்' எண்டு சொல்லுவீங்கள் எண்ட நம்பிக்கையில்."

"என்னோட தான் வாறது எண்டு ஒற்றைக் காலில நிக்கிறீர் போல....."

"ஓமோம்."

"சரி வாறது எண்டால் வாரும் 'ஐ:ப்னா'வுக்கு வந்தாப்பிறகு என்னைப் பார்க்க வரக் கூடாது."

"நான் ஏன் உங்களைப் பார்க்க வர வேணும்?"

ஸ்டெல்லா வீட்டை விட்டுப் புறப்படுகையில் அன்னம்மா வந்தாள்.

"ஹலோ ஆச்சி" என்று மகிழ்ச்சியுடன் ஸ்டெல்லா விளிக்க, "ஸ்டெல்லா" என்று அன்னம்மா உற்சாகத்துடன் கவினாள்.

"ஆச்சி போயிட்டு வாறன்."

"என்ன அவசரம், தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு -----"

"வேண்டாம். நேரமாகுது."

"அப்ப சரி போயிட்டு வாரும். ஞாயிற்றுக்கிழமை 'சேர்ச்'க்கு வருவீர் தானே?"

"ஓம் ஆச்சி."

"அங்கை சந்திப்பம்."

"சரி....."

ஸ்டெல்லா மறைந்த பின் நாதன் தாயுடன் சர்ச்சைப்பட்டான்.

"நான் விரும்பினால் 'சேர்ச்'க்கு போவன், விடுவன். நீ அதிலை தலையிடத் தேவை இல்லை" என்று சொல்லிவிட்டு அன்னம்மா போய் விட்டாள்.

(25)

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை.

எமர்சன் கவாமி பூசையை முடித்து விட்டு தேவாலயத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

அன்றைய தினம் தேவாலயம் நிரம்பி வழிந்தது. பூசைக்கு வந்த பலரும் இடம் இல்லாமல் வெளியில் - காலை வெயிலின் வெப்பத்தினால் வியர்வையை வடிய விட்டபடி நின்றனர். இதை டேவிட் அவதானித்தான்.

மண்டபத்தின் முன் வரிசையில், ஒரு மூலையில் அன்னம்மா நின்றாள். அவள் கையில் ஒரு பைபிள் இருந்தது. கவாமி உபதேசம் செய்த போது அவள் பைபினின் ஒவ்வொரு வரியையும் நனுக்கமாக நோக்கினாள். கீர்த்தனை பாடும் போது அவளும் சேர்ந்து பாடினாள்.

பூசை முடிந்து எல்லோரும் வெளியே வந்த போது அன்னம்மாவை பைபினூடன் கண்ட பிலோமினாவின் முகத்தில் ஆச்சரியம் பரிணமித்தது.

"நீங்கள் கணபதிப்பிள்ளை ஜயாவின்ற பெஞ்சாதி தானே?"
"ஓமோம்."

"அப்படி எண்டால் எங்கட கோயிலுக்கு வந்திருக்கிறியலே!"

"கொஞ்ச நாளா உங்கட சமயத்தில எனக்கு ஒரு பிடிப்பு வந்திருக்குது. அதால தான் வந்தனான்."

"கடைசியாக 'கேர.:பியு' போடக்கிள்ளை இஞ்ச தான் நின்றியளாக்கும்."

"ஓமோம், அதுக்குப் பிறகு தான் பிடிப்பு வந்துது....."

"நல்ல மாதிரி..... உங்கட பிள்ளையளையும் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோவன்."

"அதுகள் வராதுகள். என்னையும் இஞ்ச வாறதுக்காக ஏதுகள்."

அப்பொழுது எமர்சன் கவாமி அங்கு வந்தார். "குட்மோர்னிங் :.பாதர்" என்று பிலோமினா சொன்னாள். "குட்மோர்னிங்" என்ற கவாமி, அன்னம்மாவை நோக்கி கனிவாகப் புன்னகைத்து, "இன்டைக்கு நல்ல உற்சாகத்தோட கீர்த்தனை பாடினதை கண்டனான். நல்லது. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வருவியன்தானே?" என வினாவினார்.

"ஓமோம்."

"சரி நீங்கள் கதையுங்கோ" என்றபடி கவாமி தனது அறைக்குச் சென்றார்.

டேவிட் வந்தான். அவனுடன் அந்தோனிப்பிள்ளையும் வந்திருந்தார்.

"'.:பாதர்', ஒரு முக்கிய விசயம் பேச வந்தனான்" என்றார் அந்தோனிப்பிள்ளை.

"என்ன விசயம்?"

"நீங்களும் கேள்விப்பட்டிருப்பியள். கணபதிப்பிள்ளையின்ற மேன் நாதன் சைவ அகதியளுக்கெண்டு ஒரு நிரந்தர அகதி முகாமைக் கட்டப்போறான்."

"கேள்விப்பட்டனான்."

"நாங்கள் அதைத் தடுத்து நிறுத்த வேணும். இல்லாட்டால் நாளைக்கு ஏதாவது தாக்குதல் நடக்கக்கிள்ளை எல்லா சனமும் அங்கை போய் சொகுசாக இருந்திடுங்கள். அதால எங்களுக்குத் தான் நவ்தம்."

கவாமி புன்னகைத்தார், "எங்களுக்கு ஒரு நவ்தமும் வராது. வாற ஆக்கள் எங்களிட்டை வருவினம்."

"ஆனால், புதுசா ஒருத்தரும் வரமாட்டினம். எங்கடை ஆக்களும் அங்கை போகப் பார்ப்பினம். எண்டபடியால நாங்கள் நாதன்ற முயற்சியை நேரடியாக முறியடிக்காமல், மறைமுகமாக முறியடிக்க வேணும்" என்றார் அந்தோனிப்பிள்ளை.

"என்ன மாதிரி?" டேவிட் கேட்டான்.

"எங்கடை 'சேர்ச்'க்கு பக்கத்தில நாங்களும் ஒரு நிரந்தர

அகதி முகாமைக் கட்டுவும். அவையள், ஆக்களிட்டை காக சேர்க்கப் போக முந்தி நாங்கள் போய் காசை சேர்த்தும் எண்டால், அவையள் காக சேர்க்கப் போகக்கிள்ளை ஒருத்தரும் காக குடுக்க மாட்டனம்."

"அது நல்ல 'ஜுடியா'" என்று டேவிட் குதூகவித்தான்.

"ஆனால், நாங்கள் முதல்ல இருநூறு வீட்டுத் திட்டத்தைத் தான் துடங்க வேணும். அதுக்குத் தான் முன்னுரிமை குடுக்க வேணும்" என்றார் கவாமி.

"அதை துடங்கி விட்டு அகதிமுகாம் வேலையை துடங்கினால்; அவையள் அதுக்கிடையில் அகதி முகாமை கட்டி முடிச்சிடுவினம். எண்டபடியால் நாங்கள் வீட்டுத் திட்டத்தை கொஞ்ச ஆறுப் போட்டுட்டு அகதி முகாம் வேலையைத் துடங்குவும்" என்று அந்தோனிப்பிள்ளை யோசனை வெளியிட்டார்.

"எனக்கெண்டால் இந்த விசயத்தில் அவ்வளவு பிடித்தம் இல்லை. ஏட்டிக்கு போட்டியாக நடக்கிறது சரி இல்லை" என்று கவாமி சொல்ல, "பாதர்," இந்த விசயத்தை நாங்கள் முளையில் கிள்ளி விட வேணும். நீங்கள் ஒண்டுமே தெரியாத மாதிரி இருங்கோ. நாங்கள் இதை ஒப்பேற்றித் தாறும். 'சேர்க்'சில இருந்து ஒரு காகம் எங்களுக்குத் தேவையில்லை. நாங்களே காசை சேர்க்கிறும். நீங்கள் 'சேர்க்'க்கு பக்கத்தில் இருக்கிற காணியைத் தந்தால் போதும்" என்று சொல்லி முடித்தார் அந்தோனிப்பிள்ளை.

"என்னெண்டு காக சேர்க்கப் போறியள்?"

"வீடு வீடாக போய் காக சேர்க்கலாம். இல்லாட்டி ஏதாவது நாடகம் நடத்தி காக சேர்க்கலாம். நாடகம் நடத்துறவுக்குத் தானே எங்களிட்டை ஆக்கள் இருக்குது? ரோஸைரோவிட்டை சொன்னால் கிறிஸ்மஸுக்கு போட்ட நாடகம் மாதிரி போடுவான்."

அந்தோனிப்பிள்ளை கூறியதைக் கேட்டு கவாமி யோசனைக்குள் சிக்கினார்.

"ஆனால், இந்த முறை நாடகம் போடக்கிள்ளை சைவ ஆக்களை கவர்ற மாதிரி ஒரு நாடகத்தையும் போட்டால் நல்லது" என டேவிட் அபிப்பிராயப்பட்டான்.

"என்ன மாதிரியான நாடகம்?"

"சத்தியவான் சாவித்திரி மாதிரி நாடகம்....."

"ஓ! அதுவும் நல்லது தான்."

"பாதர், நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?"

"அப்ப ரண்டு நாடகங்களைப் போடுவ்கோ, கிறிஸ்தவ நாடகத்தில் கொஞ்சம் கவனம் எடுங்கோ."

"கிறிஸ்மஸுக்கு கரோல் பாடு பொம்பிளைப் பிள்ளையளுக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் குடுக்க வேணும். எண்டபடியால் ஒரு பாடல் நிகழ்ச்சியையும் சேர்த்து விடுவோம்."

"ரண்டு நாடகமும், ஒரு பாடல் நிகழ்ச்சியும் போட்டால் நிறைய நேரம் எடுக்குமோ."

"ஆறு, ஏழு மணித்தியாலம் தேவைப்படும். பின்னேரம் ஆறு மணிக்கு நிகழ்ச்சியைத் துவங்கினால் பன்னிரண்டு மணிக்கு முடிச்சிடலாம். வீட்டை போக முடியாத ஆக்களை 'சேர்ச்' மண்டபத்தில் தங்க வைக்கலாம்."

"அப்ப நாடகங்களையும், பாடல் நிகழ்ச்சியையும் நடத்துமதுக்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்யுங்கோ."

"சரி, எப்ப இதுகளை நடத்துவம்?"

"முதல்ல நாடகங்களை எழுதி பழக்குங்கோ. இதுக்கு எத்தனை நாள் எடுக்கும்?"

"ஒரு மாசத்துக்குள்ளை முடிக்கலாம்."

"பாட்டு நிகழ்ச்சியையும் இந்த ஒரு மாசத்துக்குள்ளை ஆயுந்தப் படுத்தலாம் தானே?"

"ஓமோம்."

"அப்ப அடுத்த மாச கடைசியில் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையாகப் பார்த்து இதுகளை நடத்துவம். நான் அதுக்கிடையில் யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஒக்கெட்ட'டை அச்சடிச்சுக் கொண்டு வாறன். நிகழ்ச்சி தொடங்கிறதுக்கு முந்தியே 'ஒக்கெட்ட'ல் முக்கால்வாசியை வித்துப் போட வேணும். வீடு வீடாகப் போய் 'ஒக்கெட்ட' விக்கிறதுக்கும் ஆக்களை ஒழுங்கு செய்ய வேணும்."

அந்தோனிப்பிள்ளை முகத்தில் பெருமிதத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் தக்க வைத்தபடி அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

"டேவிட், நாங்கள் இப்படி ஏட்டிக்கு போட்டியாக அகதி முகாம் கட்டுறதும், அதுக்கு காச சேர்க்கிறதுக்கு நாடகம் போடுறதும் சரியோ?" என்று அந்தோனிப்பிள்ளை சென்ற பின் கவாமி கேட்டார்.

"பாதர்" போட்டிக்கோ நாங்கள் முகாம் கட்டப் போறும்? இல்லையோ! அவசியத்திற்காகத் தானே கட்டுறும்?" என்று டேவிட் சொல்ல, கவாமி அதற்கு மேல் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

Mங்கையின் வீட்டுக்கு போவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று நாதன் மனதார விரும்பிய போதும், கோபியை சுடுதிக்க வேண்டிய அவசரம் ஏற்பட்டது.

மாலையில் அவனைச் சந்திக்கப் போயிருந்த வேளை கோபி அங்கிருக்கவில்லை. சரஸ்வதியும், மங்கையும் தான் இருந்தார்கள்.

நாதனைக் கண்ட சரஸ்வதி உள்ளே போய் விட்டாள்.

"என்ன இந்தப் பக்கமே வரமாட்டியள் என்று சொன்னியள். வந்து விட்டியள்" என்று மங்கை சொல்ல, "உம்மைப் பார்க்க வர இல்லை. கோபியைப் பார்க்கத் தான் வந்தனான்" என்றான் நாதன்.

"என்ன விசயம்?"

"அகதி முகாம் கட்டுற விசயம் பற்றி கதைக்கத் தான்."

"அதை இன்னும் மறக்க இல்லையோ?"

நாதனுக்கு கோபம் வந்து விட்டது. "மறக்கிறதா? என்ன

சொல்லுறீர்? அகதி முகாமை கட்டுறதை எப்படி மறக்கிறது? அதை கட்டி முடிச்சிட்டுத் தான் இஞ்ச இருந்து போவன்."

"நாதன், உங்களுக்கு ஏன் இந்த தேவை இல்லாத வேலை?"

"உமக்கு விசரா? இஞ்ச இருக்கிற ஆக்களுக்கு அகதி முகாம் கட்டுறது தேவையில்லாத வேலையா?"

"அப்படித்தான் ஊரில இருக்கிற எல்லா ஆக்களுமே சொல்லுகினம். இஞ்ச இருக்கிறவையளுக்கு தங்கட காசைச் செலவழிச்சு அகதி முகாம் கட்டுறதுக்கு விருப்பமில்லை. அரசாங்கம் கட்டிக் குடுத்தால் அதில் சொகுசா போய் இருப்பினம்."

"ஆர் என்ன சொன்னாலும் நான் என்ற திட்டத்தை நிறைவேத்தியே தீருவன்."

"நீங்க உங்கட காசில திட்டத்தை நிறைவேத்துறது எண்டால் நிறைவேத்தலாம். ஆக்களின்ற காசை நம்பி இருக்கிறீர்கள். ஆக்கள் ஒத்துழைக்காட்டால் என்ன செய்வீங்க?"

மங்கை இப்படி கேட்டதும் நாதனுக்கு வாய்டைத்தது. சில வினாடிகள் வரை பேசும் சக்தியை இழந்தான்.

கோபி வந்தான்.

"என்ன மச்சான், இந்தப் பக்கம்?" என்றபடி கோபி உள்ளே வந்தான்.

"அகதி முகாம் கட்டுறது பற்றி உன்னோட கதைக்க வந்தான்."

கோபி அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். ஒன்றும் கூறவில்லை.

"ஏன்ரா சிரிக்கிறாய்?"

"ஹருக்குள்ளை உன்ற திட்டத்தை தவிடு பொடியாக்கி விட வேணும் எண்டு காக்காரர் எல்லாம் சண்டிக்கட்டு கட்டிக் கொண்டு நிக்கினம்."

"எ.....எ.....என்ன சொல்றாய்?"

"உன்ற திட்டத்தை நிறைவேத்தி வைக்க தங்கட காசை தாரை வார்க்க காக்ககாரருக்கு விருப்பமில்லையாம்."

"அப்ப கோயிலில் எல்லாரும் அகதி முகாம் கட்ட வேணும் எண்டு துடிச்சினமே!"

"அது கோயிலில் இருக்கக்கின்னை ஒரு வெறியோட சொல்லி இருப்பினம். வீட்டை போனாப் போலை நாகக் கணக்கு பார்த்திருப்பினம். அதுக்குப் பிறகு மனம் மாறி இருப்பினம்."

"அப்ப நாடகம், கலை நிகழ்ச்சி நடத்தி காச சேர்த்தால் என்ன?"

"வேதக்காரருக்கு போட்டியாக நீயும் நாடகம் போடப் போறியோ?"

"என்னடா சொல்லுறாய்?"

"வேதக்காரரும் எங்களைப் போல அகதி முகாம் கட்டப் போகினமாம். அதுக்காக அவையள் நாடகம், பாடல் நிகழ்ச்சி எண்டு நடத்தி காச சேர்க்கப் போகினமாம்."

"ஓ!"

நாதனால் எச்சிலை விழுங்கவே கஷ்டமாக இருந்தது.

(26)

சந்தை கலைந்து விட்டது.

மரக்கறிகள் விற்பதற்கு வந்த பெண்களில் பலரும் வீடு சென்றுவிட்டனர். ஒரு சிலர் எஞ்சிய மரக்கறிகளை சிப்பமாக கட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்னம்மா சந்தையில் இருந்து கூடை நிறைய மரக்கறிகளுடன் வெளிப்பட்டாள். திருமணமான மகளுக்கும், மருமகனுக்கும் மதியச் சாப்பாட்டுக்கு அவள் அழைப்பு விடுத்திருந்தாள்.

"மாமி, கோழி இறைச்சி, ஆட்டி இறைச்சியை விட எனக்கு மீனில் தான் நல்ல விருப்பம். எண்டபடியால் மீன்கறி சமையுங்கோ" என்று ரவிசங்கர் ஏற்கனவே அன்னம்மாவிடம் சொல்லி இருந்தான்.

மீன் சந்தைக்குப் போய் மீனைத் தேடினால் நல்ல மீன் இருக்கவில்லை. களப்பு மீன் தான் நிறைய இருந்தது. பாரை, விளை, வஞ்சுரன், சுறு என்ற மீன் வகைகள் கண்களுக்குள் சிக்கவில்லை. ஒருத்தியிடம் குடை இருந்தது. அதை வாங்க அன்னம்மா முற்பட்ட போது, இன்னொருத்தி முழுவதையும் அள்ளி விட்டாள்.

மரக்கறிகளை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு மனம் இளைத்த நிலையில் சந்தையில் இருந்து வெளியேறிய அன்னம்மா வழியில் எங்காவது மீன்காரிகள் நிற்கிறார்களா என நோட்டமிட்டபடி நடந்தாள். ஆனால், ஒருத்தியைக் கூட காண முடியவில்லை. வீட்டில் உள்ள கோழியைப் பிடித்து அறுத்து இறைச்சிக் கறி சமைப்போம் என்று எண்ணியவளாக நடந்த வேளை, ஸ்டெல்லா அவள் பார்வையில் முட்டினாள்.

"ஆ....! ஆச்சி எப்படி ககம்?" என்று புன்முறுவலுடன் கேட்டபடி ஸ்டெல்லா வந்தாள்.

"ககத்திற்கு என்ன குறை? சந்தையில் இருந்த வாறன். இன்டைக்கு என்டு மீன் இல்லை" என்று அன்னம்மா ஆதங்கப்பட்டாள்.

"இப்ப ரண்டு, மூண்டு நாளா மீனுக்குத் தட்டுப்பாடு. ஆனால், இன்டைக்கு கொஞ்சம் வந்துதே."

"கொஞ்சம் வந்துதாம். ஆனால், நான் போக முந்தி ஆக்கள் எல்லாரும் அள்ளிக் கொண்டு போயிட்டுதுகள்."

"உங்களுக்கு வேணுமெண்டால் கொஞ்சம் மீன் தரலாம்."

"எங்கையிருந்து ராசாத்தி?"

"எங்கட வீட்டுக்கு வாங்கோ. அன்னா இன்டைக்கு காலமை

கொண்டு வந்தவர், கருவாடு போட்."

அன்னத்தின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பரவியது. "மெய்யே! அப்ப சாரி. நான் உம்மோட வாறன்."

சில வினாடிகள் 'எதையோ' யோசித்த ஸ்டெல்லா, "வேண்டாம் ஆச்சி. நீங்கள் வீட்டை போங்கோ. நான் கொண்டு வந்து தாறன்" என்றாள்.

"உம்மட வீட்டில் இருந்து எங்கடை வீடு எவ்வளவு தூரம்?"

"பரவாயில்லை, 'சைக்கிளில்' வாறன்."

அன்னம்மா மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பிக்க முன் ஸ்டெல்லா போய்விட்டாள்.

அன்னம்மா வீட்டை அடைந்து சில நிமிடங்கள் கடந்த போது, நாதன் அவளிடம் வந்தான்.

"அம்மா, ஒருக்கால் வெளியில் போயிட்டு வாறன்."

"எங்க போறாய்?"

"செல்லத்துரையரின்ர வீட்டுக்கு."

"என்னத்துக்கு?"

"அகதி முகாம் கட்டுறது பற்றி கதைக்கிறதுக்கு."

"அவர் தானே முகாம் கட்டுறதுக்கு காக தர ஏலாது எண்டு சொல்லிட்டாரே. அவரோட உனக்கு என்ன கதை?"

"முடிஞ்ச முடிவாக அவரிட்டை கேட்கப் போறன்."

"என்னத்தை கேக்கப் போறாய்? அந்த மனிசனைப் பற்றித் தானே உனக்குத் தெரியும்? சாப்பிட்ட கையால் காகத்தை துரத்தமாட்டார். அதோட கோயில் காசை கோயில் அலுவலுக்கே செலவழிக்க மாட்டார். முகாம் கட்டுறதுக்கு தருவார் எண்டு நினைக்கிறியோ? பேசாமல் முகாம் கட்டுற ஆசையை விட்டுட்டு உன்ற படிப்பைப் பார்."

"எதுக்கும் செல்லத்துரையரிட்டை கடைசி முறையாக கேட்டுப் போட்டு அடுத்த நடவடிக்கையை எடுக்கப் போறன்."

"அடுத்த நடவடிக்கையோ?"

"ஓ! ஆக்கள் காக தராட்டால் நாடகம், நாட்டியம் எண்டு நடத்தி காக வகுவிக்கப் போறன்."

"கூத்து ஆடப் போறியோ? உனக்கு என்ன விசர் பிடிச்சிட்டுதோ? 'டொக்டருக்கு' படிச்சுப் போட்டு கூத்து ஆடுறது எண்டு நினைக்கிறியோ? உனக்கு உப்பிடி கதைக்க வெக்கம் இல்லையோ?"

"வெக்கப்பட்டால் அகதி முகாமை கட்டி முடிக்க ஏலாது."

"இந்த ஊர் ஆக்களுக்கு முகாம் என்னத்துக்கு? அவனவன் இந்த ஊரை எப்ப விட்டுட்டுப் போகலாம் எண்டு துடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான். நீ என்னடா எண்டால் நிரந்தர அகதி முகாம் கட்டுறன் எண்டு ஒற்றைக் காலில் நிக்கிறாய்."

"போற ஆக்கள் போகட்டும். எஞ்சி இருக்கிற ஆக்களுக்காக அகதி முகாம் கட்டியே தீருவன். ஆலுமிப் பிள்ளையார் மீது சத்தியம். நான் எடுத்த காரியத்தை முடிச்சுப் போட்டுத்தான் 'டொக்டர்'

வேலையைப் பார்ப்பன்."

"அன்னம்மா தன் இரு கைகளையும் தலையில் வைத்தாள். "என்ற கடவுளே, உனக்கு மூளை, கீளை பழுதாகி விட்டுதோ? உன்னை எந்த நேரத்தில் பெத்தனோ தெரிய இல்லை. என்னை இப்படிப் போட்டு திப்பிலி ஆட்டுறோய்."

"நீங் கள் என்னை நல்ல நேரத் தில தான் பெத்தெடுத்திருக்கிறியள். இந்த ஊருக்கு அப்பா எவ்வளவு நல்ல காரியங்களை செய்திருக்கிறார். அதில் கால் பங்காவது நான் ஒப்பேத்தத் தான் வேணும். தேவையில்லாத கதை கதைச்சு என்ற மனதை குழப்பாதேங்கோ."

"செய்யறதைச் செய். ஆனால், முகத்தில் கரியைப் பூசிக் கொண்டு வராதை."

"சரி, சரி கம்மா தொண்டொண்க்காதேங்கோ."

"நாதன், கெதியில் வா. சுகந்தியையும், மருமோனையும் மத்தியான சாப்பாட்டுக்கு வரச் சொல்லி இருக்கிறன்."

"ஓ, மறந்து போயிட்டன். பன்னிரண்டுக்குள்ளை வந்திடுவேன். காய் பிஞ்சு வாங்கி விட்டியள் போல."

"ஓமோம்."

"இறைச்சி?"

"மருமோனுக்கு இறைச்சி வேண்டாமாம். மீன் தான் வேணுமாம்."

"அப்ப மீன் வேண்டிட்டியளோ?"

"சந்தையில் எப்பனும் மீன் இல்லை. நல்ல வேளை வழியில் ஸ்டெல்லாவைக் கண்டன். அது கொண்டு வந்து தாற்தாகச் சொன்னது."

"அடி சக்கை எண்டானாம். ஸ்டெல்லாவுக்கு நல்ல தொழுவாரம் தான்."

நாதன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

அன்னம்மா சமையலைக் கவனிக்க ஆரம்பித்த போது, ஸ்டெல்லா வந்தாள்.

"நல்ல பாரை மீன். போதுமோ எண்டு பாருங்கோ" என்ற ஸ்டெல்லா மீன் உமலை நீட்டினாள்.

அதைத் திறந்து பார்த்த அன்னம்மா, "ஒரு கிலோ மட்டில வரும் போல. இது போதும். என்ன விலை" எனக் கேட்டாள்.

"விலை எவ்வளவு எண்டு தெரியாது. அண்ணன் வந்தாப் போலை கேட்டுச் சொல்லன்."

"எப்படியும் இருநூறு ரூபா மட்டில வரும். இருநூறு. தாறன். கொண்டு போம். மிசம் இருந்தால் தாரும். காணாட்டால் சொல்லும்" என்ற அன்னம்மா தனது சேலைத் தலைப்பில் சுருட்டி முடித்திருந்த நூறு ரூபா தாள்கள் இரண்டை எடுத்து ஸ்டெல்லாவிடம் நீட்டினாள்.

அதைப் பெற்ற ஸ்டெல்லா பார்வையைத் சுழற்றினாள் "எங்கை ஒருத்தரையும் காண இல்லை?"

"நாதனையோ கேட்கிறீர்? எங்கையோ வெளியில் போயிட்டான்."

"பேந்து எப்ப யாழ்ப்பாணத்துக்கு போறாராம்?"

"எனக்குத் தெரியாது. அவன்ற போக்கை என்னால் அறிய ஏலாமல் இருக்குது."

"யாழ்ப்பாணத்துக்கு போகக்கின்னை என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போறதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்."

"அப்படிச் சொன்னவனோ? இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் அவன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு போகமாட்டான் போல இருக்குது."

"என்ன நிலைமை?"

"இந்த ஊருக்கெண்டு நிரந்தர முகாம் ஒண்டு கட்டப் போறானாம்."

"அது நல்ல விசயம் தானே?"

"நல்ல விசயம் தான். ஆனால், ஊருக்குள்ளை இருக்கிற பெரிய ஆக்கள் ஒத்துழைப்பு குடுக்க வேணுமே! அவனுக்கு உசார் குடுத்த ஆக்கள் எல்லாரும் இப்ப பெட்டிப் பாம்பாட்டம் அடங்கீட்டினம். அதால் நாடகம், 'டான்ஸ்' எண்டு கலை நிகழ்ச்சி நடத்தி அதில் வாற காசில் முகாம் கட்டப் போறானாம்."

"எங்கடை 'சேர்ச்' ஆக்களும் முகாம் கட்டப் போகின்மாம். அப்ப இவரும் அவையளோட சேர்ந்து முகாம் கட்டலாம் தானே? எல்லாம் இந்த ஊர் ஆக்களுக்குத் தானே?"

"அவன் சைவ ஆக்களுக்கெண்டு தனியாக முகாம் கட்டுறது எண்டு ஒற்றைக் காலில் நிக்கிறான். எண்டபடியால் உங்களோட சேர மாட்டான்."

"அப்படியோ, அப்ப அவரை அவர்று பாட்டில் விடுவும்" என்ற ஸ்டெல்லா எழுந்தாள்.

"என்ன அவசரம், இரும். தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போகலாம்." ஸ்டெல்லா அமர்ந்தாள்.

அன்னம்மா அடிப்பில் கேத்தலை வைத்தாள்.

அடுத்த அரைமணி நேரமும் இருவரும் பல விஷயங்கள் குறித்து அளவளாவினர்.

நாதன் வந்தான். அவன் முகம் வாடியிருந்தது.

ஸ்டெல்லாவைக் கண்டவன், ஒன்றுமே கூறாமல் தனது அறைக்குச் சென்றான்.

அவன் 'சேர்ட்'டை கழற்றும் பொழுது ஸ்டெல்லா அங்கு வந்தாள்.

"ஏன் என்னைப் பார்த்து சிரிக்கத் தெரியாதோ?" என்று ஸ்டெல்லா கேட்டபடி அவனைப் பொய்க் கோபத்துடன் முறைத்தாள்.

நாதன் உடனே இளித்தான். "சரி தானே? இஞ்ச இருந்து இப்பவே போம். நான் உடுப்பு மாத்த வேணும்."

"போன விசயம் காயோ, பழமோ?"

"உமக்கு அந்தக் கதை வேண்டாம். நீர் உம்மட வேலையைப் பாரும்" என்று உச்சஸ்தாயில் நாதன் கத்தினான்.

ஸ்டெல்லா பயந்து விட்டாள். “ஏன் கத்துறியள்? மெல்ல சொல்லத் தெரியாதோ?”

நாதன் முகம் சிவக்க, அவளை முறைத்தான். அவள் ‘எதையோ’ முனுமுனுத்தபடி சென்றாள்.

(27)

III லை நன்கு கருகிய போது நாதன் முன் விராந்தையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஹரிக்கேன் லாம்பைப் பற்ற வைத்தான்.

“மண்ணெண்ணெய் இருக்குதோ?” அன்னம்மா வந்தாள்.

“ஒமோம், நாளைக்கு மட்டும் காணும்.”

“மத்தியானம் மருமோன் கதைச்சதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?”

“அவருக்கு இஞ்ச இருந்தால் உழைப்பு இருக்காது. முத்திரை விக்கிறதால் தானே காச கிடைக்கும்? ‘மணியோர்டர்’, ‘போஸ்டல் ஓபர்’, ‘பார்சல்’ வேலை தானே இப்ப இல்லை. அதால் தானே அவர் கட்டாவுக்கு போக விரும்புறார். தேப்பனும், தாயும் போனாப் போல அவரும் அங்கை போக விரும்புறார். போகட்டும்.”

“போறதைப் பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. மனிசன் சுகந்தியினர் செல்வாக ஏழ லட்சம் அல்லோ கேட்கிறார். அவ்வளவு காசுக்கு நான் எங்கை போவன்?”

“அது தான் பெரிய சிக்கலான விசயம். இப்பத் தானே ஐந்து லட்சம் சீதனம் குடுத்தனாங்கள். அந்தக் காசை சுகந்தியினர் பயணத்துக்கு எடுக்கலாம் தானே?”

“அந்தக் காசை அவர் தன்ற பயணத்துக்கு எடுப்பாராம். அதால் தான் சுகந்தியினர் பயணத்துக்கு காச கேட்கிறார்.”

“அப்படி எண்டால் அவர் இப்போதைக்கு தனியாகப் போகட்டும். பேந்து சுகந்தியை ‘ஸ்பொன்சர்’ செய்யட்டும்.”

“அதுக்கு எவ்வளவு நாள் எடுக்கும்?”

“ரண்டு வருசத்துக்குள்ள ‘ஸ்பொன்சர்’ செய்யலாமாம். அது தான் நல்ல யோசனை எண்டு நினைக்கிறன்.”

“அப்படி எண்டால் இதை நீ சொல்லி இருக்கலாம் தானே?”

“சொல்லி இருப்பன். ஆனால், அவர் தன்னோடையே சுகந்தியையும் கூட்டிக் கொண்டு போக வேணும் எண்டு அடியடா, பிடியடா எண்டு நின்டார். அதால் அவர் கதைக்கிறதுக்கு ‘ஓம்பட்டனான். ஆள் ஆறுதலாக இருக்கக்கின்னள் பக்குவமாக விசயத்தைச் சொல்லி விடுவம்.’”

“சாரி.”

நாதன் அங்கிருந்து அகல முற்படுகையில் “நாதன்” என அன்னம்மா அழைத்தாள்.

"என்னம்மா?"

"ஸ்டெல்லாவோட ஏன் முகம் முறிக்கிற மாதிரி கதைச்சனி? பாவம் பெடிச்சி. மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டு இஞ்சை இருந்து போச்கது."

"அதுக்கு வேறை வேலை இல்லை. சும்மா எனக்குள்ள வந்து விழுது. நான் உடுப்பு மாத்தக்குள்ள கூட அறைக்குள்ள வருது. ஒரு வெக்கம், ரோசம், மானம் இல்லை போல....."

"அது வஞ்சகம் இல்லாமல் பழகுது."

"வஞ்சகம் இல்லாமல் பழகுதோ? என்னை விழுங்கிற மாதிரி அல்லோ பார்க்குது."

"அதுக்கு கொஞ்சம் முழிக்கன். மத்தப்படி ஒரு சோக்கான பெடிச்சி. நான் இன்டைக்கு மீன் இல்லாமல் அந்தரய்ட்டுப் போட்டன். நல்ல வேளை அது மீனைக் கொண்டு வந்து தந்தது."

"அது சின்ன மீனைத் தந்து பெரிய மீனைப் பிடிக்கப் பார்க்குது. கவனம்." நாதன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

"நீயோ பெரிய மீன்?"

நாதன் சிரித்தானே ஒழிய, பதில் கூறவில்லை.

"அதுக்கு உன்னில் விருப்பமாக்கும்."

"அப்படிப் போலத்தான் இருக்குது."

"உனக்கும் விருப்பமோ?"

"அது வேதக்காரி."

"அதுக்கு என்னடா?"

"என்னோ? உங்களுக்கு வேதக் கோயில் ருசி இன்னும் விட்டுப் போக இல்லைப் போல..... ஆக்கள் உங்கட செயலை நினைச்ச காறித்துப்புதுகள். அப்பா எத்தனையோ நல்ல காரியம் செய்து எடுத்த பெயரைக் கெடுக்கிறது என்டு ஒற்றைக் காலில நிக்கிறியள்."

"டேய், நான் வேதக் கோயிலுக்கு போறதால் ஊரில் இருக்கிற ஆக்களுக்கு என்னடா கஷ்டம், நஷ்டம்?"

"இந்த ஊரில் வேதக்காரர் எங்கடை ஆக்களை சமயம் மாத்துறதுக்கு எடுத்த எத்தனையோ முயற்சியளை அப்பா முறியடிச்சார். ஒருக்கால் அடிதடியில் கூட முடிஞ்சது. அதால அப்பாவுக்கு முதுகில் காயம் ஏற்பட்டு ரண்டு நாள் ஆஸ்திரியில் கிட்டந்ததை மறந்து விட்டியளோ? அப்படிய்ட்டவருக்கு பெஞ்சாதியான நீங்கள் இப்ப வைபிளோட வேதக்காரரின் கோயிலுக்கு போறது சரியோ?"

"அது என்ற விருப்பம், உரிமை. அப்பா சைவ ஆக்கள் மதம் மாறக் கூடாது என்டு கருமமாற்றினால் நானும் அதுக்கு கட்டுப்பட வேணுமோ? அதோட நான் வேதக்காரரின் கோயிலுக்கு போனாப் போல சமயம் மாறிப் போட்டன் என்டு நினையாதை. நான் இப்பவும் சைவக்காரி தான்."

"அப்படி எண்டால் ஏன் அங்கை போறியள்?"

"அதுகளின்ற சமயத்தில இருக்கிற நல்ல விசயத்தை அறியத் தான்."

"சமயத்தில எல்லாம் நல்ல விசயம் தான் இருக்குது. புஞ்சா கதையளைச் சொல்லி என்னைப் பேய்க் கூட்டுறியளோ? சுகந்தியின்ற ரவி கூட இது பற்றி சாடைமாடையாகக் கதைச்ச பகிடி விட்டவர்."

"பிறத்தி ஆக்கள் என்னைப் பார்த்து சிரிச்சால் என்னால் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது."

"ரவி உங்கட மருமோன். பிறத்தி இல்லை."

"ஆவர் ஒரு கிண்டல்காரன்."

நாதனுக்கு முகம் சிவந்து விட்டது. ஒன்றும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து அகன்று விட்டான். தாயின் வாதம் அவனுள் நிறைய எரிச்சலையும், கோபத்தையும் வரவழைத்து விட்டது.

இரவு சாப் பிட்ட பின் முன் விறாந் தையில் கீழே அமர்ந்திருந்தவாறு வானத்தைப் பார்ப்பதும், நிலத்தைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தான்.

காலையில் கோயில் தர்மகர்த்தா செல்லத்துரையிடம் நாதன் ஒரு முறை மன்றாடிப் பார்த்தான். அவர் தனது முடிவை மாற்றத் தயாராக இருக்கவில்லை.

"உனர் அகதி முகாமைக் கட்டுறைக்கு கோயில் கணக்கில் இருக்கிற காசில் ஒரு தம்படி கூட தர ஏலாது. அதோட் கோயில் காணியைக் கூட தர ஏலாது" என்று செல்லத்துரை சொல்ல, "சரி, உங்களை பலவந்தப்படுத்த முடியாது. ஆனால், எண்டோ ஒரு நாளைக்கு உங்கட செயலை நினைச்சு துக்கப்படுவீங்க" என்ற நாதன் அங்கிருந்து சுந்தரவிளங்கத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

கத்தானாந்த மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ஆலோசனைக் கூட்டத்தின் போது அகதி முகாம் கட்டுவதற்கு உதவ முடியாது என சுந்தரவிளங்கம் மறைமுகமாகத் தெரிவித்திருந்த போதும் நாதன் அவரிடம் சென்றிருந்தான்.

"தம்பி, உது லேசப்பட்ட வேலை இல்லை. நிறைய காக சேர்க்க வேணும். முதல்ல எங்களுக்கெண்டு ஒரு முகாமை கட்டவேணும் எண்டு துடிச்சனான் தான். ஆனால், எங்கடை சனம் ஒத்துழைக்காது எண்டு தெரின்கது. அதால் கை விட்டுட்டன். நீர் ஏன் இந்த சின்ன வயசில் ஊரில் இருக்கிற சுயநலவாதியனுக்காக கஷ்டப்படுறீர்?" என சுந்தரவிளங்கம் கேட்டிருந்தார்.

"உங்களைப் போல கொஞ்ச சுயநலவாதியள் தான் இந்த ஊரில் இருக்கினம். மற்ற ஆக்கள் எல்லாம் பொதுநலவாதியள்" என்று நாதன் ஆக்ரோஷத்துடன் கூறினான்.

"ஓ! உமக்கு இப்ப கொஞ்ச நாளா வாய்க்கொழுப்பு. அதோட் நீர் ஒரு டாக்குத்தர் எண்டு செருக்கு. அதால் தேவையில்லாத வேலையை எல்லாம் செய்யத் துடிக்கிறீர். பேசாமல் உம்மட டாக்குத்தர் படிப்பை பார்த்துக் கொண்டிரும்."

"எனக்கு என்ற பாட்டைப் பார்க்கத் தெரியும். நீங்கள் எனக்கு

புத்திமதி சொல்லத் தேவையில்லை. நான் நிரந்தர அகதி முகாமை எப்படியும் கட்டியே தீருவன். ஒரு நாளைக்கு நீங்களும் அதிலை இருக்கத்தான் போறியள்."

"அதையும் தான் பார்ப்பம்."

வேலுப்பிள்ளை, கந்தசாமி, சின்னத்தம்பி ஆகியோரிடமும் நாதன் சென்றான். மூவருமே ஒவ்வொரு விதமான காரணத்தைக் கூறி, அவனின் முயற்சியை குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டார்கள்.

இறுதியாகக் கோபியிடம் சென்றான்.

"நாதன், நீ ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படுறாய்? இஞ்சு 'எலக்ஷன்' கைவச்சாலும் இந்த மாதிரி வேலையைச் செய்து போட்டு நீ ஒரு 'எம்.பி.' ஆகலாம். அனால், எங்கட ஊரில் இனி எப்பத்தான் 'எலக்ஷனைக்' காணப் போற்மோ தெரிய இல்லை. உன்ற சரீர உழைப்பை 'பொக்டர்' வேலையில் காட்டி, சாகிற ஆக்களை காப்பாத்தப் பார். சும்மா காச சேர்க்கிறதுக்காக நாடகம், நாட்டியம் போட்டு உன்றை நேரத்தை வீணாக்காதை" என்று கோபி புத்திமதி போலச் சொன்னான்.

"இல்லை கோபி, நீ சொல்லுறதை நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டன். இஞ்சு இருக்கிற ஆக்கள் எல்லாரும் தங்கட தங்கட பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் ஒரு பொதுக் காரியத்தைச் செய்ய ஒருவருமே இருக்க மாட்டினம். இந்த ஒரு நல்ல காரியத்தை ஒப்பேத்த நீ எனக்கு உதவி செய்யத்தான் வேணும்" என நாதன் வாதாடினான்.

"சொரி" மச்சான். என்னை மன்னிச்ச போடு. இந்த மாதிரியான காரியத்தை செய்யவோ, அதற்கு உதவி செய்யவோ என்னால் ஏலாது. எனக்கு கமத்தில் நிறைய வேலை இருக்குது. ஊர் தொழுவாரங்களை எல்லாம் கவனிச்சன் எண்டால் நானும் என்ற பெஞ்சாதி, பிள்ளையனும் பட்டினி கிடக்க வேணும்."

மங்கை எட்டிப் பார்த்த போதும் அவனுடன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் அங்கிருந்து நாதன் புறப்பட்டான்.

(28)

ஈன் ஸிரவு என்ற போதிலும் அகோரத்தன் மை அதிகரித்திருந்தது.

நாதன் கெட்ட கணவு ஒன்று கண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தான்.

கண் விழித்தவன் கற்றும், முற்றும் பார்த்தான். இருட்டு கருகி இருந்தபடியால் ஒன்றுமே அவன் கண்களுக்குள் புகவில்லை.

எழுந் தான். அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளிவிறாந்தைக்கு வந்தான். அங்கு நின்றபடி வானத்தை நோக்கினான். நட்சத்திரங்கள் பரந்திருந்தன. சுவாரஸ்யம் மனதினுள்

புகுந்தது. வானத்தில் மங்கையின் முகம் புதைந்திருப்பது போன்ற ஒரு மெல்லிய உணர்வு..... பிரமை..... அவனை அறியாமல் ஒரு சின்னப்புன்னைக் பிறக்கிறது.

திடமிரென நட்சத்திரங்களின் கூட்டத்தின் மத்தியில் இரு சிவப்பு நிற வெளிச்ச வட்டங்கள் நகர்வதைக் கண்ணுற்றான். உடனேயே அவனுக்குப் புரிந்தது. வானத்தில் ஒரு விமானம் பறக்கின்றது.

அவன் விழிகளில் மேலும் மூன்று சோடி சிவப்பு வெளிச்ச வட்டங்கள் சிக்கின.

நான்கு விமானங்கள் வானத்தில் சுற்றுசிற்றன என்பதை அவன் அறிந்தான்.

விமானங்களின் சத்தங்கள் தூல்லியமாக கேட்டன.

நாதனின் இதயத்தில் படபடப்படு.....

விமானங்கள் கீழே, கீழே இறங்கி வருவதைக் கண்டான்.

ஐந்து நிமிடங்கள் அளவில் தாழுப் பறந்த விமானங்கள் குண்டுகளைப் பொழியத் தொடங்கின.

குண்டுச் சத்தம் கேட்டு அன்னம்மா படுக்கையை விட்டு முன் விறாந்தைக்கு ஓடோடி வந்தாள்.

"நாதன், குண்டு போடுறாங்கள் போல" என அன்னம்மா பதறினாள்.

"ஓமணை, தாமரைக்குளப் பக்கம் போடுறாங்கள் போல....." நாதன் கலவரத்துடன் சொன்னான்.

"இஞ்சையும் போடுவாங்களோ?"

"தெரிய இல்லை."

நாதன் வாய் மூடவில்லை, குண்டு ஒன்று நூறு மீட்டர் தூரத்தில் விழுந்தது.

"அம்மா, இஞ்சையும் குண்டு போடப் போறாங்கள் போல..... இஞ்சை நின்டால் நாங்களும் சாக வேணும். 'பங்கருக்குள்ளை' போய் கிடப்பம்" என்ற நாதன் தாயின் கரத்தைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு 'பங்கரை' நோக்கி ஓடினான். ஒருவாறு தாயுடன் 'பங்கருக்குள்' புகுந்தான்.

"அறுவான்கள். இந்த நட்ட நடுராத்திரியில் குண்டு போடுறாங்கள்" என்று புறுபுறுத்தாள் அன்னம்மா.

"இண்டைக்கு சிவபுரத்தை ஒரு கை பார்க்கப் போறாங்கள் போல.....எல்லாமாக நாலு 'பொம்பர்' வந்திருக்குது." நாதன் அறிவித்தான்.

விமானங்களின் இரைச்சல்..... அதை அமுக்கும் விதுத்தில் குண்டு வெடிக்கும் சத்தம்..... கீழே இருந்து விமானங்களை நோக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்படும் சத்தமும் கேட்டது.

நாதனுக்கும், அன்னம்மாவுக்கும் காது வெடிக்கும் போல இருந்தது. காதுகளைப் பொத்தியபடி கீழே குந்தி இருந்தார்கள்.

குண்டுகள் தொடர்ந்தும் கிலியை ஏற்படுத்தின.

இவர்களது வீட்டின் முன்புறியுந்த வீட்டின் மீது ஒரு குண்டு

விழுந்தது. இவர்கள் 'பங்கருக்குள்' குண்டு விழுந்தாற் போன்ற உணர்வைப் பெற்ற இருவரும் அலறி விட்டார்கள்.

"டேய் தம்பி, எனக்கெண்டால் பயமாக இருக்குது. எங்களுக்கு மேலையும் போட்டு விடுவாங்கள் போல" என அன்னம்மா குழறினாள்.

நாதன் ஒன்றும் கூறவில்லை. வானத்தையே இமை கொட்டாமல் பார்த்தபடி நின்றான்.

ஒரு மணித்தியாலம் வரை குண்டுகளைப் பொழிந்த விமானங்கள் மறைந்து விட்டன.

நாதன் 'பங்கரில்' இருந்து வெளியேறினான்.

அன்னம்மா மூர்ச்சை அடைந்த நிலையில் 'பங்கரினுள்' கிடந்தாள்.

நாதன் வீதிக்கு வந்தான்.

காட்டாறு வெள்ளமான நிலையில் மக்கள் கூட்டம் வீதியில் ஒவ்வொரு நிலையில் சென்றது.

"எங்க போறியள்?"

"நாங்கள் கோயிலுக்கு போறம்." ஒருத்தர் கூறிக் கொண்டு சென்றார்.

"ஏனாம்?"

"அங்கை தான் பாதுகாப்பு, கோயில் எண்டால் குண்டு போடமாட்டாங்கள்."

மக்கள் சாரை சாரையாகச் சென்றனர். முன்னால் இருந்த வீடு தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. சற்றுத் தூரத்தில் இன்னொரு வீடும் நெருப்புக்கு பலியாகி இருந்தது.

அடுத்து என்ன செய்வது என்று நாதன் யோசித்தான்.

அடைக்கலம் தேடி கோயிலுக்கு போவதை அவன் விரும்பவில்லை. என்ன தான் நடந்தாலும் வீட்டை விட்டு போறதில்லை என்று தீர்மானம் எடுத்திருந்தான்.

மீண்டும் 'பங்கருக்குச்' சென்றான். தாயின் முகத்தில் நீரைத் தெளித்து அவன் மயக்கத்தைப் போக்கினான்.

"அம்மா, வாங்க வீட்டை போய் படுப்பம்."

"பொம்பர்" எல்லாம் போயிட்டுதோ?"

"ஓமோம்."

ஊலில் உள்ள சனங்கள் பாதுகாப்பு தேடி கோயிலுக்குப் போவதை அன்னம்மா அறியவே இல்லை.

அவள் தன் அறைக்குப் போய் படுத்துவிட்டாள். மகனிடம் சேத விபரங்களை அவள் கேட்க, நாதன் அரை குறையாகப் பதில் கூறி அவளைப் படுக்க வைத்து விட்டான்.

நாதன் முன் விறாந்தைக்குச் சென்று வானத்தை நோட்டம் விட்டான். குண்டு பொழியும் விமானங்களின் சிலமன் தெரியவில்லை. இனியும் விமானங்கள் வந்து குண்டுகள் போடும் என்ற நம்பிக்கை அவனிடம் இருந்து விலகியது.

அவன் தன் அறைக்குச் சென்றான். படுக்கையில் சரிந்தான். நீண்ட நேரமாக யோசனையில் மனதை உழல் வைத்தவன், அதிகாலையில் தூக்கத்தை அரவணைத்தான்.

காலை ஆறு மணி அளவில் 'யாரோ' எல்லாம் வீட்டினுள் பேசும் குரல் கேட்டு கண் விழித்தான். விறாந்தைக்குச் சென்றான்.

சுகந்தியும், ரவியும், அன்னம் மாவும் விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தவன்னாம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"நாதன், சிவபுரத்தில் அரைவாசி வீடுகள் தரைமட்டமாம். ஏழு பேர் செத்திட்டினம். சனத்தால் கோயிலும், 'சேர்ச்'கம் நிரம்பி வழியது. உங்களை கோயிலிலை தேடினன். காண இல்லை. அதால் தான் இஞ்ச வந்தம்" என்றான் ரவி.

"ஏன் அண்ணா நீ கோயிலுக்கு போக இல்லை?" சுகந்தி கேட்டாள்.

"செத்தாலும் இனி இஞ்ச இருந்து எங்கையும் போறதில்லை என்டு முடிவு எடுத்திருக்கிறேன்." நாதன் உறுதியாகச் சொன்னான்.

அன்றைய தினம் மாலை வரை குண்டுத் தாக்குதல் இடம் பெறவில்லை. அமைதியில் நாள் முழுவதும் கழிந்தது.

நாதன் வீட்டை விட்டுப் போக இல்லை.

மாலையில் 'பொம்பர்கள்' இரண்டு வட்டமிட்டு விட்டுச் சென்றன. குண்டுகள் போடவில்லை.

கோயிலில் அடுகிடையாகக் கிடந்த மக்கள் மாலையில் வீடு போக முற்பட்ட போதும் 'பொம்பர்களைக்' கண்டு விட்டு தமது முடிவை மாற்றி விட்டார்கள் என நாதன் அறிந்தான்.

அடுத்த நாள் காலையில் இருந்து மூன்று நாட்கள் ஊரடங்குச் சட்டம் போடப்பட்டது. 'பொம்பர்கள்' இடைக்கிடை வந்து இலக்கின்றி குண்டுகளை போட்டு விட்டுச் சென்றன.

ஐந்தாம் நாள். அமைதி ஊரை அரவணைக்க, எல்லோரும் தத்தம் வீடுகளுக்கு பயணமானார்கள்.

இரு நாட்கள் கழிய சனிக்கிழமை வந்தது.

ஸ்டெல்லா வந்தாள்.

நாதனைப் புதுமையாகப் பார்த்தாள்.

"இந்த முறை நீங்கள் வீட்டுக்குள்ளையே இருந்து விட்டியள் போல....." என ஸ்டெல்லா வினவினாள்.

"ஓமோம்.....எப்படி 'சேர்ச்'லில் சனம் வழிஞ்சிருக்குமே."

"ஓ! போன முறையை விட இந்த முறை சரியான அகதியள்" என்றவள், நாதனைக் கூர்மையாக நோக்கினாள். "நாதன், இந்த முறை சைவ அடுக்கள் நல்லா கஷ்டப்பட்டு விட்டினம். எல்லாருமே மூண்டு நாளும் பட்டினி கிடந்திருப்பினம் என்டு நினைக்கிறன்..... என்டபடியால் நீங்கள் சைவ அடுக்களுக்கு ஒரு அகதி முகாமை கட்டுற முயற்சியை விட்டு விடாதேங்கோ. அதுக்கு இது என்ற

காணிக்கை" என்ற ஸ்டெல்லா தன் இரு கைகளையும் அலங்கரித்திருந்த தங்கக் காப்புகளை கழற்றி நாதனிடம் நீட்டினாள்.

கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிய ஸ்டெல்லாவை பார்த்தபடி நாதன் இருந்தான்.

"பிடியுங்கோ ....."

"வேண்டாம் ..... வேண்டாம்..... எங்கட அகதியனுக்கு முகாம் கட்டுறதுக்கு எனக்கு வழி தெரியும்."

நாதனின் மனதில் ஒரு வைரம் பாய்ந்தது. "நீர் உம்மட வேலையைப் பாரும்."

இதை ஸ்டெல்லா சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் வெலவெலத்துப் போனாள். ■■■■

ஆசிரியரின் பிற நால்கள்

நாவல்

க	யோகராணி கொழும்புக்கு போகிறாள்	1992
க	இவர்களும் வாழ்கிறார்கள்	1993
க	இலட்சியப் பயணம்	1994
க	அக்கரைக்கு இக்கரைப் பச்சை	1995
க	மெளன் ஒலங்கள்	1995
க	வடக்கும் தெற்கும்	1996
க	இன்றல்ல, நாளையே கலியாணம்	1996
க	சத்தியங்கள் சமாதிகளாவதில்லை	1996
க	இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்....	1997
க	உதர சஹ தகுண (சிங்களம்) ("வடக்கும் தெற்கும்" நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு)	1998

குறுநாவல்

க	நிழல்	1998
---	-------	------

சிறுகதைத் தொகுப்பு

க	சுதந்திரக் காற்று	1994
க	பஞ்சம்	1995
க	நிதானே வா ரவி (சிங்களம்)	1996
க	AIR OF FREEDOM	1996
க	புண்ணிய பூழி	1997
க	புண்ய பூழி (சிங்களம்)	1998

சிறுவர் இலக்கியம்

க	படித்து மகிழ பயன்மிகு பத்துக் கதைகள்	1997
க	தீசை மாறிய பாதைகள் (நவீனம்)	1998

சிவபுரத்து கைவர்கள்

“ கொழும்பில் இருக்கிற பிச்சைக்காரர் விட கேவலமான நிலையில் தான் எங்கமை அகதியன் இருக்கினம். இன்மடக்கு சாப்பாடு கிடைக்கிட்டுது. நாளைக்கு கிடைக்குமோ என்று பிச்சைக்காரர் நினைக்கிறது. போலத்தான் அகதியனும் இருக்கினம். ஆனால், நாளைக்கு நான் சீவிப்பன் என்று பிச்சைக்காரன் நினைப்பது போல அகதியால் நினைக்க எல்லது. அவன்ற சீவியத்துக்கு ஒரு உத்தரவாதமும் இல்லை.”

